

การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

ณัฐชริภา เมฆประยูร

ศิลปนิพนธ์เสนอคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์

ธันวาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

FASHION DESIGN OF CASUAL WEAR FOR MILLENNIAL FEMINIST

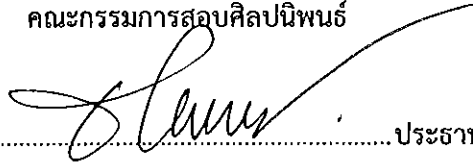
NATCHARIDA MAKPAYOON

An Arts Thesis Submitted to the Faculty of Architecture of Naresuan University
In Partial Fulfillment of the Requirements for the
Bachelor of Fine And Applied Art Degree in Product and Package Design
December 2017

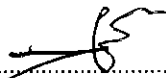
Copyright 2017 by Naresuan University

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาศิลปนิพนธ์ เรื่องการออกแบบชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักศึกษาสตรีแห่งมิลเลนเนียล ของ นางสาวณัฐชริฎา เมฆประยูร เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ของมหาวิทยาลัยรัตนนคร

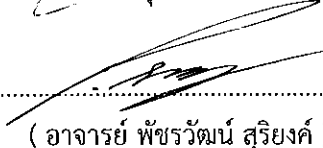
คณะกรรมการสอบศิลปนิพนธ์

.....ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ชโรธรณ์ ทิพอุปลัมภ์)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ สุภเดช หิมะมาน)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ พิชรวัฒน์ สุริยงค์)

ประกาศคุณูปการ

ศิลปินพจน์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากคณาจารย์สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ชโรธรณ์ ทิพย์อุปถัมภ์ ซึ่งเป็นประธานที่ปรึกษาศิลปินพจน์ฉบับนี้ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าคอยให้คำแนะนำให้คำปรึกษาตลอดเวลาในการทำศิลปินพจน์และกรรมการสอบศิลปินพจน์ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ศุภเดช หิมะมาน อาจารย์ พัชรวัฒน์ สุริยงค์ ที่คอยสนับสนุน ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งตรวจสอบความบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งค่ะ

ขอกราบขอบพระคุณ คุณผู้ปกครองที่ให้ทุนสนับสนุนในการทำศิลปินพจน์ครั้งนี้ คุณจินดา โภธา คุณนันทรา โภธา คุณวรัญญา โภธา คุณสุรศักดิ์ ศรีลิ้ว คุณทวีทรัพย์ เมฆประยูร คุณยายสมหวัง จากกลุ่มสตรีตัดเย็บผ้าขาววัง และคนในครอบครัวทุกคน ที่มอบทั้งความรักความช่วยเหลือและกำลังใจในการทำศิลปินพจน์ฉบับนี้

นอกจากนี้ขอขอบคุณเพื่อนๆสาขาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ที่คอยช่วยเหลือ คอยอยู่เคียงข้างยามต้องเจอกับปัญหาต่างๆ ขอขอบคุณเพื่อน และพี่นางแบบ และช่างภาพที่ทำงานออกมาสวยงาม และประสบความสำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า วิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดจำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียลและผู้สนใจไม่มากนักน้อย

ณัฐชริฎา เมฆประยูร

ชื่อเรื่อง	การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล
ผู้วิจัย	นางสาว ณิชชรีภา เมฆประยูร
ประธานที่ปรึกษา	อาจารย์ ชโรธรณ์ ทิพย์อุปถัมภ์
กรรมการที่ปรึกษา	อาจารย์ ศุภเดช หิมะมาน อาจารย์ พัชรวัฒน์ สุริยงค์
ประเภทสารนิพนธ์	ศิลปนิพนธ์ ศป.บ. สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, พ.ศ.2560
ความสำคัญ	เครื่องแต่งกาย, ชุดลำลอง, นักสกีสตรี, มิลเลนเนียลเจนเนอเรชั่น

บทคัดย่อ

โครงการการศึกษาวิจัยการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียลโดยผู้วิจัยมีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสกีสตรี เพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล

วิธีการดำเนินงานวิจัยคือ การศึกษาแนวคิดที่ผู้วิจัยสนใจและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์และจำแนกข้อมูล เพื่อให้ได้มาซึ่งกระบวนการออกแบบผลงาน โดยผลงานที่ออกมานั้น จะต้องนำเสนอถึงความเข้มข้น ความมีเสน่ห์ของนักสกีในรูปแบบใหม่ที่มีความร่วมสมัยเข้ากันได้กับยุคปัจจุบัน กลุ่มนักสกีสตรีในยุคปัจจุบันเริ่มมีการเคลื่อนไหวขึ้นอีกครั้งซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในมิลเลนเนียลเจนเนอเรชั่นผู้หญิงอายุตั้งแต่ 25-30 ปี ต้องการเครื่องแต่งกายที่ตอบสนองต่อลักษณะการใช้ชีวิตที่สะดวกสบาย และยังเป็นการเปิดตลาดกลุ่มเป้าหมายใหม่ สร้างโอกาสให้คนภายนอกเข้าใจถึงกลุ่มนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียลเจนเนอเรชั่นมากขึ้นอีกด้วย

จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงรูปแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลอง และทราบถึงเรื่องราวของนักสกีสตรี อีกทั้งยังทราบถึงเรื่องราวของมิลเลนเนียลเจนเนอเรชั่น จึงเกิดเป็นโครงการวิจัยการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล ที่ตอบสนองความต้องการของนักสกีสตรีรุ่นใหม่ที่มีการใช้ชีวิตแบบสังคมเมือง สร้างความเท่าเทียมระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ความภูมิใจในสิ่งที่ตนเองมี แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ผ่านทางเครื่องแต่งกาย ทั้งยังสนับสนุนให้กลุ่มสกีสตรีเป็นที่รู้จักมากขึ้น ผลงานการออกแบบจึงเน้นให้เครื่องแต่งกายสามารถใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน และสามารถสร้างความน่าสนใจให้กับผู้บริโภคเป็นอย่างดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	3
ขอบเขตงานวิจัย.....	4
ขอบเขตด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย.....	4
ขอบเขตด้านระยะเวลา.....	5
ขอบเขตด้านประชากร.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายและการออกแบบ.....	8
ความหมายของเครื่องแต่งกาย.....	8
ประเภทของเครื่องแต่งกาย.....	10
เครื่องแต่งกายในยุคสมัยต่างๆ.....	13
หลักการออกแบบ.....	25
หลักการออกแบบเสื้อผ้า.....	36
ความหมายของนักสัทธิสตรี.....	64
ผู้หญิงตัวอย่างขับเคลื่อนพลังสัทธิสตรี.....	66
ประวัติความเป็นมาของนักสัทธิสตรี.....	76
ข้อมูลเกี่ยวกับมิลเลนเนียล เจเนอเรชั่น.....	84
มิลเลนเนียล เจเนอเรชั่น.....	85
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	86

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	95
ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย.....	95
กำหนดประชากรและกลุ่มเป้าหมาย.....	95
ศึกษาเอกสารและเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ระเบียบวิจัย.....	95
การออกแบบและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายชุดจำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	95
สรุปผลงานและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดจำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	95
4 ผลการวิจัย.....	99
การวิเคราะห์ข้อมูลการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดจำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	99
วิเคราะห์ข้อมูลเครื่องแต่งกายในปัจจุบัน.....	99
วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายผู้หญิงมิลเลนเนียลเจนเอเรชั่น วัย 25-30 ปี.....	99
วิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มนักสกีสตรี.....	99
ดำเนินการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดจำลองสำหรับนักสกีสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	105

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทสรุป.....	117
ขอบเขตด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย.....	117
ชุดทำงานปาร์ตี้ (Formal-Party).....	117
ชุดลำลองลำลอง (Casual-Casual).....	117
ชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party).....	117
ขอบเขตด้านระยะเวลา.....	117
ขอบเขตด้านเนื้อหา.....	118
ประวัติความเป็นมาของเครื่องแต่งกาย.....	118
ประวัติความเป็นมาของนักสิทธิสตรี.....	118
กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรี.....	118
กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลอง.....	118
ขอบเขตด้านการประชากร.....	118
อภิปรายผลการวิจัย.....	119
ข้อเสนอแนะ.....	119
บรรณานุกรม.....	121
ภาคผนวก.....	122
ประวัติผู้วิจัย.....	136

สารบัญภาพ

ภาพ

หน้า

1 ยุคอาณานิคมหรือรีเจนซี 1795-1815.....	14
2 ยุคโรแมนติก 1815-1840.....	15
3 ยุควิกตอเรียตอนต้น 1840-1870.....	16
4 ยุควิกตอเรียตอนปลาย 1870-1890.....	16
5 ยุคอาร์ตนูโว 1890-1911.....	17
6 ยุค 1910s-WWI 1911-1919.....	18
7 ยุค 1920s 1920-1929.....	18
8 (ซ้าย) การแต่งกายยุค 1930s.....	19
9 (ขวา) การแต่งกายยุค 1930s.....	19
10 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1940s.....	20
11 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1940s.....	20
12 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1950s.....	20
13 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1950s.....	20
14 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1960s.....	21
15 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1960.....	21
16 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1960s.....	21
17 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1960s.....	21
18 การแต่งกายในยุค 1970s.....	22
19 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1980s.....	22
20 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1990s.....	23
21 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1990s.....	23
22 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1990s.....	23
23 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1990s.....	23
24 (ซ้าย) โปสเตอร์หนัง Meam girls.....	24
25 (ขวา) การแต่งกายในยุค 2000s.....	24
26 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 2010s.....	24
27 (ขวา) การแต่งกายในยุค 2010s.....	24

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพ		หน้า
	28 การแต่งกายแบบเน้นขนาดและสัดส่วน.....	25
	29 การแต่งกายแบบกลมกลืน.....	26
	30 การแต่งกายแบบขัดแย้ง.....	26
	31 การแต่งกายแบบมีเอกภาพ.....	27
	32 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้รูปแบบการซ้ำ.....	28
	33 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้จังหวะในการออกแบบ.....	28
	34 รูปแบบเสื้อผ้าที่มีการเน้นของเครื่องแต่งกาย.....	29
	35 รูปแบบเสื้อผ้าที่มีความสมดุล.....	30
	36 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้สีสันทันในการออกแบบ.....	31
	37 การแต่งตัวแบบคนรูปร่างผอมสูง.....	33
	38 การแต่งตัวแบบคนอ้วนเตี้ย.....	34
	39 แสดงการพรางหุ่นด้วยเสื้อผ้า.....	34
	40 แสดงการแต่งตัวแบบพรางหุ่น.....	35
	41 การเสริมไหล่ด้วยฟองน้ำ.....	35
	42 Haute Couture.....	37
	43 แฟชั่นทั่วไป.....	38
	44 การใช้เส้นในการออกแบบ.....	39
	45 การใช้เส้นนอนในการออกแบบ.....	40
	46 การใช้เส้นตั้งในการออกแบบ.....	40
	47 (ซ้าย) ตัวอย่างการใช้เส้นโค้งในงานดีไซน์.....	41
	48 (ขวา) ตัวอย่างการใช้เส้นซิกแซกในงานดีไซน์.....	41
	49 การใช้เส้นทะแยงในการออกแบบ.....	42
	50 การใช้เส้นลวงตาในการออกแบบ.....	44
	51 การลวงตาโดยการใช้เส้นตั้ง52 การลวงตาโดยการใช้เส้นแนวนอน.....	45
	53 (ซ้าย) การใช้เส้นลวงตาโดยการใช้เส้นทะแยง.....	46
	54 (ขวา) การใช้เส้นลวงตาโดยการใช้เส้นโค้ง.....	46
	55 ไปรยา ลุนด์เบิร์ก.....	67

สารบัญญภาพ(ต่อ)

ภาพ	หน้า
56 Angela Merkel.....	68
57 Sheryl Sandberg.....	69
58 Oprah Winfrey.....	70
59 Anna Wintour.....	71
60 Malala Yousafzai.....	72
61 Emma Watson.....	75
62 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี.....	101
63 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี.....	101
64 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี.....	102
65 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี.....	102
66 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุด ลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	103
67 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุด ลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	103
68 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุด ลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล.....	104
69 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดเกิลส์พาวเวอร์.....	107
70 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดเกิลส์พาวเวอร์.....	108
71 แสดงภาพงานออกแบบของแนวคิดเกิลส์พาวเวอร์.....	108
72 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดเก็ทอิทเกิลส์.....	109
73 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดเก็ทอิทเกิลส์.....	110
74 แสดงภาพงานออกแบบของแนวคิดเก็ทอิทเกิลส์.....	110
75 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดไวด์เฟมินิสต์.....	111
76 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดไวด์เฟมินิสต์.....	112
77 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดไวด์เฟมินิสต์.....	112
78 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดทั้ง 3 แนวความคิด.....	113

สารบัญญภาพ(ต่อ)

ภาพ	หน้า
79 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดเกิลล์ฟาวเวอร์ (พัฒนาครั้งที่ 1).....	114
80 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดเกิลล์ฟาวเวอร์ (พัฒนาครั้งที่ 2).....	114
81 แสดงภาพการออกแบบแนวความคิดเกิลล์ฟาวเวอร์ (ครั้งที่ 3).....	115
82 แสดงภาพรายละเอียดของชุดลำลองลำลอง (Casual-Casual).....	115
83 แสดงภาพรายละเอียดของชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party).....	116
84 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 1 (ภาพ 1).....	122
85 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 1 (ภาพ 2).....	123
86 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 2 (ภาพ 1).....	124
87 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 2 (ภาพที่ 2).....	125
88 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 3 (ภาพ 1).....	126
89 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 3 (ภาพ 2).....	127
90 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 4 (ภาพ 1).....	127
91 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 4 (ภาพ 2).....	128
92 ผลงานการออกแบบที่เสร็จสมบูรณ์.....	129
93 ผลงานการถ่ายแบบ.....	130
94 ผลงานการถ่ายแบบ.....	131
95 ผลงานการถ่ายแบบ.....	132
96 ผลงานการถ่ายแบบ.....	133
97 ผลงานการถ่ายแบบรายละเอียดดีเทลของเสื้อผ้า.....	134
98 ผลงานการถ่ายแบบ.....	135

สารบัญแผนผัง

แผนผัง

หน้า

1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	3
2. แสดงขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่ง มิลเลนเนียล.....	97

สารบัญตาราง

ภาพ

หน้า

1 แสดงขอบเขตด้านเวลา.....	5
2 แสดงแผนการดำเนินการตลอดระยะเวลา 4 เดือน.....	98

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตของเราตลอดเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวแค่ประโยชน์ใช้สอยอาจไม่พอ แต่ต้องมีดีไซน์มีการออกแบบที่ทันสมัยและมีความแฟชั่นมากขึ้น เสื้อผ้าเครื่องแต่งก็เช่นกันในสมัยปัจจุบันเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายไม่ได้เป็นเพียงแค่สิ่งที่ใช้ปกปิดร่างกายอีกต่อไป แต่ต้องมีดีไซน์ที่น่าสนใจ ไม่ซ้ำแบบใครและต้องไม่ใช่เสื้อผ้าแฟชั่นที่ตามกระแสใส่ได้เพียงแค่ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น และเสื้อผ้าที่แบ่งแยกเพศอย่างชัดเจนก็ไม่มีอีกต่อไป ปัจจุบันผู้ชายสามารถนำเสื้อผ้าผู้หญิงมาสวมใส่ได้ ผู้หญิงก็สามารถนำเสื้อผ้าผู้ชายมาสวมใส่ได้เช่นกัน อาจมีการปรับเปลี่ยนดีไซน์ให้เข้ากับผู้หญิงมากขึ้น ในยุคเทคโนโลยีนี้แฟชั่นไม่สามารถบ่งบอกเพศได้อีกต่อไป เป็นอีกโลกที่ไร้ซึ่งการแบ่งแยกอย่างชัดเจน

เครื่องแต่งกายมีหลากหลายประเภท และแบ่งประเภทไว้สวมใส่หลากหลายโอกาสและสถานการณ์ เช่นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงเวลาที่พลิกโฉมหน้าประวัติศาสตร์ของโลกและเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญได้เกิดการเรียกร้องอิสระ จากการถูกควบคุมการเรียกร้องสิทธิต่างๆของกลุ่มนักสิทธิสตรี เนื่องจากความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมส่งผลให้เกิดมุมมองทางความคิดใหม่ขึ้นในสังคมยุโรป แต่มุมมองทางเพศที่มองว่า "ผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน" ยังคงฝังรากลึก ความสัมพันธ์ทางเพศในสังคมยุโรปจึงยังเป็นระบบ "สยบหญิง" ระบบที่กักขังสตรีให้ไม่มีวันมีอิสระอย่างเสรีในวิถีที่เปลี่ยนไปของยุโรป การจงจำสตรีเพศ ยังคงเป็นสถาบันที่มีความทนทานแม้แนวคิดทางการเมืองจะเปลี่ยนไปได้ซ้ำยังทรงพลังอย่างไม่เห็นทางมอดดับ ระบบสยบหญิงที่ยังทรงพลังอยู่ได้ไม่ใช่เพราะผู้ชายไม่ต้องการสูญเสียความได้เปรียบเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญกว่าคือการที่ผู้หญิงที่ถูกกดขี่มีความต้องการที่จะเป็นทาสของตัวเอง สังคมยุโรปไม่เพียงหล่อหลอมให้หญิงเป็นเพียงแค่ว่าทาสทางกายแต่ยังหล่อหลอมให้ผู้หญิงเป็นทาสทางใจอีกด้วย แนวคิดนี้เองจึงทำให้เธอกลายเป็นช่างเท้าหลังของสามี กฎหมายอังกฤษในครั้งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ยังห้ามหญิงที่แต่งงานแล้วครอบครองสมบัติใดๆแม้แต่ทรัพย์สินที่ตนเองหามาได้หลังจากที่แต่งงาน ภรรยาต้องสูญเสียอำนาจในการดูแลทรัพย์สินของเธอให้กับสามีทั้งหมด นอกจากนี้กฎหมายยังไม่อนุญาตให้ภรรยาฟ้องหย่าหรือขอสิทธิการเลี้ยงดูบุตรทั้งยังไม่มีสิทธิในการเลือกตั้งไม่สามารถออกไปทำงานนอกบ้านหรือร่วมกิจกรรมของสังคมอย่างแข็งขัน ดังนั้นสตรีจึงถูกมองข้ามในเรื่องของความสามารถและการมีสติปัญญาสูง และถูกจำกัดบทบาทแต่ในบ้านซึ่งถือว่าเป็นรากฐานของ "การมีชีวิตอย่างมีอารยะ" (ณัฐ

พล กิจจานกร, 2554) หนังสือเกี่ยวกับผู้หญิงที่ไม่ได้รับความเสมอภาคถูกค้นพบเมื่อคริสต์วรรษที่ 18 โดยแมรี แอสเทลล์ (Mary Astell) เรื่อง Some Reflection upon Marriage เป็นการเปิดประเด็นของคตินิยมความเสมอภาคของทั้งหญิงชาย ทั้งในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษและได้นำไปสู่การจัดเป็นองค์กรที่ทำงานเกี่ยวกับผู้หญิง ในช่วงประมาณปี ค.ศ. 1840 และในคริสต์วรรษที่ 19-20 ถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของนักสิทธิสตรีอย่างแท้จริง เนื่องจากมีการเดินขบวนเรียกร้องสิทธิสตรีในเรื่องความเสมอภาคและเพิ่มโอกาสให้กับผู้หญิง (เย็นจิตร ถิ่นขาม, 2553) ในช่วงศตวรรษที่ 19 จึงถือกำเนิดเป็นคลื่นลูกแรกของกลุ่มนักสิทธิสตรี คลื่นลูกที่สองของกลุ่มนักสิทธิสตรีเกิดขึ้นในปี 1960s เกี่ยวเนื่องกับการแก้กฎหมายความเท่าเทียมของผู้ชายและผู้หญิง ในยุคนี้ผู้หญิงได้แสดงออกถึงความเสมอภาคอย่างชัดเจน ผู้หญิงในยุคนี้นิยมตัดผมสั้นคล้ายผู้ชาย สวมใส่กระโปรงที่สั้นมากขึ้นสวมรองเท้าบูทยาว ทั้งยังนำชุดผู้ชายมาดัดแปลงให้ผู้หญิงสามารถสวมใส่ได้อีกด้วย และผู้หญิงเริ่มใส่สูทแบบกางเกงในยุคนี้ การแต่งกายที่เป็น Unisex ยังเริ่มต้นแพร่หลายในยุคนี้อีกด้วย ตอกย้ำถึงการสร้างความเท่าเทียมระหว่างเพศหญิงและเพศชายมากยิ่งขึ้น คลื่นลูกที่สามของกลุ่มนักสิทธิสตรีเกิดขึ้นในปี 1990s ในยุคนี้กลุ่มนักสิทธิสตรีเน้นที่การสร้างคามภาคภูมิใจในตนเองเสนอแนวคิดที่ว่า “ความงามคืออำนาจ” โดยให้ความสำคัญกับการรวมพลังผู้หญิงถึงผู้หญิง ในยุคนี้ผู้หญิงเริ่มหันมาใส่กางเกงมากขึ้น และแบรนด์เสื้อผ้าชั้นนำอย่างชาแนล(Chanel) ได้จัดทำโฆษณาโดยมีผู้หญิงกำลังเล่นฟุตบอลซึ่งเป็นกีฬาของผู้ชาย ใส่เสื้อคลุมตัวโคร่ง ใส่เอี๊ยม และมีลูกที่คล้ายผู้ชายมากขึ้น ซึ่งในยุคนี้ยังมีการรณรงค์ซึ่งครอบคลุมไปถึงกลุ่มความหลากหลายทางเพศซึ่งมีแนวโน้มการเคลื่อนไหวเป็นไปในด้านบวกมากขึ้นส่งผลต่อให้คลื่นลูกที่สี่ของกลุ่มนักสิทธิสตรี ได้สร้างความเป็นไปได้ใหม่ๆ จากกลุ่มมิลเลนเนียลเจเนอเรชันด้วยช่องทางดิจิทัล ทั้งการโปรโมต นำเสนอภาพ บอกเล่าความคิดเห็น การสร้างแฮชแท็กที่สามารถสร้างพลังจากเครือข่ายผู้หญิงอันมหาศาลจากแฮชแท็ก #HefoShe โดยมีเอ็มมา วัตสัน ที่ได้รับการแต่งตั้งจากองค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติให้เป็นทูตสันถวไมตรี และเรียกได้ว่าเป็นนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียลของคลื่นลูกที่สี่ของกลุ่มนักสิทธิสตรี (TCDC, 2560) กลุ่ม Gen-M หรือ Millennial Generation หมายถึงกลุ่มผู้บริโภคช่วงเริ่มต้นเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ซึ่งมีอายุ 25-30 ปี เป็นกลุ่มที่มีความละเอียดอ่อนเรื่องการสร้างสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความคิดสร้างสรรค์ ชอบความเรียบง่ายแต่ต้องไม่ซ้ำแบบใคร

และรูปร่างของมนุษย์เรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีใครที่จะสามารถพอมหรืออ้วนตลอดไปได้ เช่นเราซื้อเสื้อผ้ามาหนึ่งชุดช่วงเวลาตอนที่เราซื้อช่วงนั้นอาจเป็นช่วงเวลาที่น่าหนักเราน้อยร่างกายเราพอดีกับเสื้อผ้าที่เราซื้อในช่วงเวลานั้น หากเวลาผ่านไปร่างกายเรามีการเปลี่ยนแปลงและเราต้องการกลับไปใส่เสื้อผ้าชุดนั้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้น้ำหนักเราไม่ได้เหมือนเดิมร่างกายเราเปลี่ยนไปเราอ้วนขึ้น หรือแขนอาจจะใหญ่ขึ้นทำให้เราไม่สามารถสวมใส่ชุดนั้นได้อีก คงจะดีกว่าหากเสื้อผ้าที่เราซื้อมานั้นสามารถปรับเปลี่ยนขยายหรือลดขนาดได้ตามสรีระร่างกายของเราได้

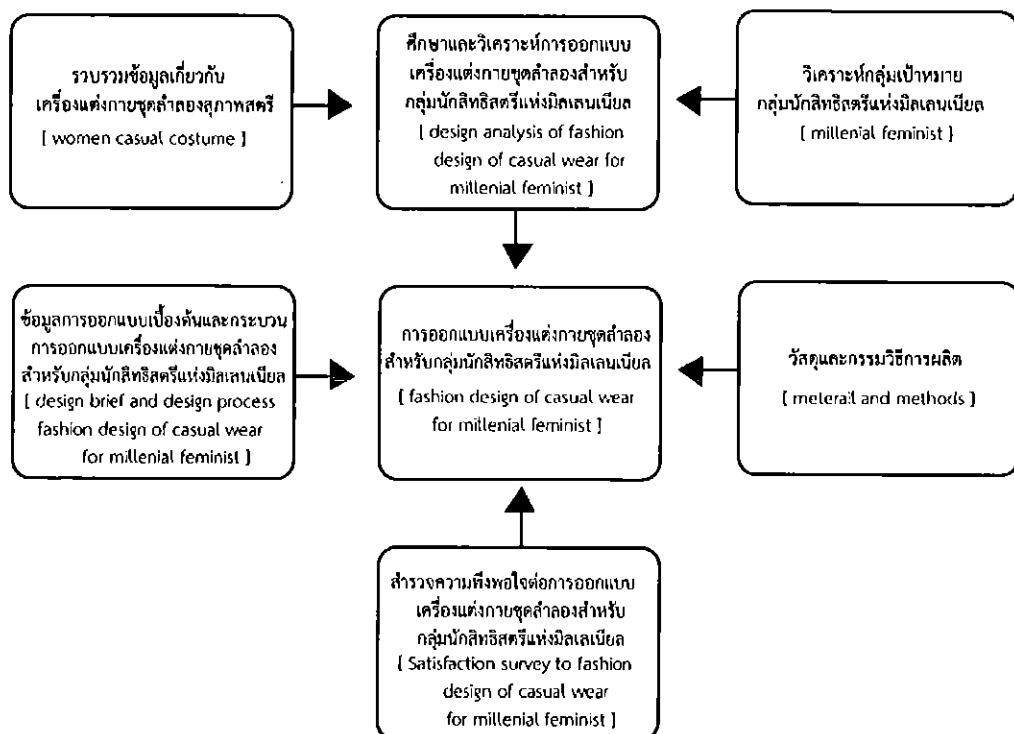
ตลอดเวลา ทางผู้วิจัยจึงค้นคว้าและศึกษาถึงรูปแบบการตัดเย็บเสื้อผ้าในแบบต่างๆที่สามารถตอบสนองต่อสรีระของเราได้ในช่วงเวลานั้นๆโดยไม่ต้องซื้อเสื้อผ้าใหม่และยังคงทันสมัยอยู่เสมอ

จากข้อมูลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักศึกษาสตรีแห่งมิลเลนเนียลเพื่อเจาะกลุ่มเป้าหมายนักศึกษาสตรีและเจนเอเรชั่นเอ็ม เน้นการสวมใส่สบาย มีสไตล์ที่แปลกใหม่ พร้อมทั้งการตัดเย็บโครงสร้างร่วมสมัยสร้างการดึงดูดให้กับผู้บริโภค

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักศึกษาสตรีแห่งมิลเลนเนียล
2. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักศึกษาสตรีแห่งมิลเลนเนียล
3. เพื่อสำรวจและวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มนักศึกษาสตรี ต่อรูปแบบของเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักศึกษาสตรีแห่งมิลเลนเนียล

กรอบแนวคิดงานวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งขอบเขตของงานวิจัยเรื่องการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียลดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

- 1.1 ประวัติความเป็นมาของเครื่องแต่งกาย
- 1.2 ประวัติความเป็นมาของนักสิทธิสตรี
- 1.3 กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายสุขภาพสตรี
- 1.4 กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลอง

2. ขอบเขตด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล จำนวน 1 ชุด (Collection) มีดังนี้

2.1 ชุดทำงานปาร์ตี้ (Formal-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อสูท (Suits)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
2.2 ชุดลำลองลำลอง (Casual- Casual)	2	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
กระโปรง(Skirt)	1	ตัว
2.3 ชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เดรสเชิ้ต(Dress Shirt)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เข็มขัด(Belt)	1	ตัว
รวมทั้งหมด	8	โครงสร้าง

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ขั้นตอนการดำเนินงาน	2560			
	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.
1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	↔			
2. วิเคราะห์ข้อมูลและสร้างแนวคิดการออกแบบเครื่องแต่งกาย		↔		
3. ออกแบบและสร้างต้นแบบเครื่องแต่งกาย			↔	
4. พัฒนาแบบสอบถามและเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มเป้าหมาย				↔
5. วิเคราะห์ผลและรายงานผล				↔

ตารางที่ 1 แสดงขอบเขตด้านเวลา

4. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร

เพศ : หญิง

อายุ : 25-30 ปี

รายได้ : 30,000 บาท/เดือนขึ้นไป

วิถีการดำเนินชีวิต : Millennial Generation คนกลุ่มนี้มีอิสระในตัวเองค่อนข้างสูง มีแนวทางเป็นของตัวเองชัดเจน ไม่ชอบเป็นลูกจ้าง ไม่เหมือนใคร และไม่ยอมให้ใครเหมือน มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่หลากหลาย มีความโดดเด่นเฉพาะตัวและค่อนข้างจะมีพฤติกรรมการบริโภคที่ซับซ้อน เป็นกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีค่อนข้างสูง และชอบความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต สนใจในเรื่องแฟชั่นแสวงหาสิ่งที่จะทำให้ตัวเองดูดีมีระดับในสายตาคนรอบข้างอยู่เสมอ Millennial Generation มักมีส่วนร่วมกับการรณรงค์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการขับเคลื่อนสังคมให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นและมักเป็นสมาชิกของกลุ่มอนุรักษ์ต่างๆ กลุ่ม Millennial Generation เป็นผู้นำแฟชั่นและรวมถึงเป็นผู้ตามแฟชั่นอันดับแรกๆ โดยจะไม่ยอมตกเทรนด์เกี่ยวกับสิ่งใหม่ และความสะดวกสบาย ต้องมาพร้อมกับความสวยงามด้วย

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

5.1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับ กลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

5.2 เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

5.3 เพื่อสำรวจและวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มนักสิทธิสตรี ต่อรูปแบบของเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

6. คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องแต่งกาย (Women's Wear) หมายถึง เครื่องประกอบการแต่งกายในรูปแบบที่เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล โดยเน้นการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์เด่นของมิลเลนเนียลเจเนอเรชั่น ผสมกับความหมายของนักสิทธิสตรี

มิลเลนเนียลเจเนอเรชั่น (Millennial Generation) หมายถึง กลุ่มคนที่มีอายุตั้งแต่ 25-30 ปี หรือ เกิดอยู่ในช่วงค.ศ. 1980-1996 โดยในประเทศไทยมีจำนวน 20.6 ล้านคน หรือ คิดเป็น 30% ของประชากรทั่วโลกซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของนักรการตลาดหรือแบรนด์ แต่เป็นกลุ่มที่เข้าถึงได้ยากมาก เนื่องจากเติบโตพร้อมกับการพัฒนาของออนไลน์และเทคโนโลยี

เฟมินิสต์ หรือ นักสิทธิสตรี (Feminist) หมายถึง เป็นกรอบแนวคิด (ความรู้) ในการทำความเข้าใจสังคม วัฒนธรรม รวมไปถึงเป็นอุดมการณ์ และปฏิบัติการทางการเมือง มีจุดประสงค์ มุ่งเน้นที่จะศึกษาเรื่องสิทธิและความเสมอภาคของสตรี โดยการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างเพศใน มุมมองแบบใหม่ๆ ผ่านการใช้ผู้หญิงเป็นศูนย์กลางในการวิเคราะห์ สตรีนิยมไม่ได้เสนอให้มีการเปลี่ยนจากระบบชายเป็นใหญ่มาสู่ระบบหญิงเป็นใหญ่ หรือต้องการสถาปนาบทบาทของผู้หญิงขึ้นมาทำหน้าที่แทนผู้ชาย แต่มุ่งเน้นที่จะปรับเปลี่ยนโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ก่อให้เกิดการสร้าง ความไม่เท่าเทียมทั้งต่อ ผู้หญิง และ ผู้ชาย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสัทิสตรีแห่งมิลเลนเนียล โดยมุ่งเน้นทางด้านการออกแบบโครงสร้างของเครื่องแต่งกายให้มีความสวยงามทันสมัย สะดวกสบาย สามารถขยายขนาดตามส่วนต่างๆ เพื่อให้เข้ากับรูปร่างของผู้ที่สวมใส่ได้ โครงสร้างของชุดได้รับการดัดแปลงผสมผสานกันระหว่างเสื้อผ้าผู้ชาย และเสื้อผ้าผู้หญิงเข้าด้วยกัน มีสไตล์ที่แตกต่างจากกฎระเบียบทั่วไป เหมาะกับกลุ่มเป้าหมายที่ชอบการแต่งกายที่ไม่ซ้ำใคร แปลกสดใหม่ และน่าสนใจ รวมถึงส่วนประกอบเล็กๆน้อยๆของชุด ทุกจุด ทุกดีเทลบนเสื้อผ้าล้วนสื่อและมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มนักสัทิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

ผลงานการวิจัยในการทำงานครั้งนี้จะเป็นการค้นคว้าและศึกษาข้อมูลในด้านต่างๆที่เป็นแนวทาง และมีผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสัทิสตรีแห่งมิลเลนเนียล โดยการรวบรวมข้อมูลแล้วทำการวิจัย วิเคราะห์ อภิปราย เพื่อหาบทสรุปในแต่ละหัวข้อ ก่อนจะนำไปประมวลผลร่วมกับการทดสอบจากแบบร่าง โดยแบ่งข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. หลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย
 - 1.1 ความหมายของเครื่องแต่งกาย
 - 1.2 ประเภทของเครื่องแต่งกาย
 - 1.3 เครื่องแต่งกายในยุคสมัยต่างๆ
 - 1.4 หลักการออกแบบ
 - 1.5 หลักการออกแบบเสื้อผ้า
 - 1.6 ส่วนประกอบของการออกแบบเครื่องแต่งกาย
2. ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มนักสัทิสตรี
 - 2.1 ความหมายของนักสัทิสตรี
 - 2.2 ประวัติความเป็นมาของนักสัทิสตรี
3. ข้อมูลเกี่ยวกับมิลเลนเนียล เจเนอเรชั่น
 - 3.1 มิลเลนเนียล เจเนอเรชั่น
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายและการออกแบบ

1. ความหมายของเครื่องแต่งกาย

1.1 ความหมายของเครื่องแต่งกาย

“ เครื่องแต่งกาย ” หมายถึงสิ่งที่มนุษย์นำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกาย การแต่งกายของมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์สามารถค้นคว้าได้จาก หลักฐานทางวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อให้เป็นเครื่องช่วยชี้นำให้รู้และเข้าใจถึงแนวทางการแต่งกาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคสมัยนั้นๆ

1.2 ประวัติของเครื่องแต่งกาย

ในยุคก่อนประวัติศาสตร์มนุษย์ใช้เครื่องห่อหุ้มร่างกายจากสิ่งที่ได้มาจากธรรมชาติ-เช่น ใบไม้ ใบหญ้า หนังสัตว์ ขนนก ดิน สีต่างๆ ฯลฯ มนุษย์บางเผ่าพันธุ์รู้จักการใช้สีที่ทำมาจากต้นพืช โดยนำมาเขียนหรือสีกตามร่างกายเพื่อใช้เป็นเครื่องตกแต่งแทนการใช้เครื่องห่อหุ้มร่างกาย ต่อมา มนุษย์มีการเรียนรู้ ถึงวิธีที่จะตัดแปลงการใช้เครื่องห่อหุ้มร่างกายจากธรรมชาติให้มีความเหมาะสม และสะดวกต่อการแต่งกาย เช่น มีการผูก มัด สาน ถัก ทอ อัด ฯลฯ และมีการวิวัฒนาการเรื่อยมา จนถึงการรู้จักใช้วิธีตัดและเย็บจนในที่สุดได้กลายมาเป็นเทคโนโลยีจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ (พวงผกา คุโรวาท, 2535)

1.3 ความแตกต่างในการแต่งกาย

มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่อ่อนแอที่สุดในทางฟิสิกส์ เพราะผิวหนังของมนุษย์มีความบอบบาง อ่อนแอ จึงจำเป็นต้องมีสิ่งปกคลุมร่างกายเพื่อสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้จากความจำเป็นนี้จึงเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญในอันที่จะแต่งกาย เพื่อสนองความต้องการของมนุษย์เอง โดยมีสังคมและสิ่งอื่นๆ ประกอบกัน และเครื่องแต่งกายก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามสาเหตุนั้นๆ (พวงผกา คุโรวาท, 2535) คือ

1.3.1 สภาพภูมิอากาศ

ประเทศที่อยู่ในภูมิอากาศแถบเส้นอาร์คติก ซึ่งมีอากาศที่หนาวเย็นมาก มนุษย์ในแถบภูมิภาคนี้อาจสวมเสื้อผ้าซึ่งทำมาจากหนังหรือขนของสัตว์ เพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ส่วนในภูมิอากาศที่มีอากาศร้อนอบอ้าว เสื้อผ้าที่สวมใส่จะทำจากเส้นใย ซึ่งทำจากฝ้าย แต่ในทวีปแอฟริกา เสื้อผ้าไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการป้องกันจากสภาพอากาศ แต่กลับนิยมใช้พวกเครื่องประดับต่างๆ ที่ทำจากหินหรือแก้วสีต่างๆ ซึ่งมีอยู่ในธรรมชาตินำมาตกแต่งร่างกาย เพื่อใช้เป็นเครื่องรางหรือเครื่องป้องกันภูติผีปีศาจอีกด้วย

1.3.2 ศัตรูทางธรรมชาติ

ในภูมิภาคเขตร้อน มนุษย์จะได้รับความรำคาญจากพวกสัตว์ปีกประเภทแมลงต่างๆ จึงหาวิธีขจัดปัญหา โดยการใช้โคลนพอกร่างกายเพื่อป้องกันจากแมลง ชาวฮาวายเอี้ยน แถบทะเลแปซิฟิก สวมกระโปรงซึ่งทำด้วยหญ้า เพื่อใช้สำหรับป้องกันแมลง แต่ก็ได้กลายเป็นที่เก็บแมลงเสียมากกว่า ชาวพื้นเมืองโบราณของญี่ปุ่นรู้จักใช้กางเกงขายาว เพื่อป้องกันสัตว์และแมลง

1.3.3 สภาพของการทำงานและอาชีพ

หนังสือพิมพ์และใบไม้สามารถใช้เพื่อป้องกันอันตรายจากภายนอก เช่น การเดินป่าเพื่อหาอาหาร มนุษย์ก็ใช้หนังสือพิมพ์และใบไม้เพื่อป้องกันการถูกหนามเกี่ยว หรือ ถูกสัตว์กัดต่อย ต่อมาสามารถนำเอาใยจากต้นแฟล็กซ์ (Flax) มาทอเป็นผ้าที่เรียกกันว่า ? ผ้าลินิน ? เมื่อความเจริญทางด้านวิทยาการมีมากขึ้นก็เริ่มมีสิ่งทีผลิตเพิ่มขึ้นอีกมากมายหลายชนิดสมัยศตวรรษที่ 19 เสื้อผ้ามีการวิวัฒนาการเพิ่มมากขึ้นมีผู้คิดประดิษฐ์เสื้อผ้าพิเศษ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้สวมใส่ โดยเฉพาะผู้ที่ทำงานประเภทต่างๆ เช่น กลาสีเรือล่าปลาวาฬ คนงานเหมืองแร่ เกษตรกร คนงานอุตสาหกรรม ข้าราชการทหาร ตำรวจ พนักงานดับเพลิง

อันตรายต่างๆที่อาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างปฏิบัติงาน ทำให้ความต้องการของมนุษย์ในด้านเสื้อผ้ามีมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ เสื้อผ้าที่ผลิตขึ้นมานั้นได้มีการปรับปรุงและตกแต่งลายพิเศษเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพต่างๆ เช่น ให้มีความคงทนต่อสารเคมี ทนต่อพิษ และอุณหภูมิ นอกจากนี้ยังมีการตกแต่งพิเศษอื่นอีก อาทิเช่น ทนต่อการซักและทำความสะอาด ไม่เป็นลื่อไฟฟ้า ไม่ดูดซึมน้ำ และไม่เป็นตัวนำความร้อน เป็นต้น

1.3.4 ขนบธรรมเนียมประเพณี

วัฒนธรรมและศาสนาเมื่อมนุษย์มีสติปัญญามากยิ่งขึ้น มีการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มชน และจากการอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะนี้เองจึงจำเป็นต้องมีระเบียบและกฎเกณฑ์ในอันที่จะอยู่รวมกันอย่างสงบสุขโดยไม่มีการรุกรานซึ่งกันและกัน จากการศึกษาที่กระทำสืบต่อกันมานี้เอง ในที่สุดได้กลายมาเป็นขนบธรรมเนียม ประเพณี

ในสมัยโบราณ เมื่อมีการเฉลิมฉลองประเพณีสำคัญต่างๆ เช่น การเกิด การตาย การเก็บเกี่ยวพืชผล หรือเริ่มมีการสังคมกับกลุ่มอื่นๆ ก็จะมีการประดับหรือตกแต่งร่างกาย ให้เกิดความสวยงามด้วยการเครื่องประดับต่างๆ เช่น ขนนก หนังสือตัว หรือทาสีตามร่างกาย มีการสักหรือเจาะ บางครั้งก็วาดสวดลายตามส่วนต่างๆของร่างกาย เพื่อแสดงฐานะหรือตำแหน่ง ซึ่งในปัจจุบันก็ยังมีหลงเหลืออยู่ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นชาวพื้นเมืองของประเทศต่างๆศาสนาที่มีบทบาทสำคัญในการแต่งกายด้วยเหมือนกัน ในสมัยสงครามทางศาสนา เช่น ? สงครามครูเสด ? ซึ่งเป็นสงครามที่ยืดเยื้อนานกว่า 300 ปี การสงครามที่ยาวนานทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างข้าศึกเกิดขึ้นทำให้ได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดและวัฒนธรรมซึ่งกันและกันตามมา

1.3.5 ความต้องการดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม

ธรรมชาติของมนุษย์เมื่อเจริญเติบโตขึ้น ย่อมมีความต้องการความสนใจจากเพศตรงกันข้าม โดยจะมีการแต่งกายเพื่อให้เกิดความสวยงาม มีการจับจ่ายใช้สอยในเรื่องเสื้อผ้ามากยิ่งขึ้น ผู้ที่ทำหน้าที่สนองความต้องการนี้ได้ดีที่สุดในยุคก็คือ นักออกแบบเสื้อผ้า ซึ่งได้พยายามออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามระดับของสังคมและเศรษฐกิจของผู้สวมใส่

1.3.6 เศรษฐกิจและสภาพแวดล้อม

สถานะภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของมนุษย์ แต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน จึงทำให้เกิดการแต่งกายที่แตกต่างกันออกไป สังคมทั่วไปมีหลายระดับชนชั้น มีการแบ่งแยกกันตามฐานะ

ทางเศรษฐกิจ เช่น คนชั้นระดับเจ้านาย ชาวบ้านและกรรมกร การแต่งกายสามารถบอกได้ถึงสถานภาพทางสังคมของผู้สวมใส่ได้อีกด้วย

2. ประเภทของเครื่องแต่งกาย

2.1 ประเภทของเครื่องแต่งกาย

ร้านขายสินค้าแฟชั่นจะจัดแบ่งประเภทสินค้าออกเป็นกลุ่มๆ ได้แก่ สินค้าพื้นฐาน (Basic Merchandise) และสินค้าแฟชั่น (Fashion Merchandise) (ฤดี หลิมไพโรจน์, 2552)

2.1.1 สินค้าเครื่องแต่งกายพื้นฐาน (Basic Merchandise)

จัดเป็นเสื้อผ้าพื้นฐานหรือสินค้าที่ผู้บริโภคซื้อเป็นประจำ เช่น กางเกงขายาว เสื้อเชิ้ต เสื้อยืด กระโปรงทรงสอบ ซึ่งร้านค้าขายสินค้าแฟชั่นจะรู้ถึงความต้องการของผู้บริโภค และจะจัดเก็บสินค้าไว้ในร้านเพื่อขายตลอดเวลา

2.1.2 สินค้าเครื่องแต่งกายแฟชั่น (Fashion Merchandise)

คือสินค้าที่นิยมในช่วงสั้นๆระยะเวลาหนึ่งๆ สั้นๆไม่ยาวนาน ผู้บริโภคอาจจะมองเห็นสินค้าที่โฆษณาตามสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งในสื่ออินเทอร์เน็ตหรือจากสินค้าที่วางโชว์ตามร้าน แล้วตัดสินใจซื้อทันที

2.1.3 เครื่องแต่งกายแฟชั่นชั้นสูง (Couture Fashion/Haute Couture) แฟชั่นชนชั้นสูง

การที่จะถูกจัดอยู่ในเสื้อผ้าชนชั้นสูงนั้นต้องทำตามกฎและข้อบังคับการที่จะได้เป็นห้องเสื้อ โอต์ กูตูร์ ได้ต้องอยู่ในสมาคมห้องเสื้อในปารีส ประเทศฝรั่งเศส ที่ควบคุมโดยแผนกอุตสาหกรรมฝรั่งเศส ห้องเสื้อนั้นต้องมีผู้ทำงานไม่น้อยกว่า 15 คนและต้องแสดงแฟชั่นโชว์ปีละ 2 ครั้ง และแต่ละโชว์ ต้องมีชุดไม่น้อยกว่า 35 ชุด สมาคมโอต์ กูตูร์ มีห้องเสื้อชื่อดังถึง 18 ห้องเสื้อเป็นสมาชิก เราคงรู้จักกันเป็นอย่างดี เช่น ชาแนล ดิออร์ และปีแอร์กาแดง ถือเป็นห้องเสื้อใหญ่และโด่งดังที่ร่วมเป็นสมาชิกด้วยจำนวน 35,000 คน ทำงานในสมาคมนี้ก่อตั้งสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คือยุคทองของโอต์ กูตูร์ ผู้หญิง 15,000 คนสวมใส่เสื้อผ้าชั้นสูง เธอคือ คัสเซส ออฟ วินเซอร์ เบบ พาเลย์ และกลอเรีย กิเนส ที่สั่งซื้อทั้งคอลเลกชันเลยทีเดียว

2.1.4 เครื่องแต่งกายแฟชั่นจากนักออกแบบ (Designer Fashion) เป็นเสื้อผ้าแฟชั่น

สำเร็จรูปที่ผลิตโดย Design House แต่ไม่ได้ผลิตเป็นจำนวนมากเหมือนสินค้าที่ผลิตจากโรงงาน เป็นสินค้าแฟชั่นที่มีลักษณะเฉพาะตัว กล่าวคือเป็นสินค้าที่นำชื่อของนักออกแบบมาเป็นตราสินค้า โดยยึดแนวโน้มจากแฟชั่นชั้นสูงเป็นหลัก ทั้งนี้ นักออกแบบจะปรับเปลี่ยนหรือดัดแปลงสินค้าจากรูปแบบสินค้าแฟชั่นชั้นสูง แต่ว่ากระบวนการการผลิตและการจัดจำหน่ายในราคาต่ำกว่าสินค้าประเภทนี้มักจัดจำหน่ายในร้านค้าปลีกเฉพาะ เช่น ร้านของนักออกแบบเอง หรือตามห้างสรรพสินค้า (ดร.พัชชา อุทิสวรรณกุล, 2554)

2.1.5 เครื่องแต่งกายสินค้าแฟชั่นสำเร็จรูป (PRET A PROTER Apparel) สินค้าที่ดัดแปลงตัดทอนสภาพจากแฟชั่นชั้นสูง ให้กลายเป็นสินค้าแฟชั่นที่ราคาถูกลงและเป็นสินค้าสำเร็จรูปพร้อมที่จะสวมใส่ สไตล์และเนื้อผ้าที่ใช้ไม่เป็นเอกลักษณ์มากนัก เป็นสินค้าแฟชั่นที่มีการผลิตในปริมาณมาก และขายในราคาที่สมเหตุสมผลกับตลาดขนาดใหญ่ สินค้าประเภทนี้โดยทั่วไปมักมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ เนื่องจากมีการใช้วัสดุ ความเชี่ยวชาญ และการสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพต่ำกว่าแฟชั่นจากนักออกแบบ ส่วนใหญ่สินค้ามวลชนมักเกิดจากการลอกเลียนแบบแฟชั่นชั้นสูงและแฟชั่นจากนักออกแบบ (ดร.พิชชา อุทิสวรรณกุล, 2554) และยังหมายถึง เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ได้รับการออกแบบมาตามขนาดมาตรฐานโดยมีทั้งแบบที่ผลิตออกมาเพื่อตลาดแมส และแบบที่ผลิตมาในจำนวนจำกัด”-โดยมากห้องเสื้อโอต์-กูตูต่างๆจะผลิตเสื้อผ้าในแบบ-prêt-à-porter- มาควบคู่ไปกับโอต์-กูตู คือ แต่ละคอลเลคชั่น จะเป็นไปในทิศทางเดียวกันโดยอาจลดทอนรายละเอียดและประยุกต์รูปแบบให้เหมาะกับการนำมาใช้ในชีวิตรประจำวันมากขึ้นคอลเลคชั่น Prêt-à-porter จะมีแฟชั่นโชว์ปีละ 2 ครั้ง ในงาน fashion week คือ ช่วงต้นปี ในเดือนกุมภาพันธ์ และ คอลเลคชั่นฤดูใบไม้ผลิ และในเดือนกันยายนสถานที่จัดโชว์ที่ได้รับการยอมรับสูงสุด มี 3 แห่ง คือ ปารีส มิลาน และโตเกียว

2.1.6 เครื่องแต่งกายแฟชั่นพร้อมสวมใส่ (Ready to wear) คือเสื้อผ้าพร้อมใส่หรือเสื้อผ้าสำเร็จรูป ที่สามารถหาซื้อได้จากชั้นวาง หรือจากที่แขวน ตามร้านทั่วไป และ จากตัวแทนจำหน่าย สำหรับการสวมใส่ ตามสบาย) เป็นนิยาม สำหรับเสื้อผ้า ที่ผลิตตามโรงงานจำหน่ายแบบสำเร็จรูป ในขนาดมาตรฐาน มีขนาดบอกรวม การเริ่มต้นของเสื้อผ้าพร้อมใส่ เป็นแรงกระตุ้นจากเหตุที่ผู้หญิงต้อง ออกไปทำงานนอกบ้าน โดยจากประวัติศาสตร์อเมริกัน ปี คศ 1900 มีผู้หญิงออกไปทำงาน นอกบ้านถึง ห้าล้านคน สมัยนั้นมันมีจักรเย็บผ้ากันแล้ว โดย เจ้าจักรเย็บผ้า มีมาแต่ปี 1840 เพราะผู้หญิงต้องไปทำงาน ซึ่งเสื้อผ้าพร้อมใส่ ช่วงต้นมักเป็น ชุดชั้นใน เริ่มมีขายตามร้าน การพัฒนาเสื้อผ้าผู้หญิง เลยเริ่มต้องการความคล่องแคล่วก็เลยต้องการเสื้อผ้าที่ใช้งานง่าย และราคาประหยัด มากขึ้น นั่นเป็นมูลเหตุ ของ Ready-to-wearเครื่องแต่งกายในยุคสมัยต่างๆ

3. เครื่องแต่งกายในยุคสมัยต่างๆ

แฟชั่น เป็นคำที่มาจากภาษาอังกฤษว่า fashion ราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของคำนี้ว่า “สมัยนิยมหรือวิธีการที่นิยมกันทั่วไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง” เป็นการยอมรับจนเกิดเป็นค่านิยม มีกระบวนการเกิดภาษาใหม่ ซึ่งเป็นช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “วิวัฒนาการ” ที่ในทางทฤษฎีของ ชาร์ลส์ ดาร์วินระบุไว้ว่าวิวัฒนาการ คือ การเปลี่ยนแปลงที่ต้องใช้เวลายาวนานและสามารถถ่ายทอดสิ่งนั้นเข้าไปสู่ลูกหลานได้ โดยมากแล้วคำว่าแฟชั่น มักมีความหมายเกี่ยวกับการแต่งตัว การพัฒนาของแฟชั่นในแต่ละยุคสมัยช่วงเวลา แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับปัจจัยหลายๆอย่าง เช่น การเมือง, เศรษฐกิจ, ภูมิอากาศ, ฯลฯ ในช่วงศตวรรษที่ 20 แฟชั่นโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะป.ศ. 1920-1930 หรือเรียกวายุคแฟลปเปอร์(Flapper) ผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นเปนนครครั้งแรกและหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้หญิงต้องออกจากบ้าน เพื่อทำงานหาเลี้ยงชีพ ดังนั้นเสื้อผ้าที่สวมใส่ยอมเปลี่ยนไปเพื่อเอื้อประโยชน์ในผู้สวมใส่มากขึ้น กางเกงจึงเป็นที่นิยมอย่างมาก ตั้งแต่ยุคแฟลปเปอร์ เป็นต้นมาแฟชั่นของโลกได้ ก้าวเข้าสู่ความเป้นสากล เพราะการติดต่อสื่อสารของ โลกตะวันตกและตะวันออกเปิดกว้างมากขึ้น มีการไปมาหาสู่กันมากขึ้น

แฟชั่นของโลกตะวันตกจึงเขามามีบทบาทกับโลกตะวันออก เช่น คนไทยรณรงค์ให้สวมหมวก หรือผู้หญิงไทยเลิกสวมโจงกะเบน เพื่อความเป็นสากล ลักษณะหรือแบบแผนของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของแต่ละยุคสมัยเรียกว่า สไตล์ (Style) แต่ละคนมีสไตล์การแต่งตัวไม่เหมือนกันเช่น บางคนชอบแต่งตัวสไตล์พังค์ (Punk) หรือเด็กสาวๆ ชอบสไตล์เซ็กซี่ที่ฝรั่งเรียกว่า ราชี (Racy-Provocative) ส่วนคำว่า เทรนด์ (Trend) คือแฟชั่นล่าสุดที่กำลังเป็นที่นิยม

- สไตล์การแต่งตัวสามารถจำแนกได้เป็นประเภทนับไม่ถ้วน ประวัติยุค 1900-1910 แฟชั่นเสื้อผ้า ยุค Art Nouveau ผลงานดังๆได้แก่ ดีไซเนอร์ Paul Poiret, Jean Paquin, Mariano Fortuny.

- ประวัติยุค 1910-1920 แฟชั่นเสื้อผ้า ยุคเริ่มถูกกล่าวถึง Art Deco กำลังคืบคลานเข้ามา แทนแฟชั่นในแบบเก่าๆ มีดีไซเนอร์ดังๆได้แก่ Coco Chanel ที่เคยเขียนประวัติเอาไว้ บางส่วน, Paquin, Lanvin, Jacques Doucet และ Leon Bakst

- แฟชั่นเสื้อผ้า ช่วงปี 1920-1930 เป็นช่วงของการฟักตัวของความเป็น Art Deco ยังมี designer ดังๆเกิดมากมาย ในยุคนี้ได้แก่ Coco Chanel , Madeleine Vionnet, Lanvin, Edward Molyneux, Erte , Sonia Delauney และ Jean Patou

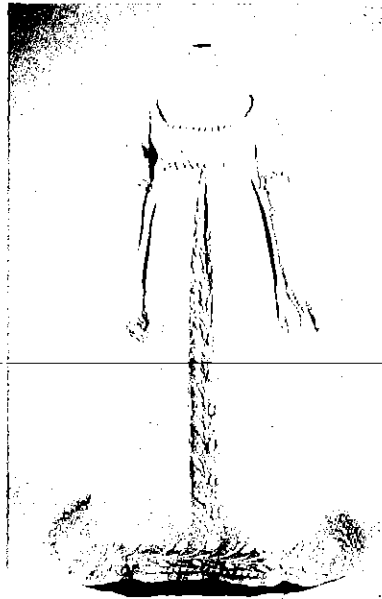
- แฟชั่นในช่วง 1930-1940 เริ่มยุคของ Ready-To-Wear (RTW) โดยมีหัวทอกจากปารีสเป็น Coco Chanel และ Elsa Schiaparelli

- ประวัติยุค 1940-1950 ช่วงนี้ Art Deco เริ่มล้าสมัยไปแล้ว ด้วยอิทธิพลด้วยการ ลบล้างของเหล่า นักออกแบบคนดัง อย่าง Christian Dior , Christobal Balenciaga, Lucien Lelong, Jacques Fath และ Pierre Balmain

- ประวัติยุค 1950-1960 ช่วงที่ Neo Realism เข้ามามีบทบาท กับกระแสแฟชั่น RTW เริ่มเผยแพร่ และหลายๆสำนักทำกัน ดีไซเนอร์คนดัง ที่มีผลงานใน ช่วงนี้ก็เป็น นักออกแบบหน้าเก่า และใหม่ ผสมกัน ได้แก่ Christian Dior, Jack Patu, Emilio Pucci และ Pierre Balmain

3.1 ยุคอาณานิคมหรือรีเจนซี (1795-1815)

เป็นยุคของการเปลี่ยนแปลง มีการปฏิวัติในอเมริกาและฝรั่งเศส สาวในยุคนี้จึงได้รับอิทธิพลการแต่งกายแบบกรีกโบราณ เพราะเชื่อว่าสภาพลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงประชาธิปไตย นิยมสวมใส่ชุดยาวกรอมพื้น ไม่ใส่คอร์เซ็ท ใส่เอวสูงแบบรัดต่อนอก พวกผู้ดีจะใส่แต่ชุดสีขาวส่วนพวกที่ฐานะต่ำลงมาหน่อยนิยมใส่ชุดสีพาสเทล จะใส่ชุดสีขาวเฉพาะตอนงานเลี้ยงเพราะเป็นงานง่าย นิยมใส่ผ้าบางๆพริ้วๆ เป็นผ้าฝ้าย ผ้าลินินสีและผ้าไหม มักใส่ผ้าคลุมไหล่และถุงมือยาว นิยมตัดผมสั้นและใส่หมวก

ภาพที่ 1 ยุคอาณานิคมหรือรีเจนซี 1795-1815

ที่มา : <http://candicehern.com/regencyworld/morning-walking-dresses-august-1808/>

3.2 ยุคโรแมนติก (1815-1840)

หลังสงครามผ่านพ้น คนก็หันมาบ้การแต่งกายแบบอังกฤษ (หรือเรียกอีกอย่างว่าแต่งแบบแอง โกลมานี Anglomania) ศิลปินและนักปราชญ์ต่างหันมาบ้ศิลปะโรแมนติกยุคนี้ผู้หญิงถูกเบนให้เห็นว่าเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าและสวยงามชอบการแต่งตัว มีลักษณะพิเศษคือไหลหลุง เอวคอด ผายออกหะโพกเพื่เน้นความเป้นสตรีเพศ จะเห็นวาเดรสแบบเดิมถูกแต่งเติมให้ดูดีขึ้น เอวสูงคอยๆ ต้ลงมายุที่เอวปกติ รัตตัว ด้วยคอเรีต กระโปรงคอยๆ พองขึ้นแบบอลังการ ตกแต่งประดับประดาหุหุรา

ภาพที่ 2 ยุคโรแมนติก 1815-1840

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/307370743292950753/>

3.3 ยุควิกตอเรียนตอนต้น(1840-1870)

ในปี 1837 พระราชินีวิกตอเรีย ขึ้นครองราชย์มีลูกเกาคคน เธอเป็นต้นแบบของผู้หญิงแบบ ถอมตน อุทิศตนเพื่อครอบครัว ยึดมั่นในศีลธรรม รสนิยมเธอเป็นแรงบันดาลใจให้สาวๆ ในยุคนั้นแต่งตัวตามลักษณะไหลแคบและลู่ลง ลำตัวแคบมากด้วยการรัดคอร์เซ็ต กระโปรงบานพอคवर ยาว กรอมพื้น และคอยๆ พองขึ้นเรื่อยๆ ตามยุคสมัยที่ผ่านไป

ภาพที่ 3 ยุควิกตอเรียตอนต้น 1840-1870

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/41658365284688313/>

3.4 ยุควิกตอเรียนตอนปลาย (1870-1890)

พระราชินีวิกตอเรีย สามิตายเธอเลยเก็บตัวและใส่แต่ชุดดำ สีดำ เลยเป็นที่นิยมขึ้นมารูปทรงของชุดเริ่มเน้นสัดส่วน แต่ก็ปกปิดร่างกายในเวลาเดียวกัน เน้นสีเข้มจะเห็นวาช่วงบนเข้ารูปมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบจาก สวมมาใส่ "ที่ถ่างกระโปรง" (bustle) เหมือนเดิมแต่จะถูกดันไปด้านหลังแทน

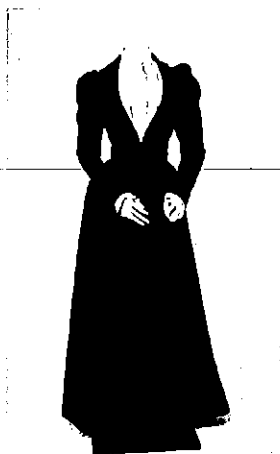

ภาพที่ 4 ยุควิกตอเรียตอนปลาย 1870-1890

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/424182858623156340/>

3.5 ยุคอาร์ตนูโว (1890-1911)

ยุคทองของชนชั้นสูงผู้ ไขชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยเวียนกลับมายุคนี้ผู้หญิงเริ่มมีบทบาท มากขึ้น เริ่มทำงาน มีส่วนในกิจกรรมเพื่อสังคมต่างๆโดยรวมแล้วชุดใส่สบายมากขึ้น ไทลของชุดตั้งตรงสง่าผ่าเผยไม่หลลงแบบแต่ก่อนแล้ว มีการตัดชุดสูทแบบกระโปรงยังใส่คอเรเซ็ต แต่มีการเปลี่ยนรูปแบบให้เข้ากับสตรีระมากขึ้น

ภาพที่ 5 ยุคอาร์ตนูโว 1890-1911

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/339107046922035190/>

3.6 ยุค 1910s - WWI (1911-1919)

เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมขนานใหญ่ เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ผู้ชายไปรบทำให้ผู้หญิง ต้องมาทำหน้าที่หลายอย่างแทนผู้ชายด้วยกระแสดังกล่าวทำให้ชุดมีลักษณะของแนว military เขามาผสมผสาน สังเกตจากคอเสื้อ และปกเสื้อแบบทหาร กระโปรงสั้นลงเล็กน้อยต่อมากระโปรงเริ่ม แคบลงๆ ตามเวลาที่ผ่านไป (อาจจะเปลืองผ้า) เครื่องประดับไม่ค่อยใส่เรียกว่าเน้นการใช้งานมากกว่า

ภาพที่ 6 ยุค 1910s-WWI 1911-1919

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/83035186849321456/>

3.7 ยุค 1920s (1920-1929)

สงครามสงบ เขาสูยุค Jazz Age เป็นยุคของคนรุ่นใหม่และหนุ่มสาว ซึ่งขึ้นมารุ่งเรืองมีฐานะ ผู้หญิงที่เคยทำงานช่วงสงครามก็ไม่อยากกลับไปเป็นแม่บ้านอีก ยังคงทำงานต่อไป และมีอิสระเสรีมากกว่าเดิม ช่วง '20s หลังสงคราม ชุดที่มาแรงสุดๆ เป็นสัญลักษณ์ของยุคนี้คือ "Flapper dress" เป็นชุดลำตัว ตรง หนาวกแบนเป็นไม้กระดานกระโปรงสั้นลง

ภาพที่ 7 ยุค 1920s 1920-1929

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/545709679839321486/>

3.8 ยุค 1930s (1930-1939)

สำหรับยุคนี้เป็นยุคที่กระโปรงพลิทเริ่มได้นับความนิยม ชุดดูเป็นผู้หญิง และดูหวานขึ้น ส่วนไอเท็มฮิตก็คือหมวกนั่นเอง ซึ่งยุคนี้เป็นยุคที่เริ่มมีชุดกลางคืนแยกออกมาอีกด้วย อารมณ์เรียบบร้อย ตอนกลางวัน แต่แซบตอนกลางคืน

ภาพที่ 8 (ซ้าย) การแต่งกายยุค 1930s

ภาพที่ 9 (ขวา) การแต่งกายยุค 1930s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1930-04.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1930-02.jpg>

3.9 ยุค 1940s (1940-1949)

ยุคนี้เป็นยุคสร้างชื่อของดีไซเนอร์คนหนึ่ง ที่มีชื่อเสียงมาจนถึงปัจจุบัน กับ Christian Dior ในผลงาน New look นั่นเอง ซึ่งเป็นชุดที่มีลักษณะเป็นสูทพอดีตัว เน้นเห็นส่วนเว้าโค้งของเอว

ภาพที่ 10 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1940s

ภาพที่ 11 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1940s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1947-02.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1947-03.jpg>

3.10 ยุค 1950s (1950-1959)

เป็นยุคเศรษฐกิจรุ่งเรือง และเป็นยุคที่วัยรุ่นแต่งตัวแตกต่างจากผู้ใหญ่ มีแนวคิดของตัวเอง ต่างจากที่ผ่านมา โดยยุคนี้จะฮิตกระโปรงบานคลุมเข่ารัดเอวเห็นสัดส่วน ดูน่ารักเรียบร้อย

ภาพที่ 12 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1950s

ภาพที่ 13 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1950s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1952-01.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1952-05.jpg>

3.11 1960s (1960-1969)

ยุคนี้เป็นยุคของ Mod look เป็นยุคที่สีสันจัดจ้าน เสื้อผ้ามีลาย คมนิยมมินิสเกิร์ต เดรส หรือถุงน่องหลากสี ซึ่งมินิสเกิร์ตจะฮิตมากในช่วงปลาย 60s อีกทั้งช่วงปลายของยุคยังเป็นยุคที่อับปี้มีความโด่งดัง

ภาพที่ 14 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1960s

ภาพที่ 15 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1960s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1960-01.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1960-03.jpg>

ภาพที่ 16 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1960s

ภาพที่ 17 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1960s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1967-02.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1967-03.jpg>

3.12 ยุค 1970s (1970-1979)

สำหรับยุคนี้แฟชั่นที่ได้รับความนิยมก็คือแฟชั่นแนว พังก์ (Punk) นั่นเอง

ภาพที่ 18 การแต่งกายในยุค 1970s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1978-03.jpg>

3.13 ยุค 1980s (1980-1989)

เป็นยุคที่ผู้หญิงแต่งตัวเรียบร้อย น่าเชื่อถือ หรือที่เรียกว่า Power dressing ซึ่งนำเทรน โดย "เลดี้ ไดอาน่า" นั่นเอง

ภาพที่ 19 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1980s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1980-01.jpg>

3.14 ยุค 1990s (1990-1999)

ยุคนี้ถือเป็นอีกยุคคลาสสิกของแฟชั่นเลยก็ว่าได้ เป็นยุคที่ผู้คนนิยมใส่เสื้อผ้าสีสันสดใส เสื้อตัวใหญ่ กางเกงเอวสูง รองเท้าผ้าใบ รวมไปถึงเสื้อคอเต่า

ภาพที่ 20 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1990s

ภาพที่ 21 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1990s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1990-02.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/1990-03.jpg>

ภาพที่ 22 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 1990s

ภาพที่ 23 (ขวา) การแต่งกายในยุค 1990s

ที่มา : <http://glaminspire.com/wp-content/uploads/2016/03/1990s-Fashion-Trends-You-Can-Wear-Now-1.jpg>

ที่มา : <https://lh4.googleusercontent.com/vsR2zZeHeOE/UTx08m71f8I/AAAAAAAAAbs/Cu3NNpoClwo/s640/blogger-image-1540629692.jpg>

3.15 ยุค 2000s (2000-2009)

และแล้วก็เดินทางมาถึงยุค 2000 ที่ใครหลายคนน่าจะทันกันอยู่ ซึ่งแฟชั่นในยุคนี้มีความหลากหลายเอามากๆ แต่ที่ฮิตๆ ก็คือเสื้อยัดรูปกางเกงยีนส์ เน้นสีสันสดใส ประมาณหนังเรื่อง Mean Girls

ภาพที่ 24 (ซ้าย) โปสเตอร์หนัง Mean girls

ภาพที่ 25 (ขวา) การแต่งกายในยุค 2000s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/2000-movie.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/2000-01.jpg>

3.16 ยุค 2010s (2010-ปัจจุบัน)

และแล้วก็มาถึงปัจจุบัน แฟชั่นในยุคนี้ค่อนข้างหลากหลาย มีการผสมผสานแฟชั่นจากอดีตมารวมกัน จนกลายเป็นสไตล์ที่หลากหลาย ส่วนสีสันจะนิยมสีพาสเทล สีพาสเทล และพาสเทลมากกว่า

ภาพที่ 26 (ซ้าย) การแต่งกายในยุค 2010s

ภาพที่ 27 (ขวา) การแต่งกายในยุค 2010s

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/2010-02.jpg>

ที่มา : <https://s.isanook.com/wo/0/ud/12/63281/2010-05.jpg>

4. หลักการออกแบบ

4.1 ศิลปะกับเสื้อผ้าและการแต่งกาย

เสื้อผ้าเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องนุ่งห่ม หรือเครื่องแต่งกาย เสื้อผ้ามีไว้ปกปิดร่างกาย และป้องกันภัยจากสิ่งแวดล้อมภายนอก และเสื้อผายังช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพให้มีภาพลักษณ์ที่ดี หากต้องการมีภาพลักษณ์ที่ดี ผู้นั้นจะต้องเลือกแต่งกายดี มีรสนิยม รสนิยมของการแต่งกายขึ้นอยู่กับศิลปะ ศิลปะในการแต่งกายจึงเป็นสิ่งสำคัญ ในการแต่งกายโดยทั่วไปจะคำนึงถึงขนาด รูปร่าง เพศ วัย และบุคลิกของการสวมใส่ และศิลปะจะเป็นส่วนเสริมเพิ่มเติมหรือประดับตกแต่งให้เกิดรสนิยม ศิลปะจึงมีความสัมพันธ์กับเสื้อผ้าและการแต่งกาย

องค์ประกอบศิลปะที่นำมาเกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าและการแต่งกาย ได้แก่

1. ขนาดและสัดส่วน (Size and Proportion) ขนาดและสัดส่วนมีความสัมพันธ์กัน ขนาดเกี่ยวข้องกับสัดส่วน หากร่างกายมีขนาดใหญ่ สัดส่วนจะขยายใหญ่ ดังนั้นในการแต่งกาย หรือการออกแบบเสื้อผ้าที่แก้ไขข้อบกพร่องของสัดส่วนของร่างกาย เช่น คนหน้าอกใหญ่ ควรสวมเสื้อที่มีปกหรือเสื้อคอวี เพื่อช่วยให้ทรงอกเล็กกลง หรือผู้ที่อ้วนควรเลือกเสื้อผ้าชุดหลวมที่ไม่เน้นบริเวณเอว หรือคัปเดตึง เพราะจะเน้นให้เห็นขนาดที่ชัดเจน

ภาพที่ 28 การแต่งกายแบบเน้นขนาดและสัดส่วน

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/8b/7b/f3/8b7bf38cb086b962a4ae505788f5ba6e.jpg>

2. ความกลมกลืน (Harmony) ความกลมกลืนในการแต่งกาย ได้แก่ ความกลมกลืนของสี เสื้อผ้าและการตกแต่ง การใช้สีตกแต่ง ควรมีความกลมกลืนกับบุคลิก อายุ เพศ และวัย ผู้สูงอายุควรใช้เสื้อผ้าที่มีสีเข้ม ไม่ฉูดฉาด เพราะจะทำให้ดูอ่อนโยน

ภาพที่ 28 การแต่งกายแบบกลมกลืน

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/9d/ea/be/9deabe564b700a75a713b6822e259ea1.jpg>

3. การตัดกัน (Contrast) การตัดกันในการแต่งกาย ทำได้หลายวิธี ทั้งในด้านการตัดกันด้วยขนาด สวดลาย แบบ หรือสี การตัดกันเพื่อสร้างจุดเด่น ดังนั้นในการตัดกัน จึงควรคำนึงถึงผู้สวมใส่ ว่ามีบุคลิกภาพที่เหมาะสมอย่างไร ในการตัดกันควรพิจารณาถึงปริมาณของการตัดกัน ซึ่งไม่เกิน 80 เปอร์เซ็นต์ของผลงาน เช่น การใช้สีตัดกันของเสื้อผ้า ควรตัดกันไม่เกิน 80 เปอร์เซ็นต์

ภาพที่ 29 การแต่งกายแบบขัดแย้ง

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/98/b9/7c/98b97cd02176b9ecea6afa24a39fa48.jpg>

4. เอกภาพ (Unity) เอกภาพของการแต่งกายคล้ายกับความกลมกลืน ซึ่งเน้นในด้านความสัมพันธ์และความสอดคล้อง ในการแต่งกายควรให้มีความสอดคล้องในด้านแบบ สี หรือการตกแต่ง ให้ผสมกลมกลืนเป็นกลุ่มเดียวกัน หรือในลักษณะเดียวกันเพื่อดูเรียบร้อยสวยงาม เอกภาพในการแต่งกายได้แก่การแต่งกายในชุดทำงานที่มีสีเดียวกัน ตกแต่งในแบบเรียบง่าย แต่ดูคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน

ภาพที่ 30 การแต่งกายแบบมีเอกภาพ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/51/3c/f6/513cf6616b89cee25aa8f21af1ed779b.jpg>

5. การซ้ำ (Repetition) หากในการจัดอาหาร การวางแต่งกวารอบขอบจานคือการซ้ำ ในการแต่งกายการเรียงกระดุมของเสื้อผาก็คือการซ้ำเช่นกัน การซ้ำทำในลักษณะของการตกแต่ง เช่น การติดลูกไม้รอบคอเสื้อ หรือชายกระโปรง หรือการตกแต่งด้วยลวดลายของผ้า และสีของการตกแต่ง เหตุที่ต้องทำซ้ำก็เพื่อดึงดูดความสนใจ หรือเป็ยงเบนความสนใจของส่วนบกพร่องต่าง ๆ ของร่างกายนั่นเอง

ภาพที่ 31 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้รูปแบบการซ้ำ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/cc/b9/37/ccb937b23c4e21dfcd9e710766eaf5b2.jpg>

6. จังหวะ (Rhythm) ในการแต่งกาย จังหวะเปรียบเสมือนช่วงระยะของการนำสายตาที่เชื่อมโยงหรือต่อเนื่องกัน หรือการประสานต่อเนื่องกันของสายต่าอย่างมีจังหวะของส่วนประกอบเครื่องแต่งกาย เช่น ปกเสื้อ เข็มขัด กระโปรงหรือรองเท้า การออกแบบเสื้อผ้าอย่างมีจังหวะก็เพื่อสานองค์ประกอบย่อยเข้าเป็นองค์ประกอบใหญ่ เพื่อสร้างจุดเด่นที่ชัดเจน การเชื่อมโยงสายต่าอย่างมีจังหวะสามารถทำได้โดยการซ้ำของวัสดุที่คล้ายกัน หรือต่างกัน โดยทำเป็นจังหวะที่เหมือนกันหรือต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสร้างจุดสนใจนั้น ๆ

รูปที่ 32 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้จังหวะในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/94/ba/fa/94bafacbf263da3430731d5f445a12cd.jpg>

7. การเน้น (Emphasis) เมื่อจังหวะสร้างจุดเด่น จุดเด่นนั้นจะทำให้เกิดการเน้น ในการเน้นของการแต่งกายเป็นการอำพรางข้อบกพร่อง โดยเบี่ยงเบนความสนใจไปยังส่วนอื่น หรือในขณะเดียวกันการเน้นอาจเรียกร่องหรือสร้างจุดสนใจให้กับการออกแบบนั้น ๆ ในการเน้นอาจเน้นด้วยเครื่องประดับ ลวดลาย หรือสีสันทึบของลวดลายผ้า

ภาพที่ 33 รูปแบบเสื้อผ้าที่มีการเน้นของเครื่องแต่งกาย

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/6d/da/67/6dda671f77671de80eb892baf6275472.jpg>

8. ความสมดุล (Balance) ความสมดุลในการแต่งกายทำได้หลายวิธี ในการสร้างความสมดุลของการแต่งกายจะจัดแบ่งเป็นด้านบน และด้านล่าง เช่น เสื้อและกระโปรง หรือเสื้อกับกางเกง การทำให้สมดุล อาจใช้ลวดลายหรือน้ำหนักของสีเสื้อผ้าช่วยในการแบ่งน้ำหนักได้ เช่น ใส่กระโปรงสีดำ และใส่เสื้อสีขาวสลับดำ เป็นต้น

ภาพที่ 34 รูปแบบเสื้อผ้าที่มีความสมดุล

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/63/40/f7/6340f7af1b05a019846a4a38fefe81.jpg>

9. สี (Color) สีเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับงานศิลปะ เพราะสีต่าง ๆ จะทำให้เกิดความสวยงาม น่าสนใจ และแสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึก ในการแต่งกายสีจะช่วยเสริมบุคลิกของผู้สวมใส่ และยังเป็นแรงบันดาลใจในการแสดงออกถึงความรู้สึก และความน่าสนใจ ดังนั้นในบริษัทใหญ่ ๆ หลายบริษัทจึงได้จ้างนักออกแบบเสื้อผ้า ออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย โดยเลือกแบบและสีเพื่อสร้างความสนใจต่อลูกค้าเช่น พนักงานธนาคาร พนักงานต้อนรับ หรือพนักงานขายสินค้า จะมีสีสັນที่แตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของงาน ในการใช้สีของเสื้อผ้าควรใช้ในลักษณะของค่าน้ำหนัก (Value) คือ มีการใช้สีอ่อน-แก่ เพื่อเกิดความแตกต่างของค่าน้ำหนักสี เช่น สีเขียวอ่อนหรือสีเขียวเข้ม หรือการใช้สีประสานกลมกลืน (Harmony) ที่ดูแล้วนุ่มนวล เช่น สีโทนเดียวกัน และหากต้องการความสดชื่น การใช้สีสดหรือสีตัดกันในปริมาณที่ต่างกันก็อาจทำให้สดชื่นได้

ภาพที่ 35 รูปแบบเสื้อผ้าที่ใช้สีส่นในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/79/a7/27/79a727876b30090f7e62f030faed3a3c.jpg>

ในการแต่งกายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สีทางจิตวิทยา จะมีปฏิกิริยาต่ออารมณ์ของการแต่งกาย ดังนี้
 สีแดง เป็นสีที่กระตุ้นจิตใจเป็นอย่างดี เข้ายวน ร้อนแรง ผู้ที่ใส่สีแดงจะต้องเป็นคนที่มีความ
 มั่นใจในตัวเอง เปิดเผย และเป็นผู้นำ

สีเหลือง เป็นสีที่บ่งบอกถึงความเป็นมีคนมีอารมณ์ดี ร่าเริง อ่อนโยน มีพลัง ความฉลาด
 และจินตนาการ สนใจงาน การใส่สีเหลืองอาจลดความสดใสลงหรือใส่เป็นเสื้อคลุมจะทำให้ลดความ
 เจิดจ้าลง

สีเขียว เป็นสีที่แสดงออกถึงความสุขุม เยือกเย็น เหมาะสำหรับงานที่ต้องใช้พลัง หรือ
 ความคิด เมื่อใส่สีเขียวจะดูเป็นคนกระฉับกระเฉงและพัฒนาตนเอง

สีฟ้า เป็นสีของความสงบและพักผ่อน มักใส่ในวันหยุดในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ดูสดชื่น
 ควรเลี่ยงสีฟ้าหากรู้สึกหดหูเพราะจะทำให้เหงามากขึ้น ควรใส่คู่กับสีส้มอ่อน

สีม่วง เป็นสีที่ขริ่ม สง่า เกิดความศรัทธาและความสงบ หากเป็นคนที่เปิดกว้างจะยอมรับสี
 ม่วงได้

สีม่วงปนแดงจะสร้างความมั่นใจได้ดี

สีขาว เป็นสีที่ใสสะอาด เข้าได้กับทุกสี ชอบค้นหาความจริงของชีวิต เป็นสีของนักคิด

สีขาวจะทำให้ขาดอำนาจในการตัดสินใจ

สีดำ เป็นสีที่แสดงออกถึงความมั่นในตัวเอง ผู้ที่ใส่สีดำจะแสดงถึงการให้ผู้อื่นนับถือ เป็นสีที่
 ชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยว

สีน้ำเงิน เป็นสีที่ควบคุมตนเองได้ดี มีความลึกซึ้ง รับผิดชอบ สนุกกับทุกเรื่อง ควรใช้สีน้ำเงินกับสีสดใสต่าง ๆ จะทำให้ดูดีขึ้น

4.2 การแก้ไขข้อบกพร่องด้วยเสื้อผ้า

นอกจากนี้หลักการทางศิลปะต่าง ๆ ยังช่วยแก้ไขปัญหา และอำพรางข้อบกพร่องต่าง ๆ ของร่างกายได้อีก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

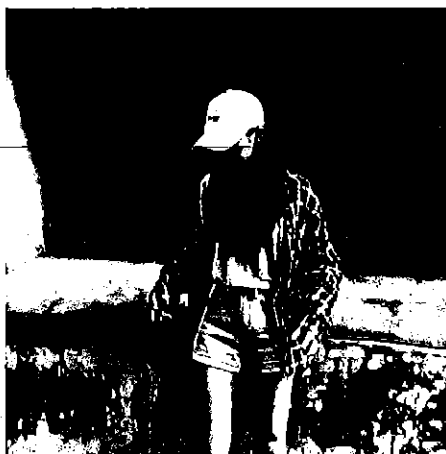
4.2.1 ผอมสูง ถึงแม้จะมีรูปร่างดี แต่หากใส่เสื้อผ้ารัดรูปมากเกินไป เช่น ใส่เสื้อแขนกุด หรือผ้ายืดบางรัดรูปจะเน้นให้เห็นสรีระที่ผอมบางชัดเจน ควรใส่เสื้อผ้าที่หนา ๆ หรือจับพองฟู เพราะจะเสริมให้ตึ้นมากขึ้น และมีบุคลิกที่ดีขึ้น

ภาพที่ 36 การแต่งตัวแบบคนรูปร่างผอมสูง

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/eb/00/34/eb003487bf20c2cd1240789d3a711ea0.jpg>

4.2.2 รูปร่างอ้วนเตี้ย หากคอสั้นทำให้คอดูยาวขึ้น ควรใส่เสื้อคอวี หรือคอเชิร์ทจะช่วยให้ใบน้าดูยาวขึ้น ไม่ควรใส่เสื้อปกคอจะทำให้คอสั้นลง ลวดลายของเสื้อผ้าควรเป็นดอกเล็กๆ และลายตั้ง ห้ามใส่ฟองน้ำเสริมไหล่เพราะจะดูหนาขึ้น ไม่ควรใส่ชุดติดกันเพราะจะเน้นขนาด และตัดกันอย่างชัดเจน นอกจากนี้ควรสวมกระโปรง และเสื้อแขนขึ้น และมีสีเข้ม ไม่ควรใช้ผ้าหนาเพราะจะเพิ่มความอ้วนขึ้นอีก

ภาพที่ 37 การแต่งตัวแบบคนอ้วนเตี้ย

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/e4/4e/cb/e44ecb8a7a47d922e34206bbc0e3c386.jpg>

4.3.3 สะโพกใหญ่ ไม่ควรสวมเสื้อเอวลอย เพราะจะเน้นสะโพกชัดเจน ควรสวมกระโปรงที่ตัดเย็บจากผ้านุ่ม ๆ พริ้วทั้งตัว สีเข้มเพื่ออำพราง ไม่ควรสวมกระโปรงหรือกางเกงที่รัดรูป เพราะจะเน้นความใหญ่ของสะโพก และควรสวมกระโปรงคลุมเขาเพื่อกระซัดสะโพกมากขึ้น

ภาพที่ 38 แสดงการพรางหุ่นด้วยเสื้อผ้า

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/e8/8c/e3/e88ce3344ff4b1961538b05a7bcbce7e.jpg>

4.4.4 หน้าอกใหญ่ สวมเสื้อที่มีปกหรือคอวี เพราะจะทำให้ทรงอกดูเล็กลง ใส่เสื้อสีเข้มตัดเย็บด้วยผ้าที่บางเบา หลีกเลี้ยงเสื้อที่มีลวดลาย หรือมีกระเป๋าทันหน้าอก เพราะจะทำให้เกิดจุดเด่น และเพิ่มความหนาให้หน้าอกได้

ภาพที่ 39 แสดงการแต่งตัวแบบพรางหุ่น

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/07/f1/0d/07f10d493a218aeb71698d7374d5de7a.jpg>

1 . ไหล่แคบ ควรสวมเสื้อที่มีฟองน้ำ และเลือกผ้าพริ้วบาง

ภาพที่ 40 การเสริมไหล่ด้วยฟองน้ำ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/d0/e8/e0/d0e8e0cdee3564421e07a65c56b36e9c.jpg>

ไม่มีใครที่จะมีรูปร่างสวย หรือสมบูรณ์ไปทุกอย่าง หากแต่ได้นำหลักการทางศิลปะมาประยุกต์ใช้ ก็จะสามารถทำให้ความบกพร่องนั้นลดลง และมีบุคลิกภาพที่ดีขึ้นได้

ในปัจจุบัน ไม่ว่าสถานการณ์ของโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม แต่หลักการทางศิลปะต่าง ๆ ที่กล่าวมายังคงนำมาประยุกต์ใช้ได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าในอนาคตเทคโนโลยีจะเข้ามามีบทบาทมากขึ้นก็ตาม

5. หลักการออกแบบเสื้อผ้า

5.1 ที่มาของแฟชั่น (Fashion)

มนุษย์ยุคโบราณต้องแก้ปัญหาพื้นฐาน (ปัจจัย 4) เป็นอย่างมาก เป็นความ พยายามในการควบคุมสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับตนเอง เช่น ในด้านเครื่องนุ่งห่มหรือเครื่องแต่ง กายที่ต้องแสวงหา เพื่อปกป้องความหนาวเย็นของอากาศ ปกปิดร่างกายและป้องกันสัตว์และแมลง มนุษย์ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ได้แต่งกายโดยใช้เครื่องนุ่งห่มร่างกายจากสิ่งที่ได้มาจากธรรมชาติ เช่น ใบไม้ ใบหญ้า หนังสัตว์ ขนนก ดิน สี ฯลฯ ต่อมามนุษย์เรียนรู้วิธีการตัดแปลงการใช้เครื่องนุ่งห่มร่างกายจากธรรมชาติ ให้ เหมาะสมและสะดวกต่อการแต่งกายตามลำดับ เช่น การผูก มัด สาน ถัก ทอ อัด ฯลฯ จนถึงการรู้จัก ใช้วิธีการตัด การเย็บ จนกลายเป็นเทคโนโลยี สังคมมนุษย์ กลายเป็นสังคมที่ใหญ่ขึ้น ความต้องการ ที่เพิ่มขึ้นคือ ความงาม การเป็นที่ยอมรับของคนหมู่มากโดยเฉพาะด้านการแต่งกาย วิวัฒนาการการ ออกแบบเครื่องแต่งกายของมนุษย์จึงเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว โดยมีนัก ออกแบบเสื้อผ้า (FASHION DESIGNERS) ที่มีชื่อเสียงเป็นผู้คอยกำหนด รูปแบบ และ แนวทาง การแต่งกายให้กับมนุษย์ทั้งโลก และคนต่างก็พร้อมใจกันปรับตัวเองให้เข้ากับ “ แนวนิยม ” (FASHION) นั้น ๆ

5.2 ความหมายของแฟชั่น

DESIGNER ชื่อตั้ง โกโก ชาเนล กล่าวว่า แฟชั่นกับสไตล์ (STYLE) ไม่เหมือนกัน สไตล์ คือ เอกลักษณ์ของผู้หญิงแต่ละคน ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีล้าสมัย แต่แฟชั่น (FASHION) คือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และล้าสมัยได้ง่าย

แฟชั่นไม่ได้หมายถึงแต่เสื้อผ้า แบบเสื้อผ้า แบบกระโปรง แบบกางเกง หรือแบบ ทรงผม เท่านั้น ยังรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง นับตั้งแต่เครื่องสำอาง รองเท้า กระเป๋าถือ เครื่องประดับ ตลอดจนบุคลิกท่าทางที่มีการตัดแปลงปรับปรุงให้เหมาะสมกับความงามของแต่ละบุคคล

5.3 รูปโฉมแฟชั่น

5.3.1 เสื้อชั้นนำ (Haute Couture) คือ สไตล์เสื้อผ้า จะเป็นระดับแนวหน้า ลำสุดจาก ปารีส หรือ มิลาน เพื่อให้เข้ากับกลุ่มลูกค้าที่กระเป๋าหนัก และรักการแต่งตัวที่พิถีพิถัน ต้องการเสริมบุคลิกภาพและสถานภาพทางสังคมของตนเอง

ภาพที่ 41 Haute Couture

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/17/d6/02/17d60229da4eb005e5c0b23e01653353.jpg>

5.3.2 แฟชั่นที่เป็นรูปแบบ ผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมกัน เพราะมีความเหมาะสมกับการสวมใส่ในวันทำงานและในชีวิตประจำวัน อาจจะดัดแปลงให้ดูคลาสสิกหรือนุ่มเอียง ไปตามสไตล์ของแต่ละคนและเข้ายุคเข้าสมัยได้ นอกจากนี้ยังมีผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่ง ที่เรียกว่าเป็น “ สาวล้ำยุค ” ผู้หญิงพวกนี้มอง แฟชั่นเป็นการได้ทดลองสิ่งใหม่ ๆ การได้แหวกกฎเกณฑ์ การได้สร้างชีวิตชีวาให้กับโลกแฟชั่นให้เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าไปเรื่อย ๆ

ภาพที่ 42 แฟชั่นทั่วไป

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/0a/b1/fb/0ab1fb4699534ac7e549be04b6cb1c96.jpg>

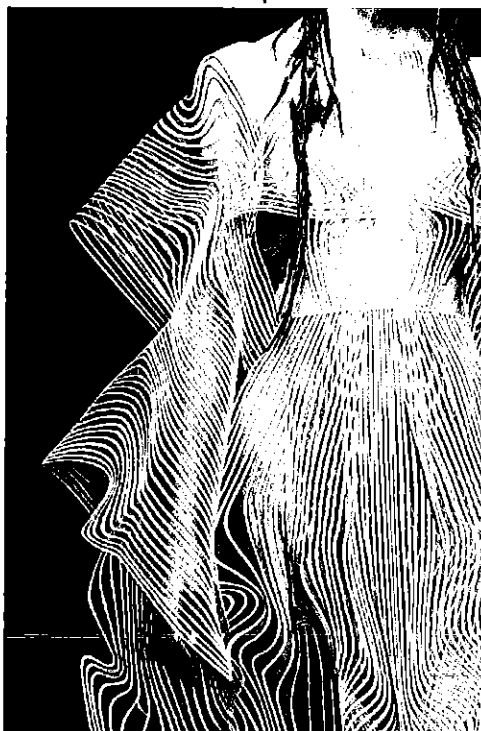
5.4 แนวทางสู่การเป็นนักออกแบบเสื้อผ้า (FASHION DESIGNER)

ผู้ที่จะเป็น FASHION DESIGNER ที่ดีนั้น นอกจากจะเป็นผู้ที่มีรสนิยมที่ดีใน การแต่งกาย รู้ความเปลี่ยนแปลงของแฟชั่นแต่ละยุคแล้วควรจะมีความรู้เรื่องศิลปะที่จะนำมาเป็น พื้นฐานของการ ออกแบบ โดยนำหลักของการออกแบบไปใช้ออกแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายให้ เหมาะสมกับลักษณะ รูปร่างของแต่ละคน โดยการฝึกฝนให้เกิดทักษะความชำนาญในการวาด เพื่อ เป็นการนำเสนอผลงาน การออกแบบในขั้นต้นต่อไป

5.5 พื้นฐานการออกแบบ

การออกแบบเสื้อผ้าต้องอาศัยพื้นฐานการออกแบบ ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบ ที่สำคัญ (Elements of design) ต่างๆ คือ 1. เส้น (Line) 2. สี (Color) 3. ที่ว่าง (Space) 4. รูปแบบหรือรูปร่าง (Form) 5. พื้นผิว (Texture) 6. เส้นกรอบนอก (Silhouettes)

1. เส้น (Line) เส้นมีความสำคัญต่อการออกแบบ เพราะรูปร่างต่าง ๆ ที่ปรากฏต่อสายตา อาศัย เส้นเป็นตัวนำรูปแบบ เส้นเกิดจากการต่อจุด 2 จุดหรือเกิดจากจุด ๆ เดียวเป็นจุดเริ่มต้นของเส้น เกิด จากจุดหลายร้อยหลายพัน หลายหมื่น หลายล้านจุดที่ต่อ ๆ กันไป จนแสดงเป็นเส้นตั้ง เส้นนอน เส้นโค้ง เส้นหัก แสดงทิศทางให้เกิดรูปร่าง ทำให้เกิดมีเนื้อที่ มีขนาด มีน้ำหนัก เกิดลักษณะพื้นผิว เส้นสามารถแสดงให้เห็นความเคลื่อนไหว แสดงความเร็วได้ เส้นในลักษณะต่าง ๆ เมื่อนำมา บรรจบกันก็จะทำให้เกิดเป็นรูปร่างได้ เส้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับขนาด รูปร่างและทิศทาง เช่น เส้นตรงในแนวราบ แสดงอาการเยียบสงบ แต่เส้นในแนวตั้งแสดงความมั่นคง เส้นในลักษณะต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อ อารมณ์ เช่น เส้นโค้งเป็นเส้นที่คุ้นตา ถ้าจะเขียนภาพใบหน้าคนในลักษณะง่าย ๆ ให้มีตาและปาก เป็นเส้นโค้งที่หงายขึ้น มีลักษณะการยิ้ม ถ้าเขียนใบหน้าคนให้มีตาและปากเป็นเส้นโค้งที่คว่ำจะมี ลักษณะเป็นคนที่มีความทุกข์

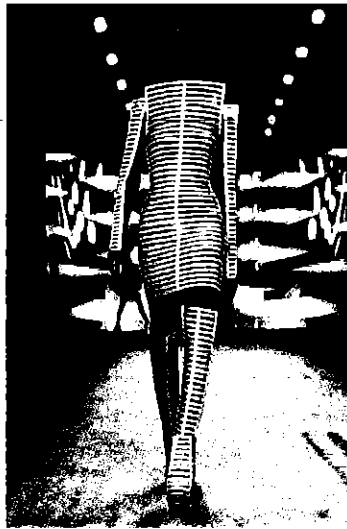

ภาพที่ 43 การใช้เส้นในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/81/39/f4/8139f4a7ac2b21f9fd0393f4bb3fdd0d.jpg>

ในการออกแบบเสื้อผ้า เส้นใช้เป็นสิ่งที่วาดเป็นรูปร่างหรือเส้นกรอบนอกและใช้ วาดส่วนที่ ตกแต่งภายในรูปร่างเช่น เส้นเอว เส้นคอ ตะเข็บ เกล็ดทรง หรือเป็นเส้นที่เกิดจาก สิ่งที่ ตกแต่ง เช่น ลูกไม้ ยางยืด การปัก การจีบ ฯลฯ เส้นที่มีลักษณะต่าง ๆ กันจึงมีความหมายและคุณค่าของเส้นแต่ ละลักษณะไม่ เหมือนกัน นักออกแบบ จึงแยกลักษณะคุณค่าของเส้นแต่ละชนิด ดังนี้

1. เส้นนอน (Horizontal lines) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกแสดงถึงความกว้าง สงบนิ่ง พักผ่อน

ภาพที่ 44 การใช้เส้นนอนในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/ef/19/03/ef1903bdf9b5c02fa2f33cc0d9494416.jpg>

2. เส้นตั้ง (Vertical lines) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกแสดงถึงความสูง ความแข็งแรง ความ สง่า ความมีระเบียบ

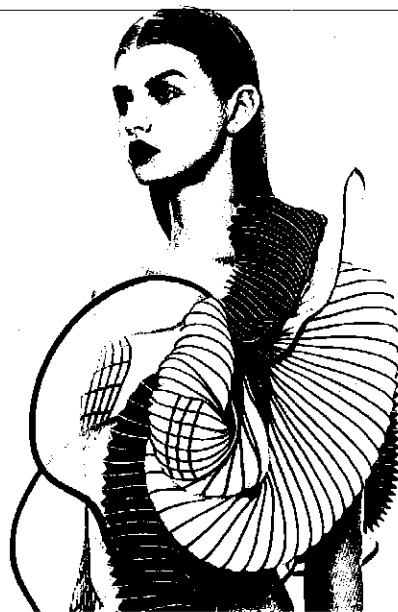

ภาพที่ 45 การใช้เส้นตั้งในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/52/eb/01/52eb011285c9fb9a0aa8e90d1847ad6e.jpg>

3. เส้นโค้ง (Curved lines) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน หรรษา อ่อนช้อย นุ่มนวล ร่า เริง บางครั้งทิศทางการเคลื่อนไหวที่นิ่มนวลละมุนละไม ให้ความรู้สึกเศร้าซึม ลักษณะของเส้นที่มีการเลี้ยวไปมาพันซ่ายพันขวาให้ความรู้สึกอ่อนหวานสวยงาม แต่ถ้าใช้มากเกินไปบางครั้งทำให้ความรู้สึกวุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบ

4. เส้นซิกแซก (Zigzag lines) เป็นเส้นตรงที่เลี้ยวไปมาและทำให้เกิดมุมหักขึ้นที่จุดเลี้ยว ให้ความรู้สึกแปลกตา ตื่นเต้น ควรใช้ในเนื้อที่เล็ก ๆ จะดูมีเสน่ห์ไม่น่าเบื่อ แต่ถ้าใช้มากเกินไป จะทำให้เสียรูป เสียทรงได้

ภาพที่ 46 (ซ้าย) ตัวอย่างการใช้เส้นโค้งในงานดีไซน์

ภาพที่ 47 (ขวา) ตัวอย่างการใช้เส้นซิกแซกในงานดีไซน์

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/36/c7/a5/36c7a5eaa784b6e6840db9d40836c734.jpg>

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/22/e2/7d/22e27dd8f4d187e9e01715ea7b892571.jpg>

5. เส้นทแยง (Diagonal lines) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหวหรือไม่อยู่นิ่ง ไม่แน่นอน

ภาพที่ 48 การใช้เส้นทแยงในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/a7/fb/54/a7fb54e7aa66b70aa653385a2acf0128.jpg>

นอกจากนี้ยังมีเส้นต่าง ๆ ที่ให้ความรู้สึกในการมองเห็นได้เช่น
เส้นตรง มีลักษณะเป็นเส้นตรงดิ่ง โดยใช้บรรทัดขีด ให้ความรู้สึกแข็งแรง กระจ่าง มั่นคง
เส้นไม่ตรง เกิดจากการเขียนด้วยมือเปล่า จะไม่ตรง ให้ความรู้สึกอ่อน นิ่มนวล สบายตา
กว่า และเป็นธรรมชาติกว่าเส้นตรง ซึ่งใช้มากในการวาดภาพและการออกแบบ

เส้นหนา เป็นเส้นตรง หรือไม่ตรงก็ได้ แต่มีความหนาที่เบาเล็กน้อยแล้วแต่ความต้องการ
เส้นบาง เป็นเส้นบางเบา ไม่สังเกตอาจมองผ่านตาไป นิยมใช้เป็นเส้นร่างรูป

เส้นประ เป็นเส้นที่ไม่ต่อเนื่องกัน ใช้แทนเส้นบางได้ ให้ความรู้สึกไม่มั่นคง มีการเคลื่อนไหว
หรือใช้เป็นเส้นตะเข็บตกแต่งได้ในการออกแบบเสื้อผ้า

การใช้เส้นในการออกแบบ ไม่ว่าจะเส้นชนิดใด การมองเห็นเส้นที่ชัดเจน หรือการใช้
เส้นแบ่งสัดส่วนได้ชัดเจนนั้น ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสีของเส้นนั้น และขนาดของเส้นที่ใช้ การใช้เส้น
ต้องคำนึงถึงคุณสมบัติของเส้น การใช้เส้นอาจจะใช้เส้นเดียวทั้งชุด หรือจะใช้เส้น 2 ชนิด ผสมกัน หรือ
รวมเส้นทุกชนิดไว้ในชุดเดียวกันก็ได้

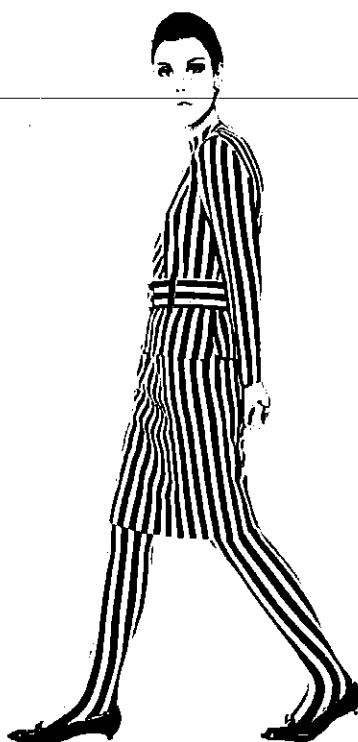
1) การใช้เส้นในการลวงตา (Optical illusions of line) ลักษณะรูปร่างของผู้หญิงทุกคนมีลักษณะเฉพาะไม่เหมือนกัน บางคนก็สูงผอม อ้วนเตี้ย บางคนรูปร่างส่วนบนใหญ่ ส่วนล่างเล็ก บางคนตั้งแต่ส่วนสะโพกลงไปจะใหญ่มาก บางคนมีรูปร่างสมส่วนดี สามารถใส่เสื้อผ้าได้ทุกสไตล์ บางคนจึงต้องสวมใส่เสื้อผ้าเพื่อสามารถที่จะ ลวงตาคนได้ หรือเพื่ออำพรางสัดส่วนที่แท้จริงของตนเองได้ ซึ่งแต่ละคนก็จะมีแบบเสื้อผ้าที่เป็น สไตล์ของตนเอง ซึ่งนักออกแบบทั่วไปจะออกแบบที่เป็นแบบมาตรฐานทั่ว ๆ ไป ซึ่งคนที่มีลักษณะ รูปร่างเฉพาะจะต้องใช้เสื้อผ้าที่สามารถลวงตาเมื่อสวมใส่จะต้องออกแบบโดยเฉพาะ จะเรียกว่าเป็น (Custom clothes) คือเป็นเสื้อผ้าที่ออกแบบเฉพาะลูกค้าที่ต้องการแบบที่เป็นเฉพาะของตนเอง ค่าแรงก็แตกต่างจากเสื้อผ้าทั่วไปด้วย การออกแบบเสื้อผ้าเพื่อลวงตาจึงต้องอาศัยการใช้เส้นในลักษณะต่าง ๆ มาใช้ใน แบบเสื้อผ้าในแต่ละส่วนที่ต้องการลวงตา และต้องเรียนรู้ถึงลักษณะรูปร่างของแต่ละคนให้ถูกต้อง เพื่อจะได้ออกแบบให้เหมาะกับลักษณะรูปร่างของแต่ละคน

ภาพที่ 50 การใช้เส้นลวงตาในการออกแบบ

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/b0/01/89/b0018915a3629a8a152d89383145f3ad.jpg>

2) การลวงตาโดยการใช้เส้นตั้ง (Vertical lines) การใช้เส้นตั้งที่แบ่งรูปทรงออก 3 ส่วน ให้ ส่วนกลางกว้างกว่าส่วนริมจะดูเอวเล็กได้ หรือเส้นตั้งคู่ที่อยู่ตรงกลางตัวตลอด จะดูสูงกว่า เส้นเกล็ดที่อยู่ช่วงกลางตัว ระดับเอว จะดูเอวเล็ก เส้นเกล็ดที่ยาวจากเอวถึงช่วงล่างจะดูเอวเล็กและ ช่วงล่างยาว เส้นเกล็ดตั้งที่อยู่ครึ่งตัวบนจะช่วยให้เอวเล็กและสูง เส้นเกล็ดที่ยาวตลอดลำตัว จะดูทั้ง เอวเล็กและตัวสูงกว่า

ภาพที่ 49 การลวงตาโดยการใช้เส้นตั้ง

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/f3/ca/3f/f3ca3fdc163bccbf60a951eb983f8b69.jpg>

การใช้เส้นในแนวตั้งที่ติดต่อกันไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีอะไรมากีดขวาง จะให้ ความรู้สึกต่อสายตาในด้านความสูงและแคบ ถ้าใช้กับการแต่งกายของผู้หญิงที่มีรูปร่างสูงก็จะดูสูง และผอมยิ่งขึ้น ถ้าจะสวมใส่ก็ควรจะมีเข็มขัดหรือเส้นตามแนวขวางมาขัดบ้างเพื่อให้ไม่ดูสูงยาว จนเกินไป ถ้าคนที่มีรูปร่างอ้วนเตี้ยใช้เส้นตามแนวตั้งมาตกแต่งในเสื้อผ้าจะดูดีกว่าใช้เส้นแนวขวาง จะทำให้ดูไม่เตี้ยและไม่อ้วนเกินไป

3) การลวงตาโดยการใช้เส้นตามแนวนอน (Horizontal lines) การใช้เส้นในแนวนอนหรือตามขวางในเสื้อผ้าจะทำให้รูปร่างดูกว้างและสั้นลง เส้นที่เกิดจากการตกแต่งของ Yokes ผ้าคาดเอว แนวของกระเป๋า แนวของตะเข็บที่เป็นแถบคาดตามขวาง การใช้แนวเส้นตามขวาง จะใช้ได้ดีกับคนที่มีรูปร่างสูงได้สัดส่วนหรือเด็กวัยรุ่นก็ใช้ได้ คนที่มีรูปหน้ายาวหรือหน้ารูปไข่ จะใช้เสื้อที่เป็นคอสี่เหลี่ยมได้ดีกว่าใส่เสื้อคอรูปตัว V

ภาพที่ 50 การลวงตาโดยการใช้เส้นแนวนอน

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/87/9f/f0/879ff0d27c32cf18e1bca40b9a21289c.jpg>

4) การลวงตาโดยการใช้เส้นตามแนวทแยง (Diagonal lines) เส้นทแยงที่ใช้ใน เสื้อผ้า จะทำให้ส่วนต่าง ๆ ตรงส่วนนั้นดูมีความยาวมากขึ้นหรือใช้เพื่อการเน้น เส้นทแยงที่เป็น แนวเส้นของรูปคอ V จะใช้ได้ดีกับคนที่มรูปร่างกลม หรือเส้นทแยงจากไหล่ถึงเอวจะทำให้ดูเอว เล็ก เส้นทแยงที่เป็นแนวตะเข็บต่อเสื้อเป็นเส้นตกแต่งจากเอวมารวมกันที่ตรงกลางหน้าท้องจะทำให้ดูตัวสูงขึ้น เส้นทแยงจากไหล่ทั้งสองข้าง แล้วมาบรรจบกันที่เอวด้านหน้าแล้วแยกออกไปทาง สะโพกจะทำให้เอว ดูเล็กลง หรือเส้นทแยงจากไหล่ทั้งสองมาบรรจบที่เอวจะทำให้ดูตัวสูงขึ้น

5) การลวงตาโดยการใช้เส้นโค้ง (Curved lines) เส้นโค้งที่ใช้ในเสื้อผ้า เครื่องแต่ง กาย จะเหมาะกับคนที่มรูปร่างผอมมากกว่าคนที่มรูปร่างอ้วนเตี้ย โดยเฉพาะชุดที่มีจีบระบายมาก ๆ ทั้ง ขอบชายกระโปรงที่เป็นชั้น ๆ และระบายบริเวณหน้าอก

ภาพที่ 51 (ซ้าย) การใช้เส้นลวงตาโดยการใช้เส้นทแยง

ภาพที่ 52 (ขวา) การใช้เส้นลวงตาโดยการใช้เส้นโค้ง

ที่มา : <https://i.pinimg.com/564x/72/18/08/721808a98336f6954f5ff80e226ac73c.jpg>

2. สี (Color) สีเป็นส่วนหนึ่งของแฟชั่น เป็นส่วนประกอบของแฟชั่นเสื้อผ้า แม้กระทั่ง ผมและ เครื่องประดับยังต้องเลือกสีให้เข้ากับเสื้อผ้าที่ใส่ สีอาจจะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ high fashion ของ ฤดูกาลหนึ่ง และไปสู่อนาคตต่อไป เป็นเพราะว่า สีนั้นเป็น factor อย่างหนึ่งที่ถือว่าราคาแพงน้อย ที่สุดก็ได้ของการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ของเสื้อผ้า เสื้อผ้าสำเร็จรูปหรือเสื้อผ้า อุตสาหกรรม ที่มี การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ส่วนมากจะเปลี่ยนในเรื่องของสีก่อนที่จะคิดเปลี่ยนในเรื่องของรูปแบบ แฟชั่นแต่ละสมัย ออกมาในลักษณะที่หลากหลาย สีสีนใหม่ ๆ ซึ่งแตกต่างจากสมัยที่ผ่านมา สีที่เป็น แฟชั่นที่ออกมาเป็นสีแท้ ๆ จะน้อย ส่วนมากจะออกมาเป็น shade ของสีที่หลากหลายในตัวของแต่ละสี (เป็นสีที่ผสมสีดำเข้าไปในแต่ละสี)

ในการเลือกเสื้อผ้าสำหรับผู้สวมใส่ จึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องสีที่ผู้สวมใส่ชอบและเหมาะสมกับลักษณะผิว ผม ของผู้สวมใส่ เมื่อรู้ถึงพื้นฐานของสีแล้ว นอกจากจะเลือกใช้สี แล้ว ยังสามารถนำไปประยุกต์หรือผสมกับสีต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมด้วย

สิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับสี

สีขั้นที่ 1 (Primary Color) สีที่มีอยู่ในโลกนี้เป็นพัน ๆ สี เกิดจากสีพื้นฐานที่สำคัญ 3 สี คือ สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน ไม่มีสีใด ๆ ที่ผสมกันแล้วได้ออกมาเป็น 3 สีนี้

สีขั้นที่ 2 (Secondary Color) เกิดจากการนำสีขั้นที่ 1 จำนวน 2 สีในจำนวน (อัตราส่วน) ที่เท่ากันมาผสมกันจะได้สีส้ม สีเขียว สีม่วง

สีขั้นที่ 3 (Tertiary Color) ในทางปฏิบัติคือเอาสีขั้นที่ 2 จำนวน 2 สีในจำนวน (อัตราส่วน) ที่เท่ากันมาผสมกัน สีที่เกิดจากการนำสีขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ในปริมาณเท่ากัน จะได้สีออกมาแตกต่างกัน เรียกว่า intermediate color เช่นนำสีเหลือง (สีขั้นที่ 1) ผสมกับสีเขียว (สีขั้นที่ 2) จะได้สี เหลืองเขียว (yellow – green) ซึ่งจะมีปรากฏอยู่ในวงสี ถ้านำสี (yellow – green) ผสมกับสี ขั้นที่ 2 สีที่ออกมาจะแตกต่างกันออกไปอีก ซึ่งถ้ามีเวลาลองผสมสีต่าง ๆ ดู ก็จะได้สีออกมาแตกต่างกันหลายสี วงสีก็จะกว้างออกไปอีก

สีตรงข้ามหรือสีคู่ประกอบ (Complementary Colors) เป็นสีที่อยู่ตรงข้ามกันใน วงสี เช่น สีแดงคู่กับสีเขียว น้ำเงินคู่กับส้ม ม่วงคู่กับเหลือง สีคู่ประกอบจะช่วยลดความจัดจ้านหรือ ความเข้มข้นของสีคู่ประกอบได้ เมื่อผสมกัน เช่น สีแดงสดถ้าจะลดความจัดจ้านของสีแดงลงให้ใช้สีเขียว ผสม แต่ถ้าผสมกันในปริมาณที่เท่ากันจะได้สีเทา (Grayed Color) แต่ถ้าเอาสีตรงข้ามมาไว้ ใกล้กันโดยไม่ต้องผสม จะทำให้แต่ละสีดูเข้มและสดใสมากขึ้น

Tints เมื่อใส่สีขาวผสมลงไป ในสีแต่ละสีจะทำให้สีนั้นอ่อนลงหรือดูสว่าง เรียกว่า (tints) เช่น ใส่สีขาวผสมในสีแดง จะได้สีชมพู (pink) ยิ่งใส่สีขาวมากสีจะยิ่งอ่อนมากบางที เรียกว่า pastels Shades เมื่อใส่สีดำผสมลงไป ในสีแต่ละสี จะทำให้สีนั้นดูเข้มขึ้น เรียกว่า (shades) เช่น ผสมสีดำลงในสีแดง จะได้สีแดงเข้มอมน้ำตาล (maroon) เรียกว่าเป็น shades ของ แดง

Neutrals คือ สีดำ ขาว และเทา คุณสมบัติของสี (Qualities of Color) ในการมองเห็นนั้นบางคนมองเห็นสีเดียวกันแต่ก็มีความแตกต่างกัน บางคนมองดูว่า เป็นสีน้ำเงิน แต่ก็ เป็นน้ำเงินที่แตกต่างกัน มีความเข้มข้นแตกต่างกัน ทั้งนี้มีสาเหตุที่ทำให้การ มองเห็นที่แตกต่างกัน ซึ่งสิ่งต่อไปนี้สามารถที่จะอธิบายได้ในเรื่องความแตกต่างกันของสี

Hue เป็นคำที่ใช้เรียกชื่อกลุ่มสี ชื่อของสี เช่น สีเหลือง สีแดง สีส้ม สีเขียว สีน้ำ เงิน ฯ แต่ ถ้าพูดว่า สี Navy (สีน้ำเงินเข้ม) จะไม่ใช่ Hue จะเป็นชื่อทางการค้า ซึ่งเป็น shade ของน้ำ เงินที่มีสีเข้มกว่าน้ำเงินธรรมดา (เป็นน้ำเงินที่ไม่มีสีขาวหรือสีดำปน) ส่วน Color จะเป็นคุณภาพ ของการเห็นของสี เช่น สีแดงของดอกกุหลาบ

Value เป็นความสว่างหรือความมืดของสี หรือน้ำหนักของสี ถ้าความสว่างของสี แสดงว่าสี นั้นจะต้องมีสีขาวเป็นพื้นฐาน ทำให้ดูสว่างขึ้นจะเป็น tints ถ้าต้องการให้สีนั้นดูหม่นลง หรือมืดลง แสดงว่าสีนั้นมีสีดำเป็นพื้นฐาน ก็จะเป็น shade สีที่มีคุณค่าสูง จะเป็นสีที่ไล่เรียงกันเข้า ใกล้สีขาว สีที่มีคุณค่าต่ำจะเป็นสีที่ไล่เรียงกันเข้าใกล้สีดำ คุณค่าของสีจะตัดสินได้โดยการ เปรียบเทียบ ซึ่งไม่เหมือนเงินตราที่เห็นแล้วจะทราบว่าเป็นจำนวนมากน้อยเท่าไร เช่น ปกติสี เหลืองจะดูสว่างกว่าสีเขียวและ

จะยิ่งดูสว่างมากขึ้นเมื่ออยู่ใกล้สีดำ หรือสีอะไรที่เข้มมาก แต่ถ้าอยู่ ใกล้สีขาวจะดูว่าสีเหลืองจะสว่างน้อยลง ถ้าเป็นสีที่มีโทนมืดจะเปรียบเทียบกับสีดำ เช่น สีน้ำเงิน หรือสีแดงเข้ม จะยิ่งดูมืดเมื่ออยู่ใกล้กับสีขาว แต่จะดูกระจ่างชัดหรือสว่างขึ้นเมื่ออยู่ใกล้สีดำ

Intensity เป็นความเข้มข้น ความเร้าร้อน ความสดใสของสีหรือความอ่อนของสี ความด้านของสี ซึ่งความเข้มข้นความสดใสนั้นจะเป็นด้วยตัวของสีเองโดยไม่ได้ผสมกับสีอื่น ๆ สีร้อนและสีเย็น (Warm and Cool Colors) สีร้อน จะมีสีแดง (red) , แดงส้ม (red - orange) , ส้ม (orange) , เหลือง (yellow) , เหลืองส้ม (yellow - orange) , สีแดงจะจัดเป็นสีที่ร้อนที่สุด สีเย็น จะมีสีเขียว (green) , น้ำเงินเขียว (blue - green) , น้ำเงิน (blue) , น้ำเงิน ม่วง (blue - violet) , ม่วง (violet) , สีน้ำเงินจัดเป็นสีที่เย็นที่สุด

สีเย็นส่วนมากจะเหมาะใช้ใน ช่วง Summer ส่วนสีร้อนเหมาะที่จะใช้ใน ช่วง Winter การที่เราใส่สีขาวเข้าไปในสีร้อน เช่น สีชมพู ก็จะทำให้มีความรู้สึกว่าย่นกว่าสีแดง แต่ยังไม่เย็นเท่าถ้าเราเติมสีขาวลงไปเป็นสีเย็น เช่น สีฟ้า (light blue) ฉะนั้นสีชมพูจะให้ความรู้สึกไม่เย็นเท่าสีฟ้า

สิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับเรื่องสี ในการเลือกสีเกี่ยวกับเสื้อผ้า ผู้สวมใส่ควรจะต้องมีการคิด มีการวางแผน ก่อนที่จะ ตัดสินใจเลือก Monochromache เป็นเสื้อผ้าที่มีการใช้สีเดียวหรือเป็นสีเดียว แต่มีหลาย tone มี ความแตกต่างของ shade , values หรือ intensities ของสีเดียวกัน คือ การใช้สี ๆ เดียว จะทำให้เกิด ความกลมกลืนของเสื้อผ้า เป็นการใช้สีที่มีน้ำหนักต่างกัน ตัดกัน เป็นการให้ความอ่อนแก่ของสี ๆ เดียว การใช้สีเดียวจะเป็นการง่ายต่อการที่จะจัดแต่งอะไรเข้าไป เท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น เครื่องประดับหรือการตกแต่งโดยใช้วัสดุอื่น ๆ Analogous หรือ Related Color จะเป็นสีที่ใกล้เคียงกัน ในวงสี เช่น เหลือง , เขียว - เหลือง , เขียว ควรจะใช้ไม่เกิน 5 สี หรือประมาณ 3 สี จะเหมาะสำหรับการผสมสีในการ แต่งกายของคนเรา แต่จะใช้สีต้องคำนึงถึง - Unity - Proportion สัดส่วนการใช้สีพยายามหลีกเลี่ยงการใช้สีที่เท่ากัน - Rhythm ความอ่อนแก่ของสี ความสว่างความมืดของสี - Balance การกระจายของสีให้เกิดความน่าสนใจ - Dominance การเน้นของสีนั้นจะเน้นที่สีเดียวโดยใช้เรื่องของสีความรู้เกี่ยวกับการ สีมาใช้ให้ถูก คุณภาพของการออกแบบจะดูที่การใช้สีเพื่อการเน้น Split - complementary เป็นการใช้สี 2 สีเข้าด้วยกัน สีนี้คือสีที่อยู่ 2 ข้างของสี ตรงข้ามของสีใดสีหนึ่ง ฉะนั้นสีตรงข้ามของสีนั้นจะไม่ได้ใช้สี 2 สี ที่อยู่ข้าง ๆ เท่านั้น เช่น สี เหลืองตรงข้ามกับสีม่วง สีข้าง ๆ สีม่วง 2 สีคือ ม่วง - น้ำเงิน กับ ม่วง - แดง การรวมสีแต่ละสีเข้าด้วยกัน การใช้สีในเสื้อผ้าควรจะต้องคำนึงถึงหลักของการออกแบบ (Principles of design) และสิ่งที่ควรปฏิบัติคือ

1. ใช้สีมากกว่า 1 สี ได้ตามที่เราต้องการ
2. เมื่อใช้สีเทา ในบริเวณที่มีเนื้อที่กว้าง ๆ ควรใช้สีที่มีความสว่าง , สด (bright) ใน เนื้อที่ที่เล็ก เช่น แวต๊ะเข็ม ที่จะทำให้อูปร่างดูดี
3. การใช้เสื้อผ้าที่มีหลายสีเลือกสีที่เหมาะสมกับผู้สวมใส่มากที่สุด ให้อยู่ใกล้กับบริเวณ การวางแผนในการใช้สีที่เหมาะสม จะต้องขึ้นอยู่กับน้ำหนักของสี , ความเข้มข้น และความอ่อนของสี (Value and Intensity) ขึ้นอยู่กับสัดส่วนของเนื้อที่และสีที่ใช้ว่ามีสัดส่วนที่ พอเหมาะพอดีไหม และ ยังขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของสีกับผู้สวมใส่ว่าเข้ากันได้หรือไม่ ทั้งนี้ต้อง ดูความเหมาะสมของสีกับสีผิว สีผม สีดวงตา ของผู้สวมใส่ด้วย ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกสีของ เสื้อผ้าที่จะสวมใส่ ควรต้องดูด้วยว่าจะเข้ากับสีผิว สีผม สีดวงตาของผู้สวมใส่หรือไม่ควรดูให้อยู่ ใน shades สีเดียวกันหรือเข้ากันได้

สีผิวของบางคนดำบางคนขาว บางคนมีสีแดงผสม บางคนผิวออกสีเหลือง สีผิว ของคนที่ ส่วนมากจะพบเห็นบ่อย ๆ จะมีสี shades ของสีส้ม เช่น เหลืองส้ม , แดงส้ม , ส้มเหลือง , เหลือง และส้มแดง ส่วน shades ของสีส้มเข้ม ๆ ก็จะเป็นสีน้ำตาลหรือเกือบจะดำ ส่วนสีของตา ถ้าเป็น คนไทย ก็จะมีสีน้ำตาลอ่อนกับน้ำตาลเข้ม ส่วนสีผมจะมีสี น้ำตาลแกมแดง , สีทองและสีน้ำตาล จะมีสีน้ำตาลเข้มและสีน้ำตาลออกผสมแดง เมื่อรู้อาชีพของผิว สีผม สีตาของผู้สวมใส่เป็นสีอะไรแล้ว พยายามเลือกสีที่มี ลักษณะเด่นและดึงดูดความสนใจต่อการมองเห็น โดยไม่ขัดต่อสีของแต่ละส่วน

สีกับขนาดรูปร่าง สีของเสื้อผ้าที่เราสวมใส่มิอิทธิพลต่อรูปร่างของผู้สวมใส่ได้ จะทำให้ รูปร่างใหญ่ ขึ้นหรือเล็กลงได้ สีร้อนจะทำให้ดูตัวอ้วนหรือใหญ่ขึ้น มากกว่าใส่สีเย็น หรือสีที่สว่าง (Bright colors) จะทำให้รูปร่างดูใหญ่กว่าสีมืด ๆ (dull colors) เช่น ถ้าคุณใส่เสื้อผ้าสีแดงสดสว่าง จะดูตัว ใหญ่กว่าถ้าใส่เสื้อผ้าสีแดงเข้ม ๆ ฉะนั้นคนที่รูปร่างใหญ่หรืออ้วนควรพยายามหลีกเลี่ยงสีที่ สว่าง ๆ เพราะจะได้ดึงดูดความสนใจและจะทำให้ดูรูปร่างอ้วนมากขึ้น ควรจะสวมเสื้อผ้าที่มีสีอ่อนนุ่ม (soft colors) และถึงแม้ว่าสีสดสว่างจะทำให้ดูรูปร่างใหญ่ขึ้น แต่ผู้หญิงที่มีรูปร่างเล็ก ๆ ก็ไม่ควร สวมใส่เพราะสีดูเด่นมากกว่าตัวผู้สวมใส่เอง สีขาวจะทำให้ทุกสิ่งดูใหญ่มากเกินไปจริงมากกว่าสีดำ แต่ บางทีสีขาวหรือสีอ่อน ๆ จะเหมาะกับผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วนลำ เตี้ย มากกว่าสีที่มืด ๆ หรือเข้มมาก ใน การแต่งกายควรเลือก เสื้อผ้าสีที่เหมาะสมกับรูปร่างของผู้สวมใส่และควรใช้สีที่เราชอบแล้วเหมาะกับ ใบหน้า ก็ใช้ตกแต่งใน ส่วนของปกเสื้อ หรือตะเข็บคอ ในส่วนที่ใกล้กับใบหน้า สีกับแฟชั่น ในแต่ละ สมัยจะมีสีใหม่ ๆ เกิดขึ้นในตลาดมากมาย หลายคนคิดว่าควร จะใส่เสื้อผ้าที่มีแบบและสีในสมัยที่ ล้ำสุด จึงจะทันสมัย แต่มันไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป เพราะแบบ หรือสีที่ใหม่ล่าสุดอาจจะไม่เหมาะกับ ผู้ สวมใส่บางคนก็ได้ ฉะนั้นควรจะเลือกสวมใส่ใน style และ สีที่เหมาะสมกับรูปร่างของผู้สวมใส่จะดีที่สุด

สีกับความรู้สึก สีสามารถแสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกได้เช่น สีแดง สีส้ม สีเหลือง จะให้ ความรู้สึกถึงความกระตือรือร้น ความตื่นเต้น ทำให้เกิดความรู้สึก สดใส แจ่มใส ส่วนสีน้ำเงิน สี เขียว สีม่วง ทำให้มีความรู้สึกสุขุม เศร้าซึม สงบสบาย ความรู้สึกและคุณภาพของสีมีความสำคัญต่อการ วางแผนตกแต่งบ้านหรือที่ ทำงาน และเช่นเดียวกับการเลือกสีเกี่ยวกับเสื้อผ้าด้วย เช่น ในห้องอาหาร หรือฟาสต์ฟู้ด (fast - food) ส่วนมากจะใช้สีที่สดใส สบาย ๆ เพื่อจะชักชวนให้ลูกค้าเข้ามาสั่ง อาหารและทานอาหารได้ มาก ๆ ส่วนสีที่ออกไปทางน้ำเงินหรือสีเขียว ส่วนมากจะใช้กับที่ที่ต้องการ จะให้ความรู้สึกสบาย ๆ พักผ่อน ร้านหม้อหรือโรงพยาบาล ส่วนมากจะเป็นสีขาวหรือสีอ่อน ๆ ให้ ความรู้สึกที่สะอาด นักธุรกิจในระดับผู้บริหารชั้นผู้ใหญ่ ส่วนมากจะใช้เสื้อสูทสี deep blue หรือสี น้ำ เงินเข้ม เพราะดูแล้วจะมีลักษณะน่าเกรงขาม สุขุม ถ้าเราไม่แน่ใจว่าเสื้อผ้าที่เราใส่อยู่ สีของเสื้อ จะเหมาะกับเราหรือไม่ ไม่ใช่ นั่งจ้อง มองดูชุดนั้นอย่างจริงจังเพราะให้เกิดความชินตา แนะนำให้เก็บ เสื้อชุดนั้นใส่ตู้ไว้แล้วสัก 2 - 3 วัน ค่อยเอาออกมาดูใหม่ เปิดไฟให้สว่าง มองอย่างจริงจัง วิเคราะห์ดู สังเกตดู เราจะมองเห็นข้อผิดพลาด หรือ เห็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับเราตรงไหน อีกประการ หนึ่ง คือ ให้เพื่อนสนิท ญาติ หรือ เป็นคนอื่นที่คิดว่าจะบอกอะไรหรือแนะนำสิ่งที่เหมาะสมกับเราได้ ช่วยดูให้ หรือเป็นคนที่มีรสนิยม เดียวกันกับเราช่วยดูให้

สีกับอุณหภูมิ (ความร้อนแรงของสี) ความร้อนแรงของสีจะทำให้รู้สึกถึงธรรมชาติได้ เช่น สีแดง สีส้ม สีเหลือง เป็นสี ที่ดูแล้วจะให้ความรู้สึกหรือลักษณะเหมือนไฟ หรือแสงอาทิตย์ สีน้ำเงิน จะเป็นสีเย็นเป็นลักษณะ ของน้ำทะเล ท้องฟ้าและน้ำแข็ง สีเขียว แสดงถึงต้นไม้ แนวไม้ สีม่วง เป็นสีของเวลาใกล้ค่ำหรือ ประกายของหิมะ นักออกแบบ (Designer) มักจะออกแบบชุดที่มีสี เย็น ๆ หรือสีที่มีอยู่ในโทนสี เย็นในช่วงฤดูร้อน (summer) ฤดูใบไม้ผลิ (spring) ส่วนสีแดง , สี ส้ม , สีทอง , สีน้ำตาล หรือสี โทนร้อน จะออกแบบในช่วงฤดูฝนและฤดูหนาว นอกจากนี้ สี สามารถเป็นสัญลักษณ์ หรือสื่อความหมาย ได้โดยไม่มีคำอธิบายก็ เข้าใจ เช่น ไฟเขียว ไฟเหลือง ไฟแดง ไฟแดงพอเห็นก็แสดงว่าให้หยุด ไฟเหลืองเห็นแล้วจะต้องรู้ ว่าต้องเตรียมตัวหรือเตือนให้ ระวังตัว ไฟเขียวหมายความว่าให้ไปได้ สีแดงยังแสดงถึงการใช้ เครื่องยนต์หรือเครื่องจักรที่เกี่ยวกับ ไฟ สีชมพูและสีฟ้า ก็จะใช้กับอุปกรณ์หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ทารก สีขาวส่วนมากจะเลือกใช้กับพิธี การแต่งงาน สีดำก็จะใช้กับงานศพ

สียังแสดงถึงวันพิเศษหรือการเลี้ยงสังสรรค์ได้ เช่น สีส้มกับสีดำ ก็จะใช้ในวัน (Halloween) สีแดงกับสีเขียว ใช้ในวันคริสมาสต์ หรือสีแดง ขาว น้ำเงิน คือ วันชาติ หรือธงชาติของ ไทย สียังใช้เป็น ธงประจำชาติของแต่ละชาติ ซึ่งพอเห็นจะรู้ได้ว่า เป็นธงชาติของประเทศอะไร และยังใช้เป็นชุด Uniform ของการแข่งขันกีฬาได้ด้วย

การลวงตาด้วยสี ถ้ามอง วงกลมสีเขียวในแผ่นกระดาษสีขาว แ่งนาน ประมาณ 20 – 30 วินาที แล้วก็หันออกไปจากช่องนั้น แล้วไปมองกระดาษสีขาวอีกแผ่น จะมองเห็นเป็นวงกลมสีแดง นั่นคือ สีตรงข้าม เช่น น้ำเงิน ตรงข้ามกับสีส้ม สีเหลืองตรงข้ามกับสีม่วง การมองสิ่งของต่าง ๆ มีสี แตกต่างกัน ก็ขึ้นอยู่กับแสงสว่างด้วย เช่น มองลูกแอปเปิ้ลสีแดง ลูกอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้กันก็จะมองดูแดง ไปหมด เสื้อผ้าที่ดูในห้างเรามองดูว่ามีสีสวยตามที่ ต้องการ แต่พอออกมานอกห้างแสงสีจะเพี้ยนไป จากเดิม เสื้อผ้าที่เลือกแล้วอยากจะทราบ ว่า เหมาะกับผู้สวมใส่หรือไม่จะต้องดูว่าเหมาะกับ สีผิว สี ผผม หรือสีตาของผู้สวมใส่ไหม บางครั้งสีผิว สีผม อาจจะเปลี่ยนได้ เช่น สีผิว ในช่วงที่แดด จัด ก็จะดูดำ ลง ผมอาจจะเปลี่ยนสีของผมได้ การเลือกสีของเสื้อผ้าอาจจะทำได้โดยการนำเสื้อผ้าสี ต่าง ๆ มาทาบ บนตัวแล้วลองส่องกระจกดู อาจจะไม่ใช่สีที่ก็ได้ อาจจะเป็นสีที่ผิดหรือกระดาษสีก็ได้ หรือไม่ก็ให้ เพื่อนสนิทหรือญาติ ช่วยให้เราปรึกษาตัดสินใจได้ แล้วก็ดูว่าสีไหนที่เหมาะสมเข้ากับ ผู้ สวมใส่ ใส่แล้วดู สดใส ไม่แก่เกินวัย สีสามารถทำให้คนเราดูอ่อนหรือผอมได้ สีขาวหรือสีที่ผสมสีขาว (tints) จะทำ ให้ดูอ่อนขึ้น สีดำหรือสีที่ผสมสีดำ (shades) จะทำให้ผอมลง ถ้าต้องการให้รูปร่างดูอ่อนหรือใหญ่ ขึ้น ควรเลือกใส่เสื้อผ้าที่มีสีสว่าง ๆ หรือ warm color สีสามารถทำให้รูปร่างสูงขึ้นและเตี้ยลงได้ สี ร้อนจะทำให้รูปร่างสูง หรือใกล้ เข้ามา สีดำ ทำให้มีความรู้สึกว่าสีกลงไป หรือเคลื่อนออกไปจากตัว เรา การเลือกสีที่ใกล้เคียงกันใน ระหว่างสีที่สว่างกับสีที่มืด ๆ จะทำให้ดูสูงขึ้น สีที่แนวคอกหรือสีตาม ตะเข็บต่าง ๆ ลายเส้น จะช่วย ทำให้ดูสูงขึ้น แต่ถ้าสวมใส่เสื้อผ้าที่มีสีตัดกันอย่างรุนแรงจะทำให้ดู รูปร่างเตี้ยลง เช่น ใส่เสื้อสีแดง ใส่กางเกงสีน้ำเงิน สีสามารถช่วยเน้นรูปร่างได้ เช่น ถ้าต้องการจะเน้น ที่ปกเสื้อก็ใช้สีที่แตกต่างกับ ตัวเสื้อ หรือถ้ารูปร่างดี มีเอวสวยต้องการจะเน้นตรงเอวก็ใช้สีตัดกับเสื้อ และกระโปรงได้

3. Spaces พื้นที่ เป็นพื้นที่ ที่อยู่ภายในโครงร่างของเสื้อผ้า หรือเหมือนกับอยู่ใน silhouette เส้น (lines) จึงเป็นส่วนที่จะสร้างสิ่งต่าง ๆ เข้าไปใน space ต่าง ๆ ที่อยู่ภายในโครงร่างของเสื้อผ้าหรือโครงกรอบนอกนี้ จะโดยการทำเป็นตะเข็บต่าง ๆ และการตกแต่งด้วยโบว์ ลูกไม้ ซิปต่าง ๆ ที่อยู่บนเนื้อ ที่ของเสื้อผ้า เส้นตกแต่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายใน space นี้มีทั้ง structural lines หรือ decorative lines structural lines เป็นเส้นที่เกิดจากการเย็บตกแต่งขึ้นภายในโครงร่างรอบนอก ของเสื้อผ้า เป็นการทำให้เกิดตะเข็บต่าง ๆ dart คือพวกเกร็ดช่วยทรงต่าง ๆ ไม่ว่าจะย้ายเกร็ดไปอยู่ ตรงส่วนใดของตัวเสื้อ การพับเย็บริมต่าง ๆ เช่นพับชายเสื้อ ชายกระโปรง แขนเสื้อ ไม่ว่าจะ เป็น โครงแขนเสื้ออะไรในแต่ละแบบ ขากางเกง ไม่ว่าจะทรงขาเดรป ขากระบอก ขาบาน แล้วแต่ รูปทรงของกางเกงทรงนั้น กระโปรงพลีท รูปลักษณะของแนวคอเสื้อ หรือลักษณะของปกเสื้อแต่ละแบบ ช่องแขนเสื้อ แนวของเอว การเย็บขลิบริมผ้าหรือการกันลู่ย ตะเข็บบางตะเข็บ เช่น การต่อ yoke หรือการต่อชิ้นผ้าที่เป็นการออกแบบของเสื้อผ้าชุดนั้น ซึ่งเป็นการที่อยู่ในโครงสร้างของชุด นั้น เช่น การต่อตะเข็บของเสื้อเชิ้ต ต่อไหล่ ซึ่งยังคงรักษาการเป็น structural lines อยู่ decorative lines เป็นการตกแต่งเสื้อผ้าให้สวยงามแก่ได้ด้วยการติดโบว์ ลูกไม้ หรือมีการใช้ไหมหรือผ้าแพรมาถัก เป็นเปียตกแต่งหรือใช้ผ้ามาสานเป็นเปียตกแต่งเข้าไป มีการ ตกแต่งขอบหรือริมผ้า เช่นการกั้นผ้าสีต่าง ๆ การเดินเส้นตามขอบปก ขอบแขน หรือเดินเส้นติด แถบตามขากางเกงหรือชายกระโปรง ขอบแขน ติดลูกไม้ระบายตามสาบคอ ชายกระโปรง หรือ ตกแต่งตามบริเวณในตัวเสื้อหรือกระโปรง หรือ การใช้กระดุมสีต่าง ๆ มาตกแต่งตามเสื้อ และ กระโปรงเพื่อให้กระโปรง หรือเส้นนั้นไม่ดูเรียบจนเกินไป หรือการใช้ซิปที่มีสีติดกันกับเนื้อผ้าที่ นำมาตัด มาติดตกแต่งให้ดูเก๋ ซึ่งสมัยนี้กำลังนิยมกันในเสื้อผ้าสตรี แต่การตกแต่งนั้นจะต้องไม่มาก จนเกินไปหรือเบียดเสียดกันจนเกินไปดูไม่งาม แต่จะดูยุ่งเหยิง บางทีสายตาของคนเราก็ชอบที่จะ มองดูอะไรที่มันโล่ง ๆ หรือให้สะดุดสายตาเป็นจุดก็จะดูเก๋ ดี ทำให้เสื้อผ้าไม่เรียบจนเกินไป การ ตกแต่งบนพื้นที่ของเสื้อผ้านี้ควรจะอยู่ใน style ของเสื้อผ้าในแบบนั้นด้วย การใช้ structural lines และ decorative lines ในการตกแต่งเสื้อผ้านั้นก็สามารถใช้ในการลงตาหรือปกปิดสัดส่วนที่มีปัญหาของร่างกายได้ เช่นการย้ายเกร็ดหรือ dart มาอยู่ตรงแนวโค้งข้าง ๆ ของเอวจะช่วยทำให้ดูเอวเล็กลงได้หรือการต่อผ้าหรือตะเข็บ เพื่อตกแต่งหรือลงตา ให้ดูหน้าอกใหญ่ขึ้นหรือต่อผ้าหรือตะเข็บโดยการใช้เส้นลงตาขึ้นไปเหนือเอวเล็กน้อยจะทำให้ดู ตัวสูงขึ้น ในการที่จะเลือกแบบของเสื้อผ้าควรจะดูลักษณะการตกแต่งของเส้นต่าง ๆ ภายในเสื้อผ้า นั้น เพื่อให้สามารถเน้นให้ดูสวยใสแล้วช่วยทำให้รูปร่างดีขึ้น เช่น กางเกงหรือกระโปรงที่ต่อ yoke เพื่อจะเน้นให้เห็นแนวสะโพก เราต้องการจะเน้นหรือต้องการจะลงตาโดยการใช้เส้นตกแต่งตาม รูปร่างของเสื้อผ้า หรือโครงร่างของเสื้อผ้า หรือจะตกแต่งเสื้อผ้าตรงส่วนไหนมากน้อยแค่ไหน แล้วแต่ที่เราต้องการ การออกแบบคอเสื้อ เมื่อได้คอเสื้อแล้วควรจะต้องคิดถึง silhouette ที่ตามมา form ของแขน รูปทรงควรจะตามไปด้วยกัน เช่น ปกคอจีน silhouette ควรจะเข้ารูป แขนล้า

4. รูปแบบและรูปร่าง (Form and Shape) เป็นลักษณะรูปร่างที่แสดงได้ 3 มิติ คือ หน้า หลัง ด้านข้าง ความลึก ความสูง รูปร่างของคนจะเป็นตัวอย่างของ form ได้ดี ซึ่งแต่ละคนจะมีรูปร่างที่แตกต่างกันออกไป ลักษณะ รูปร่างของร่างกายของแต่ละคน ก็จะทำให้เกิดเป็น shape ของเสื้อผ้า designer แต่ละคนจะออกแบบ ลายละเอียดต่าง ๆ ของเสื้อผ้า หรือจะต้องมีการออกแบบที่ต้องการให้ลวดตาหรืออำพรางรูปร่างที่ แตกต่างกันใน การออกแบบนั้น form กับ shape จะไม่แตกต่างกัน เพราะเวลาออกแบบก็จะ เขียนเป็นเส้น โครงร่างหรือ Out line ส่วนลักษณะรูปร่างของแต่ละคน ซึ่งจะมีรูปร่างแตกต่างกัน เช่น สูง เตี้ย ผอม อ้วน รูปร่างมีสัดส่วน หรือรูปร่างตรง ๆ การออกแบบเสื้อผ้าเพื่อให้เหมาะสมกับ แต่ละลักษณะรูปร่าง ซึ่งจะต้องใช้เส้นสาย การลวดตาบนรูปร่าง และยักรวมถึงลักษณะของเนื้อผ้า ด้วย การที่จะรู้ว่าลักษณะรูปร่างของเราจะมีลักษณะอย่างไร เพื่อที่จะให้เกิดความ ผิดพลาดน้อยที่สุด คือ การสวมชุดเนื้อผ้ายัดรีดรูป เช่น ชุดว่ายน้ำ หรือชุดแอโรบิก จะเห็น รายละเอียดของรูปร่างอย่างชัดเจน ซึ่งควรจะเป็นสีเขียวเดียว ไม่ควรมีลวดลาย เพื่อจะได้ไม่เกิด ความไขว้เขวในการลวดตา คนที่มีรูปร่างลักษณะตรง ๆ ไม่ค่อยมีสัดส่วน มักจะเป็นคนตัวผอมสูง สะโพกเล็ก แขน ไหล่กว้าง หน้าอกเล็ก มีส่วนโค้งน้อย หรือคนที่มีรูปร่างไม่ผอมสูง แต่มีสะโพกแบน ไหล่ตั้ง ลักษณะลำตัวเป็นรูปเหลี่ยมทรงตั้งหรือทรงกว้าง ในที่นี้ยังไม่เน้นส่วนสูงหรือน้ำหนัก จะดูรูปร่าง ก่อน ส่วนมากรูปหน้าก็จะเป็นเหลี่ยมมุม จมูกยาว โหนกแก้มสูง คางเหลี่ยม คนที่มีลักษณะรูปร่างในแนวเส้นโค้ง มีสัดส่วน หรือไม่มีก็ลักษณะกลม แต่มี สัดส่วนเส้นรูปร่างจะปรากฏเป็นทรงกลม ทรงรี สะโพกผายออก เอวเล็ก ออกอิม ส่วนรูปหน้าจะมี ลักษณะเป็นรูปไข่ กลม หัวใจ บางคนอาจจะมรูปร่างผสมเป็นลักษณะตรง ๆ แต่มีสัดส่วน พบได้ใน คนที่มีรูปหน้าและรูปร่างที่ตรงกันข้ามกัน คือ มีรูปหน้ากลม แต่รูปร่างตรง ๆ หรือไม่มีรูปร่าง ค่อนข้างกลมมีสัดส่วน แต่มีรูปหน้าเป็นแนวตรง แนวเหลี่ยม เป็นการผสมกันทำให้เกิดความสมดุล ระหว่างเส้นตรงและเส้นโค้ง จึงอาจแบ่งประเภทของรูปร่างของคนได้เป็น 3 ประเภท คือ รูปร่างตรง รูปร่างตรง แต่มีสัดส่วน และรูปร่างกลมแบบมีสัดส่วน ลักษณะของเสื้อผ้า คนที่มีรูปร่างตรง เส้นสายในเสื้อผ้า ส่วนมากจะเป็นรูปแบบที่มีเส้นตรง คนที่มีรูปร่างกลมมีสัดส่วน รูปแบบของเสื้อผ้าจะเน้นความกลมแบบมีสัดส่วน เนื้อผ้าจะเบาละเอียดหรือมีความหนาปานกลาง เป็นผ้าที่มีน้ำหนัก ผิวของผ้ามี ลักษณะขรุขระเล็กน้อย

คนที่มีรูปร่างตรงแต่มีสัดส่วน รูปแบบของเสื้อผ้าควรให้มีสัดส่วนประกอบที่มีเป็นเส้นตรงที่กลมกลืนกับรายละเอียดที่มีความโค้งมน นุ่มนวล หรือเป็นการ ผสมผสานทั้งเส้นตรงและเส้นโค้งในเสื้อผ้าชุดเดียวกันก็ได้ ไม่ว่าจะมรูปร่างลักษณะอย่างไร form ต่าง ๆ ที่ออกแบบในตัวเสื้อผ้า การใช้เส้น ต่าง ๆ ควรจะไปด้วยกันได้ แต่ถ้าคล้อยตามกันมากเกินไป ในเรื่องของ form ก็จะทำให้ดูไม่เหมาะสม เช่น คนที่มีรูปหน้าคางแหลม ถ้าใส่เสื้อคอแหลมก็จะยิ่งเน้นรูปหน้ามากเกินไป หรือคนที่ รูปหน้ากลมแบน ถ้าใส่เสื้อคอกลมก็จะยิ่งเน้นใบหน้ามากเกินไป แต่ก็ไม่ควรจะออกแบบให้ตรง ซ้ำกันเลยทีเดียว จะดูขัดแย้งมากเกินไป (รูปใบหน้า) การออกแบบบางที่ไม่ใช่ดูแต่ที่ลักษณะรูปร่างอย่างเดียวควรดูลักษณะบุคลิกของผู้ สวมใส่ด้วย การใส่เสื้อผ้าที่ขัดกับบุคลิกอาจจะทำให้คน ๆ นั้น ขาดความมั่นใจได้ ลักษณะของ บุคลิกของผู้หญิงจะมีอยู่ 2 อย่าง คือ 1. yang เป็นลักษณะบุคลิกที่จะออกไปทางผู้ชายนิด ๆ ไม่ใช่อยากจะเป็นผู้ชายแต่ ชอบแต่งตัวแบบที่จะออกไปทางผู้ชายนิด ๆ ไม่ใช่รูปแบบที่เรียบร้อยหรือหวาน ๆ เหมือนผู้หญิง ทั่วไป 2. yin เป็นลักษณะบุคลิกที่จะเป็นผู้หญิงจริง ๆ ชอบแต่งกายรูปแบบที่เรียบร้อย หวาน ๆ เป็นผู้หญิง

5. พื้นผิว (Texture) พื้นผิว (texture) เป็นส่วนประกอบของการออกแบบที่สามารถอธิบายลักษณะพื้น ผิวหน้าและความรู้สึกได้ คือ สามารถจะอธิบายได้ว่าเป็นผ้าที่มีลักษณะพื้นผิวอย่างไร เป็นผ้าหยาบ ละเอียด หรือเป็นหนัง ซึ่งแต่ละอย่างจะแยกแยะได้ พื้นผิว (texture) จะรู้สึกได้โดยการมองเห็นหรือการสัมผัส การมองเห็นด้วยตา นั้นจะขึ้นอยู่กับแสงที่ไปกระทบที่ผิวของวัสดุนั้น ถ้าพื้นผิวที่มีความขรุขระมากถ้าแสงมากจะทำให้ เห็น texture ไม่ค่อยชัด แต่ถ้าแสงสว่างไม่มากจะทำให้เกิดเป็นเงาจะเห็น texture ได้ชัดเจนกว่า หรือผ้าต่วนหรือ Satins เวลาองแล้วจะให้ความรู้สึกเรียบและเป็นประกายมากกว่าความรู้สึก ผิวสัมผัสที่เป็นลักษณะหยิกงอของผ้าขนสัตว์ texture สามารถจะบอกถึง น้ำหนัก ขนาด รูปร่างได้ การรับรู้ในเรื่องของพื้นผิว () สามารถรับรู้ได้ในลักษณะดังนี้ 1. มือ เป็นอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการสัมผัสและรับความรู้สึกได้ว่าผ้าชนิดนั้น ๆ มี พื้นผิวหยาบเบา นุ่มได้ texture ของผ้าจะบอกนัยออกแบบได้ว่าผ้าแต่ละชนิดเหมาะสำหรับที่จะใช้ ตัดเสื้อ กางเกง หรือกระโปรง เช่น ผ้าคาร์บาดีน ลินิน และขนสัตว์ เหมาะสำหรับที่จะใช้ตัดกางเกง หรือพวกผ้าเจอร์ซี ซีฟอง เหมาะสำหรับตัดชุดที่มีการจับจีบ drap ได้ดี ส่วนผ้าที่มีน้ำหนัก นุ่ม มีความหึงตัว เช่น ผ้าเครป ผ้าซาตุน ผ้าขนสัตว์ที่มีน้ำหนักเบา เหมาะสำหรับตัดกางเกงแบบพลิว ๆ ก็ได้ 2. ความรู้สึกจากการมองเห็น การเห็นคือ การที่เห็นความเป็นประกาย ความมันวาว ความ ทึบ ความมืด ความโปร่งใส ความหยิกงอของขนสัตว์ หรือของฝ้ายจะทำให้มีความรู้สึกที่มันวาว ๆ หรือ ด้าน ๆ จะดูดซับ ความสว่างลง ผ้าจะไม่เป็นประกาย ไม่สะท้อนแสง ถ้าเปรียบเทียบกับผ้าที่ทำจาก เส้นใยยาวเรียบ เช่น ไหม เมื่อเห็นแล้วจะให้ความรู้สึกสว่างเป็นประกาย เวลาที่เห็นเนื้อผ้าหรือผิวผ้าแล้วจะให้ความรู้สึกได้ว่าเป็นผ้าชนิดใด ลักษณะ อย่างไร เช่น เห็น texture ของผ้าแล้วสามารถให้ความรู้สึกได้ว่าเป็นผ้าที่มีความอ่อนนุ่ม เรียบหรือ หยาบ หยิกงอ มีความบางเบา หรือหึงตัวได้ดี ผิวสัมผัสบางชนิดจะเป็นที่นิยมอยู่ตลอด คือ มีความหนาแต่ไม่แข็งและไม่อ่อน เกินไป ไม่หยาบ ไม่เรียบ จะอยู่กลาง ๆ เช่น ผ้าคอร์ดูรอย ที่ใช้ในการตัดสูทหรือกางเกงผู้ชาย ซึ่งจะ นิยมใช้ได้ตลอดทุกสมัย การเลือก (Texture) ให้เหมาะสมกับลักษณะของแต่ละบุคคล ชุดหรือเสื้อผ้าที่สวมใส่กันทุกวันนี้ ชุดที่ดีไม่ใช่ ว่าต้องมีราคาแพง เนื้อผ้าต้องดี ควรจะเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้วช่วยส่งเสริมให้ผู้สวมใส่ มีบุคลิกภาพที่ดี น่าเชื่อถือด้วย ซึ่งความ แตกต่างนี้ อาจจะขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการใช้ รูปร่าง แบบเสื้อผ้า หรือตามสภาพการเป็นอยู่ ผ้าทั่วไปไม่ว่าจะเป็นผ้าที่มีความหึงตัวดีและง่ายต่อการดูแลรักษา หรือบางทีก็ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกัน คือ ผ้าบางชนิดมีความหึงตัวดีแต่ดูแลรักษายากก็มี แต่ที่สำคัญแต่ละ คน ควรจะซื้อผ้าที่คิดว่าเหมาะสมสำหรับตนเองมากที่สุด และบางคนมีรูปร่างเหมือนกัน ใกล้เคียง กัน อาจจะชอบผ้าที่มีลักษณะแตกต่างกันได้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่อยู่ในสถานภาพใด เช่น แม่บ้าน ผู้หญิงทำงาน นักท่องเที่ยว นักศึกษา การเลือกผ้าจะแตกต่างกัน การดูแลรักษา ทำความสะอาดชุด แต่ละชุดก็แตกต่างกัน โอกาสการสวมใส่ชุดแต่ละชุดก็แตกต่างกัน เนื้อผ้าที่จะใช้ตัดชุดในแต่ละ โอกาสก็แตกต่างกัน กลุ่มสังคมในแต่ละสังคม เช่น คนทำงานในเมืองกับคนทำงานในชนบท ชุดที่ สวมใส่ก็แตกต่างกัน ชนิดของผ้าที่ใช้ก็ไม่เหมือนกัน หรือการใส่เสื้อผ้าให้เหมาะกับฤดูกาลซึ่งแต่ ละที่ก็แตกต่างกัน ฤดูร้อนจะใส่ผ้าขนสัตว์ก็ไม่ได้ ควรจะเป็นผ้าฝ้ายเนื้อปานกลางถึงบาง เพื่อจะได้ สบายขึ้นไม่เพิ่มความร้อนเข้าไปอีก หรือชุดที่ต้องการความเนียนตรงของตะเข็บก็ควรเลือกใช้ผ้า ที่มีเนื้อในลักษณะที่ไม่อ่อนนิ่มจนเกินไปเพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการ ในทางกลับกัน texture ของผ้าจะมีผลต่อสีของผ้าด้วย ผ้าที่มีพื้นผิวมัน ๆ เรียบ ๆ จะช่วยทำให้สีของผ้านั้นสว่าง ผ้าที่มีผิวสัมผัสขรุขระหรือ

พยายามจะทำให้สีดูมัว ๆ หรือกระด้าง และ ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับแสงสว่างด้วย Texture กับ Design ในการออกแบบเสื้อผ้าส่วนมากจะต้องสอดคล้องกับเนื้อผ้า เนื้อผ้าที่ใช้ตัดเสื้อที่ดีที่สุด เหมาะสมกับรูปร่างมากที่สุด ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพงที่สุด ความงามจะอยู่ที่การออกแบบของเสื้อผ้าที่ designer นำเอาผ้ามาออกแบบให้เข้ากับลักษณะรูปร่างของแต่ละคน มากกว่า - Gisp fabrics เป็นผ้าที่เกิดจากเส้นด้ายที่ทำให้หยิกงอก่อนแล้วนำมาทอเป็นผืนผ้า เนื้อผ้าจะมีลักษณะผิวไม่เรียบ มีน้ำหนัก ทั้งตัว มีทั้งเนื้อแข็งและเนื้ออ่อน ถ้าผ้าที่มีลักษณะทั้งตัวไม่ มาก ต้องการตัดกระโปรงจีบรูดพอง (bouffant shapes) ก็สามารถตัดได้ แต่ถ้าต้องการให้พองต้อง มีผ้าแข็งทำเป็นโครงด้านในกระโปรง แต่ถ้าเป็นผ้าที่มีน้ำหนักมีความทั้งตัวมาก ก็สามารถตัด กระโปรงจีบรูดหรือย้วยได้โดยไม่ต้องมีโครงด้านใน - Firm fabrics - ลักษณะของผ้าที่มีความแข็ง เเฉียบ และมีน้ำหนักเบา เนื้อผ้าไม่หนา มากไม่เหมาะสมสำหรับตัดชุดเข้ารูป เพราะจะทำให้เห็นรอยตะเข็บที่เย็บเป็นรอยย่น ตะเข็บจะแข็งซี่ ไม่อ่อนโค้งตามรูปร่าง เวลาเดินหรือยืนในท่าทางต่าง ๆ ก็จะมีรอยย่น ควรใช้ผ้าที่มีน้ำหนักและมี ความยืดหยุ่นได้ เช่น ผ้าเครป ตัดชุดเข้ารูปจะดีกว่าเพราะเนื้อผ้าจะเนียนแนบ โครงร่างได้สวยงาม กว่าผ้าที่มีเนื้อแข็ง ๆ ซี่ ๆ - Soft , flating fabrics เป็นผ้าที่มีลักษณะเบาบาง เช่น ผ้าชีฟอง ผ้าป่าน ผ้าขนสัตว์ เนื้อบาง ผ้าที่มีความรู้สึกเคลื่อนไหว มีความพลิ้ว เหมาะสำหรับตัดเสื้อชุดที่ต้องการความอ่อนไหว พลิ้ว ผ้าขนสัตว์เนื้อหนาจะเป็นผ้าที่จะทำ silhouette บิดเบือนไป - Plain weaves and flat surface เหมาะสำหรับการจับจีบ ทำ pleats การตกแต่ง ประดับประดา ผ้าบางเนื้อก็เหมาะกับการจับจีบรูดหรือม้วนพับ - Soft , fleseible fabrics เช่นพวกผ้าเครป (Crape) และผ้าเจอร์ซี (Jersey) เหมาะกับการใช้จีบ drape การม้วน อ่อนช้อยได้ เมาะกับชุดราตรี ถ้าเนื้อหนาน้อยและมีความแข็ง ก็สามารถ จับ drape ได้ในลักษณะแบบจีบ การใช้ Texture ของผ้าให้เหมาะกับจุดประสงค์ ผ้าและเส้นใยแต่ละชนิดมีคุณสมบัติ แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นด้านการดูแลรักษา ความสะดวกสบายเวลาสวมใส่ ความยากง่ายในการตัด เย็บ รวมถึงถึงโอกาสในการสวมใส่ด้วย เช่น - ผ้าฝ้ายหรือผ้าที่ทำจากเส้นใยฝ้าย (Cotton) ควรใช้ใน summer suit หรือ ในช่วงที่มีอากาศร้อน ใช้ตัดกางเกง เสื้อ ชุดต่าง ๆ เพราะคุณสมบัติของใยฝ้ายจะทำให้ผู้สวมใส่รู้สึกสบาย เวลาสวมใส่ เพราะสามารถช่วยระบายความร้อนได้เหมาะสำหรับตัดชุดเดินทาง หรือชุดใส่เล่น ประจำวัน ชุดทำงาน strut wear - ผ้าลินิน (Linin) ใช้กับชุดที่ไม่ต้องการให้ยับง่าย เพราะลินินยับง่าย รีดยาก แต่ คุณสมบัติจะเหมือนฝ้าย สวมใส่แล้วรู้สึกสบายไม่ร้อน ใช้ตัดสูท กางเกง เสื้อได้ - ผ้าไหม (Silk) เหมาะกับชุดที่ต้องการความประณีต ความหรูหรา ไหมจัดเป็นเส้น ใยธรรมชาติที่เป็นใยยาว เพราะฉะนั้นเวลาสวมใส่จะรู้สึกร้อน ควรจะสวมใส่ในงานกลางคืนหรือในวันที่อากาศไม่ร้อนมาก การตัดเย็บต้องการความประณีตมาก (soft dressmaker suit) ทำเป็นชุด ราตรีหรูหราได้ หรือตัดเป็นชุดที่ต้องการความเป็นพิธีการได้ - ผ้าขนสัตว์ (Wool) ถ้าเป็นผ้าเนื้อหนาใช้ทำเสื้อโค้ทหรือสูท ผ้าที่มีน้ำหนักเบาใช้ ตัดชุด กางเกงได้ - ผ้าที่มีน้ำหนักเบาทั่ว ๆ ไป ส่วนมากเหมาะสำหรับตัดเป็นชุดกลางวัน ชุดทำงาน หรือเป็น late - day costumes ก็จะเป็นเสื้อผ้าที่ใช้ได้หลายจุดประสงค์ เช่น ใช้ในเวลากลางวัน (day time) และเป็นชุดกินเลี้ยงงานกลางคืน (farmal wereing) ได้ในชุดเดียวกัน คุณสมบัติของผิวสัมผัสของผ้า ผิวสัมผัสของผ้าจะแสดงออกมาจากสิ่งต่อไปนี้ 1. ชนิดของเส้นใย (fiber content) เช่น เส้นใยธรรมชาติ เช่นฝ้าย ขนสัตว์ ไหม หรือ เส้นใยสังเคราะห์ เช่น ไนลอน โพลีเอสเตอร์ เป็นต้น 2. โครงสร้างของเส้นด้าย เป็นเส้นด้ายที่ทำจากเส้นใยยาวหรือเส้นใยสั้น ลักษณะ , ชนิด การเข้าเกลียว

ของเส้นด้าย 3. โครงสร้างของผ้า เป็นการทอลักษณะต่าง ๆ เช่น ทอขน หรือเป็นการถักนิตหรือเป็นผ้า ที่ไม่ได้เกิดจากการทอ เช่น ผ้าอัดกาว เป็นต้น 4. การตกแต่ง (Finishes) (Texture) กับการลวดตา คุณสมบัติของผ้าแต่ละชนิดจะแสดงออกมาในแต่ละ texture หรือผิวสัมผัสจะไม่เหมือนกัน เช่น ผ้าขนสัตว์ ซึ่งจะมีน้ำหนักมาก ความหยิกงอของผ้าฝ้าย ความนุ่มเบาของผ้าถักหรือความเปี่ยมมันของผ้าซาติน การลวดตานอกจากจะใช้เรื่องของเส้นและสีแล้ว texture ก็สามารกลวดตาได้เช่นกัน เช่น ทำให้ดูสูงขึ้น เตี้ยลง อ้วนขึ้น ผอมลง ผ้าที่เบาและทิ้งตัวแบบเนื้อ เช่น ผ้าเจจซี่และซีฟอง จะแนบเนื้อและรูปร่าง ผ้าชนิด นี้มีความเหมาะกับการออกแบบเสื้อผ้าที่มีความอ่อนเบา คนที่มีรูปร่างดีสมส่วนสามารถสวมใส่ผ้า ชนิดนี้ได้ แต่คนที่รูปร่างผอมคงต้องใช้การจีบหรือ drap ช่วยพรางตาในส่วนที่ต้องการเพิ่ม คนที่ รูปร่างใหญ่อ้วนและเจ้าเนื้อ ควรจะหลีกเลี่ยง เพราะจะทำให้เห็นสัดส่วนได้ชัดว่าส่วนเกินอยู่ ตรงไหนและเห็นตรงส่วนเกินชัดเจนขึ้น ผ้าที่มีการตกแต่งให้หยิกงอ ผ้าที่แข็งกระด้าง เช่น ผ้าคอร์ดูรอยและ denim จะไม่ ทิ้งตัวจะช้ำออกจากลำตัว แต่ก็พอจะปกปิดรูปร่างส่วนที่ไม่พึงประสงค์ได้ ผ้าที่มีความหยิกงอเป็นพิเศษ เช่น ผ้าทาพด้าและไวนิล เป็นผ้าที่มีผิวด้านนอกแข็ง กระด้างและจะทำให้ผู้สวมใส่จะดูอ้วนขึ้น คนที่มีรูปร่างอ้วนกลมควรหลีกเลี่ยง ผ้าที่มีความเรียบแต่มีการตกแต่ง (finish) ให้มีความมัว ๆ ด้าน ๆ จะช่วยลวดตาได้ ทำให้ไม่ดูสว่างมาก เช่น ผ้ากาบาร์ดิน หรือผ้าขนสัตว์ ผ้าที่มีความหนาและหนักจะทำให้ดูอ้วนขึ้น เทอะทะ เช่น ผ้าคอร์ดูรอย โมเออร์ จะ เหมาะกับคนที่รูปร่าง ขนาดกลาง และสูง ผ้าที่มีความมัว ๆ จะดูดซับแสงไม่สะท้อนแสง ทำให้เมื่อสวมใส่แล้วไม่ดูอ้วน จะดู ผอมลง เช่น ผ้า denim ผ้ากิงแฮม ผ้าที่มีความเป็นประกาย สะท้อนแสงจะทำให้ดูตัวใหญ่ขึ้น เช่น ผ้า ซาติน ไนลอน วินยอน ผ้าที่ทำจากใยโลหะ ผ้าฝ้ายที่มีการฉาบมันหรือมีการตกแต่งให้มีความเป็น มันเงา ในการแต่งกายสามารถจะผสม texture ของแต่ละเนื้อผ้าได้แต่ควรจะต้องคำนึงถึง - ความไปด้วยกันได้ เช่น ผ้าเนื้อบางควรจะไปกับผ้าเนื้อบาง ผ้าหนาควรไปกับผ้า เนื้อหนาหรือใกล้เคียงกัน - ความเป็นเอกภาพในด้านความคิด (Unity of idea) ความคิดในการออกแบบ ถ้า ต้องการเน้นในแนวคิดตรงจุดไหน อาจจะใช้ texture ที่ตรงข้ามกันเพื่อที่จะทำให้ จุดนั้นเป็นจุดรวมของความคิด ในการออกแบบเพื่อเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ - คุณค่าของผ้า (value) ควรจะไปด้วยกัน เช่น ใช้ผ้าไหมกับลินิน หรือ ผ้าไหมกับ ลูกไม้ชนิดดีหรือเป็นผ้าที่มีคุณค่าใกล้เคียงกัน นักออกแบบได้ศึกษาลักษณะของรูปทรงของเครื่องแต่งกายจากประวัติศาสตร์ และมีการพัฒนาการมาจนถึงปัจจุบัน ก็สามารถสรุปออกมาได้ว่า เส้นกรอบนอกหรือลักษณะ รูปทรงของเสื้อผ้าจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ ก. ทรงตรง (The straight or tubular) ข. ทรงระฆังหรือทรงพอง บาน (The bell or bouffant) ค. ทรงคล้ายสามเหลี่ยม (back - fullness or bustle) ทรงตรง จะมีใช้กันมานานตั้งแต่ปี คศ. 1900 แล้ว จะเป็นชุดหรือกระโปรงทรงตรง ๆ ทรงระฆังหรือทรงพองบาน จะเป็นทรงที่นิยมใช้กันมากนับว่าเป็นทรงที่ Classic คือจะ ใช้ได้ตลอด ไม่ว่าจะเป็เสื้อหรือชุด หรือเป็นชุดติดกัน ก็นำมาใช้กันได้ ทรงบานตรงปลายหรือคล้ายสามเหลี่ยม รูปทรงนี้จะเห็นได้ชัดจากชุดแต่งงาน

6. เส้นกรอบนอก (Silhouettes) เป็นสิ่งสำคัญพื้นฐานของการออกแบบเสื้อผ้า สิ่งหนึ่งที่แสดงลักษณะรูปร่างของ เสื้อผ้าให้ผู้สวมใส่ เส้นกรอบนอก เกิดจากนำเอารูปทรงหรือรูปร่างบวกกับเส้นที่ทำให้เกิดเป็น รูปทรง เป็นเส้นกรอบของลักษณะรูปทรงของเสื้อผ้าขึ้นมา ซึ่งลักษณะโครงสร้างของรูปทรงเสื้อผ้า จะเป็นสิ่งที่เรามองเห็นได้เป็นอันดับแรก จากการที่มองเห็นในระยะของช่วงสายตาที่รูปทรงนั้นเกิด การ Contrasted กับ background จะมองเห็นเส้นกรอบนอกของรูปทรงเสื้อผ้าได้ชัดเจน หรือเวลาที่เรายู่ในที่ที่มีแสงสว่างจะมีเงาของรูปร่าง และเสื้อผ้าปรากฏออกมากับผนังหรือพื้นนั้นคือเส้น กรอบนอก เป็นรูปทรงของเสื้อผ้าและรูปร่างเช่น รูปทรงของแขน เสื้อ กางเกง กระโปรง เส้นกรอบนอกหรือรูปทรงของเสื้อผ้าจะทำให้เสื้อผ้านั้นแสดงความเป็นแฟชั่น นำในขณะเดียวกันก็สามารถจะเป็นตัวกำหนดทางการขายได้ นักออกแบบได้ศึกษาลักษณะ ของรูปทรงของเครื่องแต่งกายจากประวัติศาสตร์และมีการพัฒนาการมาจนถึงปัจจุบันนี้ ก็สามารถ สรุปได้ว่า เส้นกรอบนอกหรือลักษณะรูปทรงของเสื้อผ้าจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ ก. รูปแบบที่มีเส้นโค้งเว้าตามรูปร่าง (Fluid line) ข. ทรงบานพองหรือทรงระฆัง (Bouffant or the bell) ค. ทรงตรง (The straight or tubular) ง. ทรงที่มีความอ่อนไหวที่ด้านหลังมีลักษณะคล้ายสามเหลี่ยม (back flare) นอกจากนี้เส้นกรอบนอกของเสื้อผ้าแล้ว รายละเอียดที่นักออกแบบควรพิจารณา ส่วนใหญ่จะเป็น shape ของความยาวกระโปรง ความกว้างของไหล่ ลักษณะของแขนเสื้อ ความ กว้างของเอว ความยาวของเสื้อ เป็นต้น ส่วนรายละเอียดเล็ก ๆ เช่น ตะเข็บ กระดุม การปัก การ ตกแต่งด้านหน้าจะพิจารณาเป็นอันดับรองต่อ ๆ ไป Silhouettes ที่ดี จะขึ้นอยู่กับการแบ่งสัดส่วนของร่างกายหรือรูปร่างที่เป็น ธรรมชาติของแต่ละคนด้วย ตั้งแต่ ฐานคอ ไหล่ และเส้นเอว ความพอดีของแต่ละส่วน จะทำให้ Silhouettes ออกมาดี ส่วนเครื่องประดับ การตกแต่ง รายละเอียดต่าง ๆ ควรจะได้สัดส่วนที่พอดีกับรูปร่าง รูปร่างของแต่ละคนด้วย เสื้อผ้าที่จะออกมาในรูปแบบไหน นอกจากจะพิจารณาถึงรูปร่างแล้ว ควรต้องดู ถึงความเหมาะสมกับสถานที่ โอกาสที่จะใช้เสื้อผ้า ความเป็นแฟชั่นหรือแนวโน้มของแฟชั่นในแต่ละยุค ความเหมาะสมของเนื้อผ้ากับรูปร่าง การที่จะทำให้ Silhouettes ของเสื้อผ้าออกมาดีเหมาะสม กับรูปร่างผู้สวมใส่จะต้องมีสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ประกอบกัน ไม่ว่าจะ เป็น รูปร่าง ความเป็น สัดส่วน ผิวสัมผัสของเนื้อผ้า ความพอดีของเสื้อผ้ากับรูปร่าง

หลักการออกแบบ (Principle of Design) เมื่อทราบองค์ประกอบของการออกแบบ แล้วการที่จะนำเอาองค์ประกอบทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็น เส้น สี ที่ว่าง รูปแบบ พื้นผิว เส้นกรอบนอกต่าง ๆ มาใช้ในการออกแบบ ควรจะต้อง ทราบหลักการออกแบบด้วย เพื่อจะได้นำองค์ประกอบต่าง ๆ มาใช้อย่างถูกต้อง ซึ่งหลักการ ออกแบบมีดังนี้

Proportion(สัดส่วน) เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบที่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสูง ความกว้างของ โครงร่าง Proportion จะเกิดขึ้นได้ เมื่อเวลาที่นักออกแบบใช้เส้นตกแต่งลงไปบนโครงร่าง ใน form ใน space เป็นการใส่รายละเอียดลงไป เช่น เส้นจากการต่อตะเข็บ เข็มขัด สายบuckle กระเป๋าต่าง ๆ และที่สำคัญ Proportion สามารถลงตาได้ โดยการใช้สิ่งตกแต่งที่ทำให้เกิดเป็นเส้นแบ่งเนื้อที่ใน โครงร่าง ให้ได้สัดส่วนที่ดี เหมาะสมกับลักษณะรูปร่างของแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนจะมีรูปร่างที่ แตกต่างกัน การแบ่งเนื้อที่ หรือ space ในโครงร่าง นิยมที่จะใช้สัดส่วน 3 : 5 หรือ 5 : 8

มากกว่า สัดส่วนอื่น ซึ่งจะมี 1 : 2 , 3 : 4 , 6 : 8 , 4 : 8 สัดส่วนที่จัดว่าไม่ดีคือ 1 : 1 การแบ่งสัดส่วนจะแบ่งจากคอเสื้อถึงชายกระโปรง เช่น 3 : 5 เป็น 8 ส่วน ใช้ 3 ส่วน เป็นตัวเสื้อ 5 ส่วนเป็นกระโปรง อัตราส่วนนี้เหมาะสำหรับผู้ที่มิรูปร่างที่มีสัดส่วนดีเป็น มาตรฐาน คือ จะมีความสูงระหว่ 150 ซม. – 160 ซม. ถ้าความสูงต่ำกว่า 150 ซม. ควรเลือก อัตราส่วนอื่นที่กะด้วยสายตาแล้วได้ สัดส่วนที่ดี เช่น 1 : 2 , 5 : 8 คนที่มีรูปร่างผอมสูงกว่า 160 ซม. สัดส่วนที่เหมาะสมคือ 3 ส่วน เป็นตัวเสื้อ 4 ส่วนเป็นกระโปรง ส่วนมากแล้วในทางเสื้อผ้าหรือพวกศิลปะที่ต้องใช้การวัดด้วยสายตาจะ ใช้สัดส่วน 5 : 8 หรือสัดส่วน 4 : 8 ก็จะมี ความแตกต่างกันที่เหมาะสม ส่วน 6 : 8 จะมีความแตกต่างกันน้อยดู แล้วไม่เหมาะสม ไม่ได้สัดส่วน การเป็นสัดส่วนกันนั้นไม่ใช่เฉพาะการเป็นสัดส่วนแค่ส่วนบนกับล่าง หรือเสื้อกับกระโปรงเท่านั้น การต่อตะเข็บ ต่อ (-) กระเป่า ชั้นของกระโปรงต่าง ๆ ควรต้องเป็นสัดส่วนกัน ถ้า จะยึด 5 : 8 ก็ควรจะเป็น 5 : 8 เหมือนกันหมด เช่น - การต่อ yoke ที่หน้าอกเสื้อ ความกว้างของ yoke ก็ควรจะเป็นสัดส่วน 5 : 8 กับตัว เสื้อ คือ ตัวของ yoke 5 ส่วน ต่อจาก yoke ถึงเอวก็ 8 ส่วน ซึ่งในตัวเสื้อทั้งหมดทั้งชุดสัดส่วน ตัว เสื้อกับกระโปรงก็เป็น 5 : 8 - การติดกระเป่าล่างกับกระเป่าบน ก็ควรจะเป็นสัดส่วนกัน - การต่อสายแขนกับสายคอ ก็ควรได้สัดส่วนกัน - ชั้นของกระโปรงที่เป็นชั้น ๆ ลดหลั่นกัน ควรเป็นสัดส่วนกันกับความยาว กระโปรง - การแบ่งสัดส่วนของรูปร่าง นอกจากเป็นการตกแต่งแล้ว ยังช่วยลวงตาได้อีกด้วย คือมีการแบ่งสัดส่วนที่เหมาะสมได้สัดส่วนดี จะทำให้คนเตี้ยดูเป็นคนสูงได้

- ช่วงความลึกของคอเสื้อหรือช่วงของคอที่มีปก ปกควรจะตรงลงขนาดไหน ควร จะเป็นสัดส่วนกับตัวเสื้อ - สัดส่วน 3 : 5 : 8 : 11 : 13 จะจับคู่กันได้หมด ในความเหมาะสมที่จะเลือกใช้ ให้ เหมาะกับโครงร่างและรายละเอียดที่จะใส่เข้าไป อัตราส่วน (Scale) จะมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องของสัดส่วนด้วย เช่น ในการ ออกแบบส่วนประกอบต่าง ๆ ที่อยู่ในเสื้อผ้า เช่น โบว์ กระเป่า เข็มขัด จะบอกว่า มันหนักเกินไป เบาเกินไป ใหญ่เกินไป เล็กเกินไป ในความรู้สึกที่กลมกลืนของเนื้อผ้าและโครงร่างของเสื้อผ้า เช่น การตกแต่งกระเป่าใบใหญ่ก็ไม่เหมาะกับคนที่มีรูปร่างเล็ก ๆ หรือเสื้อตัวใหญ่แต่ติดกระเป่าใบ เล็กก็จะไม่เหมาะสมกันไม่ได้สัดส่วนกัน หรือปกเสื้อเล็กหรือใหญ่เกินไปกว่าตัวเสื้อหรือรูปร่าง ของผู้สวมใส่ แบบทรงผม ควรสัมพันธ์กับสัดส่วนของหัวและรูปร่าง

Balance (ความสมดุล) เป็นการจัดสัดส่วนขององค์ประกอบต่าง ๆ ให้มีความรู้สึก ว่าเท่ากัน เช่น ในเรื่อง ของความสมดุลของเส้น ความสมดุลของสี ความสมดุลของพื้นที่ ความสมดุลของสัดส่วน ซึ่งการ สมดุลในเรื่องของแพชั่น หรือความงาม จะไม่เหมือนกับ ความสมดุลในแง่ของคณิตศาสตร์ที่มีสูตร ในเรื่องของความงาม ไม่มีจุดศูนย์กลางให้มองเห็น จะต้องใช้ประสบการณ์และการฝึกฝนบ่อย ๆ ความชำนาญ ความรู้สึก ความสมดุลจะมีทั้งด้านขวาและซ้าย ด้านหน้าและด้านหลัง ข้างบนกับข้างล่าง จุดความสนใจ ตามธรรมชาติแล้วจะอยู่ตั้งแต่เหนือเอวขึ้นไป ความสมดุลโดยทั่วไป จะมี 2 ลักษณะ 1. Formal symmetrical balance เป็นความสมดุลที่สายตาเรอบอกว่า 2 ข้างมันเท่ากัน เป็นการจจัดรูปร่างที่มีลักษณะและรูปร่างเท่ากัน เหมือนกันทั้ง 2 ข้าง เหมือนกับ การเล่นไม้กระดกหรือชั่งน้ำหนักที่ทั้ง 2 ข้างเท่ากัน ระยะห่างก็เท่ากัน 2. Informal asymmetrical balance หมายถึงการจัดให้ขนาด รูปร่าง หรือสี ฯลฯ ให้มีความแตกต่างกัน 2 ข้าง แต่ให้มันน้ำหนักเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน เหมือนกับการที่ ของมีน้ำหนักมากกว่าจะต้องเลื่อนเข้ามาใกล้จุดกึ่งกลาง

เพื่อให้หน้าหนัก 2 ข้าง เท่ากัน ระยะห่างของ 2 ข้างจากจุดกึ่งกลางจะไม่เท่ากัน หรือ อาจจะเพิ่มน้ำหนัก ของข้างที่เบากว่าให้เกิดความ Balance กัน ในการเน้นจุดเด่นด้านหน้าและด้านหลังบน เสื้อผ้าชุดเดียวกัน ควรให้จุดเด่น ด้านหน้ามีขนาดเล็ก เช่นดกไม้ เข็มกลัด เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้จุดเด่นนั้นไปข่มจุดเด่นอื่น ๆ เช่น โบหน้า และเพื่อทำให้เกิดจุดเด่นที่สมดุลกัน ก็ใช้โบว์หรือสายผ้าที่มีขนาดใหญ่กว่าไว้ทางด้านหลัง ความสมดุลของสี เสื้อผ้าที่มีสี 2 สี ที่กลมกลืนกัน ก็ใช้แต่ละสีในพื้นที่ ที่กว้างเท่า ๆ กันได้ แต่ถ้าเป็นสีที่ตัดกัน เช่น แดงกับเขียว , ดำกับขาว , ม่วงกับเหลือง ควรให้สีเข้มกว่าอยู่ในพื้นที่ที่เล็ก สีสว่างควรอยู่ในพื้นที่ที่ใหญ่กว่า เพื่อให้เกิดความสมดุลในเรื่องของน้ำหนักของสี เช่น ควรใช้สีม่วงในพื้นที่เล็กและใช้สีเหลืองในพื้นที่ที่ใหญ่หรือถ้าจะสวมใส่กระโปรงสีดำ กับเสื้อที่มีสีสว่าง จะมีความรู้สึกว่่าน้ำหนักจะอยู่ที่ข้างล่างมากกว่าข้างบน ดังนั้นเสื้อควรจะมีการตกแต่ง ลายเส้น เข้าไปบ้าง เช่น อาจจะมีการจับจีบหรือตีเกร็ดทางด้านหน้าของตัวเสื้อเพื่อให้เกิดการ () กัน Emphasis (การเน้น) เป็นการจูงใจเพื่อจะนำสายตาของผู้พบเห็นมุ่งไปสู่จุดที่สำคัญที่สุดหรือที่ น่าสนใจ ที่สุดของเสื้อผ้านั้นหรืองานนั้น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักออกแบบเช่นกัน เพราะ งาน ของนักออกแบบ (designer) ที่ออกมาก็ย่อมต้องการให้ผู้พบเห็นสนใจในจุดที่สำคัญที่สุดของ งาน ชิ้นนั้น แต่ถ้าผู้พบเห็นมองไม่เห็นจุดสำคัญจุดนั้นก็กลับมองข้ามไป งานนั้นก็ดูเหมือนไม่ประสบ ผลสำเร็จ การเน้นหรือการที่จะให้จุด ๆ หนึ่งเป็นจุดที่สำคัญที่สุด การสร้างจุดเน้น หรือจุดเด่น อาจ ใช้ เรื่องของสีมาใช้ เช่น การใช้สีที่ตัดกัน การจัดเส้นให้เข้ากันหรือการตีเกร็ด นักออกแบบจะต้องมี ความชำนาญในการที่จะเน้นจุดต่าง ๆ ของเสื้อผ้า จากสิ่งที่ สายตาที่มองเห็นแล้วมันมากมาย ยุ่งเหยิง น่าสนใจน้อยที่สุด นักออกแบบจะต้องตัดสินใจ หรือ มองเห็นได้ว่าอะไรเป็นจุดเน้นหลัก อะไรเป็น จุดเน้นรอง ตรงไหนควรจะเป็นจุดเน้นแล้วจะเน้น ด้วยอะไร จะต้องใช้มากน้อยแค่ไหน สามารถทำได้ หลายวิธี ซึ่งมีหลักดังต่อไปนี้ 1. จะเน้นอะไร จะต้องวางโครงสร้างงานก่อนว่าจะเน้นอะไรให้สำคัญตรง จุดไหน ส่วน ต่าง ๆ ก็ให้มีความสำคัญน้อยลงไป 2. เน้นอย่างไร มีขั้นตอนดังนี้ - วิธีการจัดกลุ่ม จุดเน้นถ้ามีหลายจุดมากเกินไป ถ้าเกิน 3 จุด พยายามรวมจุดเน้นให้ อยู่ในพื้นที่ (area) เดียวกันให้ น้อยลงไป - เน้นด้วยวิธีการใช้ความสว่าง ความมืด สี รูปร่าง พื้นผิว ขนาด - เน้นด้วยการประดับ ตกแต่ง - เน้นโดยการเอาจุดสำคัญไว้ตรงกลาง ส่วนประกอบอยู่ล้อมรอบ - เน้นโดยการใช้เส้นรูปร่าง ขนาด และสี ให้มีความแตกต่างกัน หรือซ้ำกัน บางครั้ง อาจต้องเอาทุกอย่างมาผสมผสานกัน 3. จะ เน้นมากน้อยแค่ไหน เราสามารถจะวัดออกมาได้ว่ามากน้อยแค่ไหน แต่นัก ออกแบบจะใช้ความรู้สึก ว่า แค่นั้นจะเพียงพอและเหมาะสมต่องานนั้น ๆ เพราะความพอดีของการเน้นเพื่อให้เกิดจุดเด่น จะต้องขึ้นอยู่กับลักษณะและขนาดของงาน 4. จะเน้นตรงไหน จะต้องมีการร่างแบบ นำความคิด ออกมาว่าจะเน้นตรงไหน รายละเอียดต่าง ๆ จะเป็นตัวทำลายการเน้นจุดเด่น การเน้นเพื่อให้เกิดจุด สนใจในการออกแบบ คือ 1. จุดสำคัญที่สุด (Dominance or main emphasis) ไม่จำเป็นต้องใหญ่ ควรเป็นจุดที่ น่าสนใจที่สุด 2. จุดสำคัญรอง (Subordination) ไม่ควรไปข่มจุดเน้นหลัก การเน้น ควรให้ตรง จุดมุ่งหมาย เช่น จะเน้นรูปร่าง หรือจะเน้นฝีมือการเย็บ

ประโยชน์ของการเน้น 1. ทำให้เสื้อผ้ามีคุณค่าน่าดู 2. แสดงรสนิยมของแบบเสื้อผ้า 3. เกิดเอกลักษณ์เฉพาะ 4. เพื่อลดจุดด้อยให้น้อยลง หรือทำจุดที่เด่นให้เด่นมากขึ้น

Rhythm (จังหวะ) ความต่อเนื่อง ก็นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการออกแบบ เช่นเดียวกัน เพราะ จังหวะนั้นจะช่วยทำให้การออกแบบนั้นมีความรู้สึกว่่ามีความเคลื่อนไหว จังหวะ

เป็นการทำซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง เรียกว่า Repetition ความรู้สึกของจังหวะว่ามันมีการเคลื่อนไหวนั้น นักออกแบบจะ สร้างทิศทางต่าง ๆ โดยการใช้อองค์ประกอบของการออกแบบมาเป็นตัวชี้ทิศทาง เช่น เส้น ช่องว่าง สีและผิวสัมผัสต่าง ๆ จังหวะที่มีการเคลื่อนที่จะเป็นตัวนำสายตาของคนเราจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่ง ซึ่งจุดสุดท้ายจะเป็นจุดที่มีการเน้นให้เป็นจุดที่น่าสนใจมากที่สุด โดยดาราอค์องค์ประกอบของการออกแบบต่าง ๆ นำพาสายตาไป จังหวะเป็นลีลาการออกแบบที่เราารู้สึกได้จากการมองเห็น จังหวะเกิดจากผลของ การเน้นรูปทรง โดยพยายามดึงสายตาเข้าสู่จุดเด่น จังหวะทำให้เกิดความรู้สึกสวยงาม อ่อนหวาน น่ารัก หรือความหยابกระด้างได้เช่นกัน เช่น จะเห็นความเป็นจังหวะต่อเนื่องของขอบชั้นของ กระโปรงที่ระบายลูกไม้เป็นชั้น ๆ หรือ ความเป็นจังหวะต่อเนื่องความเป็นคลื่นของ กระโปรงพลีท การออกแบบจะแบ่งจังหวะออกเป็น 2 ประเภท 1. จังหวะคงที่ (Static Rhythm) เป็นจังหวะที่ถูกแบ่งด้วยลีลาของเส้นและช่องว่าง ในระยะห่างเท่า ๆ กัน เช่น รูปวงกลมที่ซ้อน ๆ กัน ในระยะเท่ากัน ระยะห่างของกระดุม กระเป่า แผงพลีท ซึ่งนิยมให้มีจังหวะที่คงที่ หรือเป็นการทำซ้ำกันแบบ barmonic repetition เป็นการทำซ้ำ ๆ กันของเส้นตามขวาง ในจังหวะที่มีช่องว่างที่เท่ากัน 2. จังหวะที่ต่อเนื่อง (Related Rhythm) เป็นจังหวะที่ถูกแบ่งด้วยลีลาของเส้นและ ช่องว่างในระยะที่ไม่เท่ากัน เป็นไปตามความสวยงามที่ออกแบบเห็นชอบได้แก่ แนวต่อของ กระโปรงที่เป็นชั้น ๆ หรือ การวางตำแหน่งของกระเป่าที่ซ้อนกันหลาย ๆ ใบ

การใช้ลำดับชั้นของสีในวงสีที่อยู่ใกล้กัน มาใช้ในเรื่องของจังหวะ เช่น ลำดับชั้น ของสีเขียว เช่น สีเขียว เขียวเหลือง หรือจากเหลืองเขียวไปเหลือง หรือการไล่สีจาก black to white หรือจาก white to black การไล่สีในจังหวะอย่างนี้เรียกว่า Progression การไล่สี dark – light ส่วนมาก จะพบในสีของผ้าที่อาจจะพิมพ์สีมาแล้วตอนที่สำเร็จหรือพิมพ์ย้อมในช่วงที่เป็นเส้นด้าย แล้วนำมาทอเป็นผ้าจะเห็นเป็นสีที่เป็นจังหวะต่อเนื่องกันไป เรื่องของจังหวะนั้นบางทีก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของ Designer หรือพวก Artist ที่จะ แสดงออกมาแบบร้อนแรง แบบนุ่มนวล หรือแบบตื่นเต้น แต่ทั้งนี้ ต้องดูความต้องการของตลาด หรือประชาชนด้วย

Harmony (ความกลมกลืน) นักออกแบบบางคนจะพูดถึง Harmony หลังสุด ซึ่งจริง ๆ แล้ว ความกลมกลืนนั้น จะเป็นสิ่งที่รวมเอา Proportion , Emphasis , Balance และ Rhythm ในการที่จะออกแบบหรือ เขียนอะไรลงไปในโครงสร้างของมนุษย์ ในการออกแบบทั่ว ๆ ไป ความกลมกลืนจะให้ความรู้สึกที่เป็นจุด ๆ หนึ่ง ที่มี ประกอบไปด้วยความคล้าย ๆ กัน แพ้ชั้นที่นิยมกันทั่วไป จะไม่เจาะจงว่าจะเป็นสไตล์อะไร แต่ควร จะมีความเป็นธรรมชาติมากกว่าที่จะมีการตกแต่งอะไรให้วุ่นวาย หรือมีการกระตุ้นอะไรมากนัก แต่การกระตุ้นหรือการมีแหวกแนวก็จะเป็นการออกแบบที่ดี ถ้ามีอะไรมาลองรับหรือมีการยอมรับ กระแสปรัชญาของรูปแบบหรือสมัยนิยมของรูปแบบการแต่งกาย จะเป็นแบบ สบาย ๆ และเรียบง่าย ไม่หรูหราเกินไป ไม่ฟุ่มเฟือย การออกแบบเสื้อผ้าที่ดีต้องไม่อยู่ตายตัว คือ ควร จะสามารถดัดแปลงได้เพื่อให้เหมาะกับสถานการณ์หรือโอกาส เสื้อผ้าที่ใส่แล้ว fit พอดีตัว ไม่ใช่จะ เป็นแบบที่ดีหรือหรูหราเสมอไป การออกแบบชุดที่ใส่สบาย ๆ หลวมไม่แน่นเนื้อ เหมาะกับ โอกาสและโอกาสในการใช้ ก็จะเป็นที่นิยมเช่นเดียวกัน การหมุนเวียนของแฟชั่นจะเป็นการ ตกแต่ง เสื้อผ้า ออกแบบให้บางทีก็รัดรูปบางทีก็ให้โปร่ง ให้พอง ในบางส่วน ก็เพื่อจะให้เกิดความกลมกลืน บางแบบก็เหมาะสำหรับใช้เข็มขัดที่แข็ง บางแบบก็เหมาะสำหรับใช้เข็มขัดแบบอ่อน บางทีก็

ปกเล็ก บางทีก็ปกใหญ่ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความกลมกลืนและสมดุลของรูปร่างหรือเสื้อผ้าในแบบต่าง ๆ คนที่รูปร่างอ้วน เจ้าเนื้อไม่อยากจะโชว์สัดส่วนที่เป๋่าส่วนเกิน ถ้าใส่กระโปรงหรือ เสื้อที่มีการตกแต่งมาก ๆ ตรงส่วนที่คิดว่าเป็นส่วนเกิน เช่น บริเวณตั้งแต่เอวถึงสะโพก โดยใช้การ ระบายเป็นชั้น ๆ หรือ ใส่แจ็กเก็ตที่หนา ๆ ก็จะทำให้ดูตัวใหญ่ขึ้น สัดส่วนและรูปร่างของคนเรามีหลายขนาด ซึ่งแต่ละคนก็อาจจะเหมาะกับชุดที่ยาว และรักสะโพก ยกตันทรงขึ้นไป ส่วนท่อนล่างก็ปล่อยให้ปลิวลงไป บางยุคเสื้อแจ็กเก็ตที่สั้น ๆ จะ ใส่กับกระโปรงที่เข้ารูป แต่เดี๋ยวนี้สามารถใส่ได้ทั้งกระโปรงทรงเข้ารูปและกระโปรงบาน ขึ้นอยู่กับรูปร่างของแต่ละคนและเส้นที่นำมาตกแต่ง ไม่ว่าจะเป็เส้น สี ผิวสัมผัส ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ สัมพันธ์กับความกลมกลืนทั้งสิ้น การออกแบบให้เกิดความกลมกลืนกันนั้นจะต้องทำให้เกิดความสวยงามให้ พอเหมาะถ้ามากเกินไป อาจจะแลดูไม่เหมาะสมไม่น่าสนใจ หรือเบื่อหน่ายได้ง่าย แต่ถ้าน้อย เกินไปก็จะดูไม่สวยงาม คนที่มีรูปหน้าเป็นสี่เหลี่ยม ถ้าสวมใส่เสื้อคอเหลี่ยม จะยิ่งเน้นให้ใบหน้าดู เป็นเหลี่ยมมากขึ้น คนที่มีรูปหน้ายาวควรหลีกเลี่ยงการใส่เสื้อคอแหลมหรือใส่เน็คไทยาว การ ออกแบบที่ดี คือ ให้ส่วนใหญ่กลมกลืนกัน และให้มีความแตกต่างหรือตัดกันในส่วนน้อย จากข้อมูลทีกล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า ความกลมกลืน หมายถึง การประสานให้ กลมกลืนเป็นพวก เป็นหมู่ให้เกิดความเหมาะสม ไม่ควรให้มากเกินไปหรือคล้อยตามมากเกินไป และไม่ควรให้น้อยเกินไป การออกแบบให้กลมกลืนจัดออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ 1. ความกลมกลืนกันด้วยรูปร่าง ลักษณะ ช่วงระยะสี และลักษณะพื้นผิว โดยจัด ส่วนประกอบต่าง ๆ ให้คละกัน หรือเฉพาะอย่างให้กลมกลืนกัน 2. การกลมกลืนกันด้วยความคิด ในการออกแบบจะต้องคิดไว้ก่อนว่าจะเอาอะไรไว้ ตรงไหนจึงจะเหมาะสม เช่น การใส่ลูกไม้ กระเป่า การตกแต่งด้วยเส้น โบว์ ไทด์ กระดุม จัดส่วนประกอบให้เป็นแบบเดียวกันหรือไปด้วยกันได้ และควรจะทำให้เกิด ความกลมกลืนในด้านประโยชน์ใช้สอยหรือหน้าที่ 3. การออกแบบให้กลมกลืนตามธรรมชาติ ในส่วนของผืนผ้าจะมีลวดลายเป็นเส้นสาย ลวดลายเป็นสีต่าง ๆ หรือมีพื้นผิวที่ แตกต่างกัน การที่จะนำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มาออกแบบ จะต้องให้เกิดความกลมกลืนกัน อาจทำได้ดังนี้ 1. การออกแบบของเส้นให้เกิดความกลมกลืนกันในแนวทแยง (Diagonal Linstion) เป็น การใช้เส้นที่กลมกลืนกันทางแนวทแยงทางเดียว อาจจะใช้เส้นที่เชื่อมโยงจากจุดจุดหนึ่งที่มีการ ตกแต่งแล้วไปยังอีกจุดจุดหนึ่ง 2. การออกแบบของเส้นให้เกิดความกลมกลืนในแนวราบ (Horizontal Direction) เป็นการ ใช้เส้นให้กลมกลืนในแนวราบหรือในสัดส่วนที่ต้องการความกว้าง เช่น เข็มขัดเส้นใหญ่ คงจะไม่ เหมาะกับคนที่รูปร่างเล็กและเอวเล็ก หรือปกเสื้อที่กว้างก็จะเน้นช่วงไหล่ (จะเหมาะสำหรับหรือ สมดุลกับคนที่มีสะโพกกว้าง) 3. การออกแบบของเส้นให้เกิดความกลมกลืนในแนวโค้ง (Curved Direction) คือ การใช้ เส้นให้กลมกลืนกันในแนวโค้ง ใช้ในส่วนที่มีลักษณะเป็นวงกลมหรือในส่วนให้ความรู้สึกที่อ่อน นุ่ม อ่อนหวานได้ 4. การกลมกลืนของสี (Harmony of Colors) การใช้สีเดียวหรือสีในกลุ่มเดียวกัน จะให้ ความกลมกลืนได้ดี แต่ในพื้นที่ใหญ่ หากไม่ใช้สีตัดกันบ้างจะดูเรียบและค่อนข้างขริม การใช้สีที่มี ความกลมกลืน จะต้องพิจารณาถึงการเน้นสีร้อนหรือสีเย็นด้วยการใช้สีเดียวที่อยู่ใน shade เดียวกัน เช่น กางเกงสีน้ำเงินเข้ม เสื้อควรจะเป็นสีฟ้า อ่อนหรือสีน้ำเงินอ่อน ซึ่งจะอยู่ใน Value และ Intensity เดียวกัน 5. การกลมกลืนด้วยพื้นผิว (Harmony of Texture) การใช้เนื้อผ้าต่าง ๆ ก็ควรจะให้เหมาะกับ โอกาสในการใช้ด้วย เช่น คงจะไม่เหมาะถ้าจะนำผ้าซาตินไปตัดเป็นชุดกีฬา เพราะผ้าซาตินไม่มี ความยืดหยุ่นตัว และถ้าโดนอะไรเกี่ยวกับเส้นด้ายจะดูตึงออกมาได้ง่าย แพ้ชั้นบางยุคก็นิยมใช้พื้นผิวที่ตรงข้ามกัน เช่น ใช้ผ้า

organdy แทน linin (ผ้า organdy เป็นผ้าฝ้ายชนิดหนึ่งที่ทอแบบ plain weave ลักษณะของเส้นด้ายที่ทอจะหยิกงอ ฉะนั้น พื้นผิวผ้าจะหยาบเล็กน้อย ไม่เรียบเลยทีเดียว) หรือใช้ velvet แทน satin (velvet ลักษณะจะเหมือน satin หรือไหม จะทอ plain weave หรือ twill weave ด้านหลังผ้า ด้านหน้าจะเป็นขน ๆ บางครั้งจะ ใช้ด้ายผสมกัน เช่น ด้านหน้าเป็นไหม ด้านหลังเป็น cotton หรือด้านหน้าเป็น rayon ด้านหลังเป็น ไหมหรือไนลอน) หรือใช้ velveteen แทน cotton (velveteen เป็นผ้าฝ้ายชนิดหนึ่งที่มีผิวหน้า หยาบและเป็นขนเล็กน้อยเหมาะสำหรับตัดสูท และชุดที่ตัดเป็นกางเกง ผ้าไม่แข็งมากมีน้ำหนัก ปานกลาง) นักออกแบบต้องทำความเข้าใจในเรื่องความกลมกลืน ส่วนที่เกิดการตัดกันแล้ว มิได้ทำให้หมดความสวยงามไป เช่น ผู้หญิงที่มีรูปหน้ายาวแหลม ปากเล็ก-โหล่ลาดมาก การ ออกแบบคอเสื้อ ถ้าจะถือหลักของความกลมกลืน ก็จะทำให้เห็นส่วนที่ไม่สวยงามให้เด่นชัดขึ้น ฉะนั้นการออกแบบจะต้องใช้ความตรงข้ามของเส้นมาใช้แต่เพียงเล็กน้อย อาจจะไม่ตัดกันหรือตรง ข้ามกันอย่างรุนแรง เช่น ถ้าใช้เสื้อคอลักษณะสี่เหลี่ยมมาช่วยจะเป็นการตรงกันข้ามมากเกินไปทำให้ไม่สวยแต่ถ้าใช้ลักษณะของคอเสื้อที่เป็นรูปตัว U มาใช้จะทำให้เกิดความกลมกลืนกับใบหน้า เป็นการให้ความตรงกันข้ามเพียงเล็กน้อยมาช่วยให้เกิดความกลมกลืน หรือคนที่มรูปร่างสี่เหลี่ยม คอสั้น ถ้าใช้เสื้อคอสี่เหลี่ยมซึ่งกลมกลืนกับใบหน้าและเป็นการเน้นมากเกินไป ถ้าเปลี่ยนมาใช้คอ เสื้อแบบรูปหัวใจ ก็จะดูไม่สวยเพราะเป็นการเน้นให้เห็นถึงความแตกต่างมากเกินไป แต่ถ้าใช้คอ เสื้อที่มนโค้งไม่เป็นสี่เหลี่ยมก็จะช่วยให้ดูดีขึ้น โดยไม่เน้นส่วนที่บกพร่องให้เห็นเด่นชัดนัก

ส่วนประกอบของการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ในการทำธุรกิจเสื้อผ้า การออกแบบเป็นเรื่องสำคัญ และเป็นจุดแข็งของธุรกิจ ใช้เพื่อแข่งขันชิงลูกค้า ดึงความสนใจ คัดกรองกลุ่มลูกค้าที่นิยม และตีกรอบล้อมรั้วลูกค้าให้เป็นลูกค้าประจำ นักออกแบบที่ดีไม่ใช่เพียงวาดภาพ ควรมีความรู้ที่เหมาะสม

การออกแบบเสื้อผ้า มีข้อห้ามว่า อย่าใช้รสนิยมของเราออกแบบ (ต้องใช้อะไร.....) อย่าออกแบบตามแรงบันดาลใจแต่ไม่คิดถึงว่าใครเป็นคนใส่ (อ้างอิงตามหลักการ CLOTHING INSPIRATION) และควรใช้ FASHION TREND ให้เป็น งานที่ได้จะดูดี ทันสมัยไม่โหลซ้ำคนอื่น (รู้จัก FASHION TREND หรือเปล่าว่ามีอะไรบาง... นำมาใช้อย่างไร...)

ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มนั้หลักการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

หลายท่านอาจทราบว่า การออกแบบเสื้อผ้า คือ การสร้างสรรค์รูปแบบเสื้อผ้าแบบใหม่ ซึ่งความแปลกใหม่ของรูปแบบเกิดขึ้นจากแนวคิดใดๆก็ได้ ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้ในโลกของความคิดสร้างสรรค์ แต่หากเป็นการออกแบบเสื้อผ้าเพื่อจำหน่ายไม่ว่าจะขายปลีก ขายส่งในระดับตลาดใดก็ตาม รวมถึงเพื่อสร้าง BRAND ถ้าเมื่อจะมาเป็นธุรกิจ ทุกคนจะเริ่มพิจารณารูปแบบเสื้อผ้ามากขึ้นว่า “จะขายได้ไหม ใครจะซื้อ !!!” ดังนั้นการจำแนกแนวคิดการออกแบบเสื้อผ้าจึงแบ่งแยกเป็น 2 ประเภทหลักคือ

1. ประเภทที่เน้นแนวคิดสร้างสรรค์เป็นหลัก (Fashion Design)

รูปแบบที่ได้ส่วนใหญ่ออกแบบขึ้นเพื่อโชว์แนวคิด นำเสนอความเป็นตัวตนของผู้ออกแบบ และสิ่งบันดาลใจหรือ Inspiration ผลงานออกแบบจะมีความเป็นเอกลักษณ์สูง มุ่งเน้นให้โดดเด่น สร้างความแตกต่าง สำหรับนักออกแบบมือใหม่ การออกแบบอาจไม่ได้พิจารณาความสอดคล้องกับการนำไปใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวัน มักพบว่าเป็นไปได้ยากในแง่ของการจัดทำ เพื่อจำหน่าย อันเป็นผลมาจากผู้ออกแบบพยายามเสนอแนวคิดจากแรงบันดาลใจเป็นหลัก แต่สิ่งสำคัญสำหรับการออกแบบเสื้อผ้า ในปัจจุบัน จำเป็นต้องพิจารณาตามหลักการร่วมด้วย เช่น ต้นทุน ความยากง่ายในการตัดเย็บ และโอกาสขาย เป็นต้น และพบว่าปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นมากกับนักออกแบบทั่วไปที่ยังขาดประสบการณ์ ซึ่งจะเห็นได้จากผลงานออกแบบของ Designer รุ่นใหม่ในเวทีต่างๆ

การออกแบบอย่างนี้เหมาะสมกับการทำเสื้อผ้าโชว์ เพื่อแสดงความสามารถในการสร้างสรรค์ของนักออกแบบ แต่หากจะทำ Brand หรือเป็นธุรกิจ ควรต้องมีความเข้าใจในประเด็นอื่นๆร่วมด้วยเพื่อให้สามารถออกแบบผลงานที่นำไปจัดทำเป็นเสื้อผ้าเพื่อจำหน่ายได้จริง ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่แนะนำให้แก่นักออกแบบรุ่นใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์ควรใส่ใจ เพื่อการเป็น Designer อย่างมืออาชีพที่มีโอกาสประสบความสำเร็จ

2. ประเภทที่เน้นแนวคิด Branding หรือ เจิงการตลาด (Ready Made Clothing Design หรือ Industrial Design)

เป็นหลักการออกแบบเสื้อผ้าเพื่อตอบสนองความต้องการของ Target Group โดยยังคงมีความเป็นอัตลักษณ์ และมี Style เพื่อจับกลุ่มลูกค้า มีความชัดเจนใน Concept และ Character รวมถึงมีการนำเอา Trend มาใช้ในการออกแบบ ให้ Design มีความน่าสนใจ ทันสมัย เปลี่ยนแปลงไปตาม Season เพื่อดึงดูดลูกค้าให้กลับมาซื้อซ้ำและมีการใช้หลักเกณฑ์ วิเคราะห์เชิงพาณิชย์ เป็น “กระบวนการคิดตามหลักการจัดทำสินค้า” โดยแบ่งประเด็นเป็น 3หมวดใหญ่

1. ความเป็นไปได้ด้านการขาย (เพราะถ้าขายไม่ได้จะเป็นสินค้าตกค้าง)

2. ความเป็นไปได้ด้านการตัดเย็บและการผลิต (เพราะถ้าผลิตหรือจัดทำไม่ได้ การออกแบบก็เปล่าประโยชน์)

3. ความเป็นไปได้ด้านต้นทุน (เพราะถ้ามีต้นทุนสูงเกินไป จะขายไม่ได้กำไร)

ซึ่งแต่ละหมวดมีรายละเอียดของหลักคิดที่ชี้วัดได้ไม่ยาก ดังนั้นผลงานที่ได้จึงสอดคล้องกับการนำไปสร้าง Brand หรือ เพื่อจำหน่ายก็สามารถนำ Designไปจัดทำเป็นสินค้าได้ทันที รูปแบบที่ได้ยังคงมีความสร้างสรรค์ มี Character ให้ลูกค้าจดจำได้ดีและมีความทันสมัย

หลักเกณฑ์และกระบวนการคิดนี้เป็นของนักออกแบบมืออาชีพที่ผ่านการปฏิบัติ จนได้หลักแนวคิดที่มีแบบแผน และทำให้การออกแบบเสื้อผ้าได้ผลงานตรงตามเป้าหมายของ BRANDING และนี่คืออีกหนึ่งแง่มุมของการทำเสื้อผ้า ที่ท่านอาจยังไม่ได้รับรู้ การออกแบบที่ดีไม่เพียงดูน่าสนใจ แต่ต้องขายได้ สร้างแบรนด์ธุรกิจได้ มีหลักวิธีคิดชัดเจน ไม่ต้องลองผิดลองถูก

6. ความหมายของนักสิทธิสตรี

คตินิยมสิทธิสตรี (อังกฤษ: feminism) เป็นกลุ่มขบวนการและอุดมการณ์ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อนิยาม จัดตั้งและปกป้องสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมแก่สตรี ซึ่งรวมถึงการแสวงจัดตั้งโอกาสที่เท่าเทียมแก่สตรีในการศึกษาและการจ้างงานด้วย

ชาร์ลส์ ฟุริเอ นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นผู้ให้กำเนิดคำว่า "เฟมินิสม์" ในปี 1837 คำว่า "เฟมินิสม์" และ "เฟมินิสต์" ปรากฏครั้งแรกในฝรั่งเศสและเนเธอร์แลนด์ในปี 1872[4] บริเตนใหญ่ในคริสต์ทศวรรษ 1890 และสหรัฐอเมริกาในปี 1910, และพจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับออกซฟอร์ดระบุว่า ปี 1894 เป็นปีที่ปรากฏคำว่า "เฟมินิสต์" ครั้งแรก และปี 1895 ปรากฏคำว่า "เฟมินิสม์" ครั้งแรก ปัจจุบัน พจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับออกซฟอร์ด นิยามเฟมินิสต์ว่าเป็น "ผู้สนับสนุนสิทธิและความเสมอภาคของสตรี"

ทฤษฎีคตินิยมสิทธิสตรี ซึ่งกำเนิดขึ้นจากขบวนการคตินิยมสิทธิสตรีเหล่านี้ มีเป้าหมายเพื่อทำความเข้าใจความไม่เสมอภาคทางเพศสภาพโดยการสังเกตบทบาททางสังคมและประสบการณ์ชีวิตของสตรี มีการพัฒนาทฤษฎีในหลายสาขาวิชาเพื่อตอบสนองต่อประเด็นอย่างการประกอบสร้างเพศและเพศภาวะ คตินิยมสิทธิสตรีในอดีตบางรูปแบบถูกวิจารณ์ว่า คำนึงถึงแต่มุมมองของสตรีผิวขาว ชั้นกลางและมีการศึกษาเท่านั้น ซึ่งนำไปสู่คตินิยมสิทธิสตรีรูปแบบเจาะจงเชื้อชาติหรือหลายวัฒนธรรม

ในประเทศสหรัฐอเมริกา สตรีคนแรกที่ลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิสตรีในการลงคะแนนเสียง คือ นางมาร์กาเร็ต เบิร์นท์ ในปี ค.ศ. 1647 ซึ่งเป็นยุคอาณานิคมอเมริกาเหนือ โดยนางเบิร์นท์ เป็นเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่หลายแปลงในรัฐแมริแลนด์ เธอต้องการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในการประชุมสมัชชาอาณานิคมหรือ "The Colonial assembly" แต่ได้รับการปฏิเสธจากผู้ว่าการรัฐฯ ทำให้เธอไม่ยอมรับการประชุมในครั้งนั้น

ความจริงเดิมทีในรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้บัญญัติห้ามสตรีลงคะแนนเสียง แต่เนื่องจากมีนักกฎหมายของรัฐที่เกือบบ่ายแพ้ให้กับผู้ที่สตรีสนับสนุนลงคะแนนเสียงให้ ทำให้เกิดการออกกฎหมายมายังยังไม่ให้สตรีและคนผิวดำในสหรัฐอเมริกาได้รับสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในปี ค.ศ.1807 และจากสาเหตุที่มีกฎหมายมายังยังไม่ให้สตรีและคนผิวดำใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนี้เอง จึงเป็นที่มาของกลุ่มนักเคลื่อนไหวสตรีที่เมือง SYRACUSE รัฐนิวยอร์ก โดย Lucretia Mott และ Elizabeth Cady Stanton และเพื่อนสตรีอีกหลายคน ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน ได้จัดงานประชุมอย่างไม่เป็นทางการขึ้นที่ Stanton's hometown of Seneca Falls เพื่อพูดคุยสนทนาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสตรี ไม่ว่าจะเป็นสถานะทางสังคม สิทธิการเป็นพลเมืองและศาสนา ตลอดจนสิทธิสตรี ในที่ประชุมได้มีการอ่าน "ประกาศแห่งจิตวิญญาณและความตั้งใจอันแน่วแน่" หรือ "Declaration of Sentiments and Resolutions" เพื่อเรียกร้องสิทธิความเสมอภาคให้กับสตรี โดยเฉพาะประเด็นการได้รับสิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่สถานภาพของสตรี เนื่องจากในช่วงเวลานั้นได้เกิดสงครามระหว่างฝั่งเหนือและฝั่งใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้สตรีต้องหยุดกิจกรรมการเรียกร้องสิทธิการเลือกตั้งของตนเองลงชั่วคราว พร้อมกับหวังว่าเมื่อสงครามยุติลง สตรีทั้งหลายรวมถึงคนผิวดำคงได้รับสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แต่ปรากฏว่าหลังสงครามกลางเมืองยุติลง และได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 และ 15 ตามมา เนื้อหาใน

รัฐธรรมนูญกลับให้สิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งแก่คนผิวดำเท่านั้น ส่งผลให้สตรีต้องจัดตั้งกลุ่มเรียกร้องสิทธิสตรีเพื่อการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งขึ้น แต่กลุ่มนักเรียกร้องสิทธิสตรีเองก็มีการแตกแยกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งไม่สนับสนุนรัฐธรรมนูญฉบับนี้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งสนับสนุนโดยคาดหวังว่าเนื้อหาของกฎหมายรัฐธรรมนูญแม้ไม่ได้รับสตรีไว้แต่อาจเอื้อให้สตรีใช้สิทธินี้ได้ผ่านคำว่า “สิทธิความเป็นพลเมือง” แต่สุดท้ายศาลสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยว่า “สิทธิความเป็นพลเมืองของสตรีไม่ได้หมายความรวมถึงการได้รับสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งด้วย” สุดท้ายกลุ่มสตรีเรียกร้องสิทธิทั้งสองกลุ่มก็สามารถปรองดองกันได้ และรวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่ที่เรียกตัวเองว่า “The National American Woman Suffrage Association” ในปี ค.ศ. 1890 และสามารถเรียกร้องให้สตรีอเมริกันได้รับสิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้ในหลายรัฐ อาทิ เช่น ไวโอมิง, ยูทาห์, ไอดาโฮ, โคโลราโด และวอชิงตัน ในปี ค.ศ. 1910

หลังจากนั้นการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้ได้รับสิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งก็ได้เงียบหายไปหลายปี จนมีสตรีนางหนึ่งชื่อ Alice Paul ซึ่งได้นำกลวิธีการเรียกร้องสิทธิของสตรีอังกฤษเข้ามาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา และนำไปสู่การจัดตั้งพรรคการเมืองสตรีแห่งชาติ The National Woman's Party เพื่อสร้างแรงกดดันไปที่ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) ให้สนับสนุนการแก้ไขรัฐธรรมนูญในสภาองเกรส

พวกเขาคาดหวังว่า การได้รับสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จะทำให้สตรีบรรลุวัตถุประสงค์ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ เช่น ได้กฎหมายที่มาดูแลสุขภาพและความปลอดภัยให้กับแรงงานสตรี หรือการยกเลิกแรงงานเด็ก เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดีในช่วงเวลาดังกล่าว การเคลื่อนไหวของกลุ่มสตรีได้รับการต่อต้านค่อนข้างมากจากสังคมทั่วไป

จนในช่วงปี ค.ศ. 1917 ถึง 1918 นักเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิสตรี ได้กระทำการประท้วงปิดล้อมทำเนียบขาว และผูกมัดตัวเองกับรั้วรอบทำเนียบขาว เพื่อเป็นสัญลักษณ์การแสดงออกถึงการอุทิศตัวเองของสตรีอเมริกันที่ได้เข้ามีส่วนร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งกิจกรรมการประท้วงดังกล่าวส่งผลให้สภาองเกรสลงคะแนนเสียงผ่านกฎหมายที่แก้ไขรัฐธรรมนูญให้สิทธิสตรีในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้ทุกรัฐ ในปี ค.ศ. 1919 หรือ พ.ศ. 2462 และกฎหมายฉบับดังกล่าวได้รับการรับรองจากรัฐบาลในปี ค.ศ. 1920 หรือ พ.ศ. 2463

ซึ่งทำให้เราเห็นว่า การได้มาของสิทธิสตรีในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของสตรีอเมริกันต้องผ่านการต่อสู้ที่ยาวนานพอสมควรแตกต่างกับสตรีไทยที่ได้รับสิทธินี้หลังมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 ซึ่งถือว่าประเทศไทยได้รับสิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนี้ ก่อนหน้าสตรีในประเทศอื่นๆ อีกหลายประเทศ

แต่เนื่องจากประเทศไทยมีระบอบประชาธิปไตยที่ขาดความมั่นคง เข้มแข็ง เนื่องจากตกอยู่ภายใต้โครงสร้างการเมืองการปกครองที่เปลี่ยนแปลงจากเผด็จการทหารสู่เผด็จการนายทุน ส่งผลให้สิทธิสตรีในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นเพียงสิทธิที่ผูกผันไปตามค่านิยม ความเชื่อ และสื่อที่มีอิทธิพลทางความคิดมากกว่าความตระหนักรู้ด้วยตนเอง

7. ผู้หญิงตัวอย่างขับเคลื่อนพลังสตรี

จะก็ยุคก็สมัย พลังของผู้หญิงก็ไม่มีวันหมดไป ด้วยความสามารถและความกล้าหาญของพวกเธอเหล่านั้น ทำให้โลกของเราต้องจดจำเรื่องราวของพวกเธอตลอดไป ซึ่งวันที่ 8 เดือนมีนาคมนี้เป็นวันสตรีสากล (International Women's Day) เราลองมาดูว่ามีสุภาพสตรีท่านไหนที่เป็นบุคคลตัวอย่างสำหรับคุณบ้าง

ไปรยา ลุนด์เบิร์ก

นักแสดง และนางแบบลูกครึ่งไทย-สวีเดน ที่เข้าวงการมาจากการชักชวนของนักปั้นมือทองอย่าง เอ-ศุภชัย-เอมมีโอภาสมมาโลดแล่นในเส้นทางสายบันเทิงจนประสบความสำเร็จและได้รับการยกย่อง รวมทั้งได้รับรางวัลอีกมากมาย

วัยเด็กเธอเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนนานาชาตินิสท์ NIST International School และจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย Oxford Brookes ประเทศอังกฤษ สาขาปรัชญา ธุรกิจ และการเมือง

ล่าสุดเธอได้รับตำแหน่งทูตสันถวไมตรี UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) หรือ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ ซึ่งถือเป็นทูตสันถวไมตรีคนแรกของประเทศไทยและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วย โดยมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ คือ ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ลี้ภัยและบุคคลในความห่วงใย เป็นการดำเนินงานผ่านทางโครงการต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ลี้ภัยในค่ายพักพิงชั่วคราวมีความเป็นอยู่ที่ปลอดภัย ปัจจุบัน มีผู้ลี้ภัยอาศัยอยู่ในประเทศไทยจำนวน 102,607 คน ซึ่งอาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยทั้งหมด 9 ค่ายที่ตั้งอยู่ใน 4 จังหวัดตามแนวชายแดนฝั่งตะวันตก ได้แก่ ราชบุรี, กาญจนบุรี, แม่ฮ่องสอน และตาก ภายใต้การดำเนินงานของรัฐบาลไทยและความช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนต่าง ๆ (NGOs) ผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่เป็นชนกลุ่มน้อยชาวกะเหรี่ยงและกะเหรี่ยงแดงจากประเทศเมียนมาร์ประกอบด้วยผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และคนชรา

ภาพที่ 53 ไปรยา ลุนด์เบิร์ก

ที่มา : www.forbesthailand.com/uploads/library/589af203bfcf232ce561909170a3dfb2.png

Angela Merkel

ประธานาธิบดีหญิงคนแรกของเยอรมนี อยู่ในอันดับสูงสุดของรายชื่อผู้หญิงที่ทรงอิทธิพลที่สุดของโลกซึ่งจัดอันดับโดย Forbes magazine โดยติดอันดับสูงสุดมาแล้ว 6 ครั้งในช่วง 9 ปีที่ผ่านมา Angela Merkel เกิดเมื่อปี 1954 ในเมืองHamburg มีคุณพ่อเป็นนักบวชศาสนาคริสต์นิกาย โปรเตสแตนต์ คุณแม่เป็นครู หลังจากเกิดได้ไม่นานคุณพ่อคุณแม่ของเธอได้อพยพไปยังเยอรมนี ตะวันออก Merkel จบดอกเตอร์ด้านฟิสิกส์ ทำงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีควอนตัม พูดคล่องทั้ง ภาษาเยอรมัน อังกฤษ และรัสเซีย

Merkel ใช้เวลาอยู่กับงานวิจัยของเธอเป็นส่วนใหญ่ จนกระทั่งในปลายทศวรรษ 80 เธอเริ่มหันมาสนใจการเมือง โดยได้สมัครเป็นสมาชิกกลุ่ม Democratic Renewal ต่อต้านรัฐบาลเยอรมนี ตะวันออก

ในแง่ของการทำงาน นักการเมืองที่เข้าร่วมงานกับเธอก็เห็นตรงกันว่า Merkel เป็นคน พูดน้อย เยือกเย็น ไม่โอ้อวด สุภาพและตรงประเด็น เธอเป็นนักฟังที่ดี แม้เธอจะไม่เห็นด้วย แต่ก็รับฟังความคิดเห็นของคนอื่น บางคนบอกว่ามันน่ารำคาญที่เธอไม่ยอมบอกว่าเธอคิดเห็นอย่างไร ไม่ตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรกันแน่ แต่ Merkel บอกว่าเคล็ดลับสู่ความสำเร็จของเธอ ก็คือการไม่เร่งรีบหาข้อสรุป “ฉันชอบที่จะค่อย ๆ มองปัญหาอย่างระมัดระวังเพื่อที่จะตรวจสอบว่ามันจะมีกับดักอยู่ที่ไหนบ้าง” ซึ่งถือได้ว่าเป็นนิสัยของนักวิทยาศาสตร์โดยแท้

ภาพที่ 54 Angela Merkel

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/47758bd898c11907af6e6fc7e84110d6.png>

Sheryl Sandberg

เธอคนนี้ลาออกมาจาก Google ด้วยการชักชวนของ Mark Zuckerberg ในปี 2008 เพื่อดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการของ Facebook ในช่วงที่ Facebook อยู่ในระยะของการเจริญเติบโตอย่างก้าวกระโดดในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่นอกเหนือจากนั้น เธอยังเป็นที่รู้จักจากบทบาทต่าง ๆ ในวงการอื่นด้วย อย่างเช่น การเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาของอดีตประธานาธิบดีโอบามา, วอลท์ดิสนีย์ และบริษัท Starbucks Coffee เธอเป็นผู้นำทางความคิดแบบก้าวหน้า และ Sheryl ยังใช้ความสามารถของเธอพิสูจน์ให้คนทั้งโลกที่จะเห็นถึงความเป็น "Smart & Hard" ในคนเดียว

ในปี 2001 เธอยังเป็นคนแรกในหมู่พนักงานของ Google ที่ช่วยออกแบบธุรกิจรูปแบบใหม่ให้กับ Google โดยเป็นผู้ริเริ่มการออกแบบการประมูล Keyword เพื่อให้เจ้าของเว็บไซต์สามารถลำดับเว็บไซต์ของตนเองบน Google ได้ ระบบนี้จะเรียกอย่างเป็นทางการว่า "Google Adword"

ภาพที่ 55 Sheryl Sandberg

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/443d6593212b6f668787bd7baddb5478.png>

Oprah Winfrey

ผู้หญิงคนนี้ถึงแม้จะเกิดมาจากครอบครัวที่ยากจนและแตกแยก แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคกับเธอแต่อย่างใด ทุกอย่างในชีวิตที่ได้มาล้วนแต่ผ่านการต่อสู้เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย เป็นผู้หญิงที่มีอาชีพทางด้านสื่อมานานเกือบ 30 ปี รายการในแต่ละวันของเธอสามารถดึงดูดผู้ชมได้มากถึง 14 ล้านคน และเธอยังคงเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งของโลก โดยได้รับการจัดอันดับให้เป็นคนผิวดำที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งของโลกในศตวรรษที่ 20 อีกทั้งยังเป็นหญิงผิวดำที่ใจบุญและยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของอเมริกา รวมถึงถูกจัดให้เป็นมหาเศรษฐีผิวดำคนเดียวในโลกอีกด้วย

เธอได้รับรางวัลมากมายจากรายการโทรทัศน์และเป็นผู้หญิงผิวสีเพียงคนเดียวที่อุทิศตนให้กับการฟื้นฟูโลก รายการที่เธอจัดนั้นล้วนแต่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยเป็นรายการแบบทอล์กโชว์ที่มีเรตติ้งสูงสุดเป็นประวัติการณ์ในประเทศสหรัฐอเมริกา และเธอก็ยังได้รับการลงคะแนนเสียงให้เป็นผู้หญิงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในโลกด้วย

เธอไม่ได้เป็นเพียงแค่เจ้าแม่วงการสื่อเท่านั้น แต่ยังเป็นนักแสดง ผู้อำนวยการสร้าง โฆษก เป็นเจ้าของหนังสือนิตยสารอีกหลายเล่มด้วยกัน เป็นนักจัดรายการวิทยุ รวมทั้งยังเป็นนักบุญผู้หาทุนช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ยากไร้ด้วย โดยเธอและเพื่อนสนิทลงทุนบินไปสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ เพื่อทำรายการ Oprah Christmas Kindness เป็นรายการพิเศษเพื่อการกุศลเพื่อเผยแพร่ความยากจนในหมู่คนผิวสีในแอฟริกา รายการดังกล่าวมีผู้เข้าร่วมบริจาคมากมาย และได้รับเงินบริจาคจากผู้ชมทั่วโลกกว่า 7 ล้านเหรียญสหรัฐด้วยกัน

ภาพที่ 56 Oprah Winfrey

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/226e012f3a071471dd6aa4e188227e31.png>

Anna Wintour

Anna Wintour เกิดเมื่อ 3 พฤศจิกายน 1949 ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ แต่เธอนั้นไม่ได้หลงใหลในแฟชั่นเมืองผู้ดีเลยแม้แต่น้อย เธอกลับให้ความสนอกสนใจในแฟชั่นของสาวอเมริกันเป็นพิเศษ แม้อายุจะไม่น้อยแล้ว อีกทั้งกาลเวลายังสร้างริ้วรอยแห่งวัยให้มาปรากฏอยู่บ้าง แต่เธอก็ยังถูกจัดให้เป็นผู้ที่ทรงอิทธิพล และได้รับฉายาว่า ‘มาเฟียแห่งวงการแฟชั่น’ เลยทีเดียว นางแบบหรือดีไซเนอร์คนไหนกล้าขัดข้อกับแอนนาเป็นอันต้องตอกอับทุกคนไป ตัว Anna นั้นมีอิทธิพลต่ออุตสาหกรรมแฟชั่นในอเมริกาและการขับเคลื่อนธุรกิจในแวดวงแฟชั่นเป็นอย่างมาก สาวๆ ที่ชื่นชอบแฟชั่นคงไม่มีใครพลาดเรื่อง The devil wears Prada ปี ค.ศ.2006 ที่คนไทยรู้จักในชื่อเรื่อง “นางมารร้ายสวมปราด้า” ซึ่งแอนนาเองคือต้นแบบมิแรนด้าในภาพยนตร์ โดยผู้เขียนคือผู้ช่วยส่วนตัวของเธอเองที่ชื่อ Lauren Weisberger

คนนอกวงการอาจมองว่าแฟชั่นเป็นเรื่องของความสวยงาม สาระบางเบา แต่ความจริงในแง่ของเศรษฐศาสตร์มันคือธุรกิจจริงจังที่มีเม็ดเงินเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างมหาศาล และต้องการผู้นำอย่างแอนนาซึ่งมีวิสัยทัศน์ มีความทะเยอทะยาน เดี่ยวขาดในการอ่านเกม มองภาพรวมได้แบบเด็ดขาดและทรงอิทธิพล อันเป็นอิทธิพลที่ได้มาจากการสร้างเครือข่ายพันธมิตรวงการแฟชั่น

เธอมักจะเลือกแต่สิ่งที่ดีที่สุดที่เธอคิดว่าใช้สำหรับเธอ ซึ่งนั่นก็คือแฟชั่นในแบบฉบับของเธอเอง โดยเธอมักจะสวมแว่นตาดำขนาดใหญ่อยู่บ่อยครั้ง ว่ากันว่าช่วงแฟชั่นวีค หรือโชว์เด่น ๆ จากห้องเสื้อชั้นนำจะเริ่มไม่ได้ถ้าเธอผู้นี้ยังไม่ถึงงาน และแน่นอนว่าในทุก ๆ โชว์เธอจะต้องนั่งที่ Front Row เท่านั้น สำหรับดีไซเนอร์หน้าใหม่นั้น Anna เปรียบเสมือนผู้มีพระคุณเลยทีเดียว เพราะมีดีไซเนอร์หน้าใหม่หลายคนที่มีผลงานโดดเด่นเข้าตาของเธอจนเธอผลักดันให้เขาคนนั้นสามารถก้าวเท้าเข้ามาสู่โลกแฟชั่นได้อย่างสวยงาม

ภาพที่ 57 Anna Wintour

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/4816753d2972c4d0f4449bf4a4fd02cf.png>

Malala Yousafzai

นักต่อสู้เพื่อสิทธิทางการศึกษาของเด็กผู้หญิงในปากีสถาน เธอคือเด็กผู้หญิงชาวปากีสถานที่รณรงค์เรียกร้องให้เด็กผู้หญิงได้รับการศึกษาในปากีสถาน เนื่องจากในประเทศมุสลิมบางประเทศ มีการออกกฎหมายไม่ให้เด็กผู้หญิงเรียนหนังสือ ในเดือนตุลาคม ปี 2012 กลุ่มนักรบตาลีบัน บุกขึ้นไปบนรถโรงเรียน และถามหาเด็กที่ชื่อ Malala เมื่อเธอยืนขึ้นเพื่อแสดงตัวก็ถูกจ่อยิงที่ศีรษะ Malala ไม่ตาย และถูกส่งไปรักษาตัวในประเทศอังกฤษ โดยเหตุการณ์ครั้งนั้นสะเทือนใจผู้คนไปทั่วโลก เมื่อเด็กผู้หญิงอายุเพียง 15 ปีที่รู้จักปกป้องสิทธิของตัวเอง แต่กลับถูกทำร้ายโดยผู้ก่อการร้าย ทำให้คนทั่วโลกหันมามองเห็นสิทธิของเด็กในการได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น หลังจากที่เธอหายดี Malala ก็เริ่มต้นการรณรงค์เรียกร้องสิทธิเพื่อการศึกษาสำหรับเด็กผู้หญิงทั่วโลก เธอเดินทางปกเกล้าบรรยายทั่วโลกถึงความสำคัญของการเข้าถึงการศึกษา และในโอกาสที่เธอมีอายุครบ 16 ปี เธอได้กล่าวคำเรียกร้องต่อสหประชาชาติให้มีการเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียม สหประชาชาติ เรียกวันนั้นว่า “Malala Day” และเลขาธิการสหประชาชาติ นายบัน คี มูน ถึงกับเรียกเธอว่า “Our Hero” รวมไปถึงได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพอีกด้วย

ภาพที่ 58 Malala Yousafzai

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/ff092c0095f6dd5ed7f177d4f0a6103c.png>

Emma Charlotte Duerre Watson

เธอเกิดเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2533 เป็นนักแสดงหญิง นางแบบ และนักกิจกรรมหญิงชาวอังกฤษ เกิดในปารีสและเติบโตในอ็อกซฟอร์ดไชร์ ประเทศอังกฤษ Emma เข้าเรียนในโรงเรียนดราگونสกูลขณะเป็นเด็ก และเรียนการแสดงที่โรงเรียนสเตรทโคชเธียเตอร์อาตส์ สาขาอ็อกซฟอร์ด เธอเป็นที่จดจำจากการแสดงบทบาทเซอร์ไมโอเนีย เกรนเจอร์ ในภาพยนตร์ชุด Harry Potter โดยได้ปรากฏตัวในภาพยนตร์ Harry Potter ถึง 8 ภาค ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544-2554 ซึ่งก่อนหน้านั้นเธอเคยแสดงเฉพาะละครในชั้นเรียนเท่านั้น โดยภาพยนตร์เรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ ทำให้ Emma มีชื่อเสียงไปทั่วโลก และทำให้มีรายได้มากกว่า 10 ล้านปอนด์ เธอยังคงรับงานแสดงอยู่เรื่อยๆ นอกจากภาพยนตร์ Harry Potter แล้ว ยังมีภาพยนตร์อีกหลากหลายเรื่อง que เธอได้สร้างชื่อเสียงเอาไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2554 ถึง 2557 Emma แบ่งเวลางานแสดงภาพยนตร์ให้กับการศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยบราวน์และวิทยาลัยวูดสเตอร์ อ็อกซฟอร์ด จนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยบราวน์ ในสาขารรณกรรมอังกฤษเมื่อเดือนพฤษภาคม 2557

นอกจากนี้เธอยังทำงานเป็นนางแบบในโครงการรณรงค์ของบริษัท Burberry และ Lancôme รวมทั้งช่วยออกแบบเสื้อผ้าในนามของที่ปรึกษาด้านแฟชั่นให้กับ People Tree ด้วย

ในปี 2557 เธอได้รับเกียรติจากรางวัลแบฟตา ให้เป็นผู้ชนะรางวัลสาขาศิลปินบริติชแห่งปีในปีเดียวกันนั้น เธอได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทูตสันถวไมตรีขององค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติ และช่วยริเริ่มโครงการรณรงค์ฮีฟอรัชี (HeForShe) ที่รณรงค์ให้ผู้ชายสนับสนุนความเท่าเทียมทางเพศอีกด้วย

เธอกล่าวคำพูดไว้อย่างเด็ดเดี่ยวและตรงอารมณ์ผู้ฟังในโครงการ HeForShe ณ สำนักงานสหประชาชาติ เมื่อเดือน กันยายน 2557

เนื้อหาจากวิดีโอคลิปนี้จับใจความสำคัญที่เป็นแรงจูงใจให้ Emma Watson ต้องการสร้างจุดยืนเรื่องความเท่าเทียมระหว่างสองเพศได้แก่

1. เธอบอกว่า การเกิดเป็นลูกสาวไม่ได้ทำให้พ่อและแม่รักเธอน้อยไปกว่าครอบครัวที่มีลูกชาย
2. เมื่ออายุ 8 ปี เธอถูกล้อว่าเป็น 'Bossy' หรือ เจ้านาย ซึ่งสื่อถึงเพศชายที่บ้าอำนาจเพียงเพราะเธอแสดงออกถึงความต้องการที่จะเป็นผู้กำกับละครเวที ในขณะที่เด็กผู้ชายคนอื่น ๆ ไม่ได้แสดงออกเหมือนเธอ
3. เมื่ออายุ 14 ปี เธอถูกล้อและสังคมวิพากษ์วิจารณ์ในมุมทางเพศเพราะความกล้าแสดงออกในเรื่องของรูปร่างและภาพลักษณ์
4. เมื่ออายุ 15 ปี เพื่อนผู้หญิงของเธอต่างถอนตัวออกจากทีมกีฬาของวิทยาลัยเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกมองว่า 'แข็งแกร่ง'
5. ตอนอายุ 18 ปี เธอสังเกตเพื่อนผู้ชายของเธอมิมีความกดดันอันเกิดจากปัญหาไม่กล้าแสดงความรู้สึกที่อยู่ในใจเพราะจะถูกมองว่า 'อ่อนแอ'

ประสบการณ์และการเฝ้าสังเกตอีกมากมายเป็นบทสรุปที่ทำให้ Emma Watson ประกาศว่าเธอได้ตัดสินใจที่จะเป็น 'Feminist'

Feminist อาจไม่ใช่อย่างที่คุ้นเคยคิด

Emma Watson อธิบายความหมายของคำว่า Feminist ไว้ที่น่าสนใจ โดยเธอยอมรับว่าคำนี้นำพาไปสู่ความเข้าใจผิดพอสมควรและบานปลายไปสู่ความเข้าใจที่ก่อให้เกิดความรู้สึกแค้น ๆ ‘รังเกียจผู้ชาย’ หรือ Man-Hating

จากคำอธิบายในวิดีโอนี้ทำให้เราตีความได้ว่า Feminist คือทัศนคติที่เห็นว่า ชายและหญิงควรได้รับความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงสิทธิและโอกาสเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีและมีเกียรติ ไม่ว่าจะเป็นการงานอาชีพและธุรกิจ เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และเพศ

นอกจากนั้น Feminist ไม่ได้เพื่อประโยชน์ของเพศหญิงฝ่ายเดียว แต่ยังเป็นประโยชน์เพื่อเพศชายอีกด้วย อ้างอิงจากกรณี Emma Watson เห็นเพื่อนผู้ชายที่เกิดความรู้สึกกดดันหรือเก็บกดจากการไม่สามารถแสดงความรู้สึกได้เพราะจะถูกสังคมมองว่าอ่อนแอ โดยความอ่อนแอมักถูกเชื่อมโยงไปสู่ความเป็นเพศหญิง ทำให้ผู้ชายเกิดความรู้สึกเสียเกียรติหรือเสียศักดิ์ศรี เหล่านี้เป็นทัศนคติที่ไม่ควร

นอกจากนั้นยังเคยเกิดเหตุการณ์น่าสลดใจกับหญิงสาวชาวอินเดียนามว่า Shubhi Arora ที่ภายหลังตัดสินใจเป็น Feminist เช่นกันเมื่อน้องชายวัย 12 ปีของเธอมักถูกเพื่อนที่โรงเรียนแกล้งจนร้องไห้อยู่บ่อย ๆ และเมื่อร้องไห้ก็มักถูกล้อเลียนที่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยเทียบกับคำว่า ‘หน้าตัวเมีย’ จนกระทั่งวันหนึ่งน้องชายของเธอตัดสินใจฆ่าตัวตาย แต่โชคดีที่ช่วยชีวิตไว้ทัน

ทั้งสองกรณี ทั้งของ Emma และ Shubhi แสดงให้เห็นว่าความเป็นเพศหญิงกลายเป็นสัญลักษณ์ของการดูถูกไปได้อย่างไร และด้วยเหตุนี้ เธอทั้งสองและผู้หญิงอีกมากมายจึงต้องการแสดงจุดยืนถึงความเท่าเทียมกัน และเพศหญิงไม่ควรกลายเป็นสัญลักษณ์ที่จะนำมาใช้ดูถูกทางเพศกันไม่ว่าจะกระทำต่อผู้หญิงด้วยกันเองก็ดี หรือนำไปใช้โจมตีต่อผู้ชายก็ดี

ภาพที่ 61 Emma Watson

ที่มา : <http://www.forbesthailand.com/uploads/library/118cccded0da2bf3fad4996eeaba56c9.png>

8. ประวัติความเป็นมาของนักสิทธิสตรี

ยุโรปเป็นทวีปที่มีพื้นที่ทั้งหมดอยู่ในซีกโลกเหนือ มีชายฝั่งทะเลที่เว้าแหว่งมาก ทำให้ได้รับอิทธิพลทะเลเกือบทั้งหมด จึงเป็นทวีปที่ไม่มีมีลักษณะแห้งแล้งแบบทะเลทราย ความเหมาะสมของภูมิอากาศประกอบกับความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรและความขยันหมั่นเพียรของประชากร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวผิวขาว ทำให้ยุโรปเป็นทวีปที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสังคมวัฒนธรรมยุคใหม่คำว่า “ยุโรป” เชื่อว่ามาจากภาษาแอสซีเรียนว่า “เอเรบ” (Ereb) หมายถึงดินแดนแห่งดวงอาทิตย์ตก ซึ่งเป็นภาษาโบราณของชาวเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ ยุโรป เป็นทวีปที่มีขนาดเล็กเป็นอันดับ 2 รองจากทวีปออสเตรเลีย เป็นทวีปที่มีพื้นแผ่นดินติดต่อกันเป็นผืนเดียวกับทวีปเอเชีย คล้ายเป็นคาบสมุทรหนึ่งของทวีปเอเชีย จึงมีชื่อเรียกรวมกันว่า ยูเรเชีย (Eurasia) ความน่าสนใจของดินแดนแห่งความหลากหลายนั้นนอกจากความหลากหลายทางชีวภาพแล้วยุโรปยังมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนานและทรงคุณค่าต่อการเปลี่ยนแปลงของมวลมนุษยชาติอย่างยิ่ง

จากการศึกษาทำให้พบว่าคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงเวลาที่เกิดพลิกโฉมหน้าประวัติศาสตร์ของโลกและเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ เป็นการก้าวกระโดดที่ทำให้วิถีชีวิตของคนในยุโรปจากที่เคยเรียบง่ายไปสู่ความหวือหวาทันสมัย การปฏิวัติฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1789 เป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญทางประวัติศาสตร์การเมืองและสังคมยุโรปเพราะทำให้สมัยการปกครองระบอบเก่า (Old Regime) ของฝรั่งเศสและอภิสิทธิ์ต่างๆ แก่สังคมชั้นสูงตามระบบพิวคัลเสื่อมสลายการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในฝรั่งเศสซึ่งถือว่าเป็นประเทศมหาอำนาจชั้นหนึ่งของยุโรปจึงไม่เพียงมีผลกระทบต่อการเมืองและสังคมของฝรั่งเศสเท่านั้นแต่ยังมีผลโดยส่วนรวมด้วย แนวความคิดทางการเมืองว่าด้วยเสรีภาพ เสมอภาค และภราดรภาพที่เป็นอุดมการณ์ของการปฏิวัติฝรั่งเศสจึงมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเมืองของประเทศต่างๆ ในยุโรปตลอดช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 การปฏิวัติฝรั่งเศสนับเป็นการปฏิวัติที่ปลุกกระแสประชาธิปไตยและการสร้างสำนึกทางการเมืองและสังคมให้ประเทศอื่นๆ ในยุโรป ส่วนสังคมอังกฤษภายใต้การครองราชย์ของพระราชินีวิกตอเรียขึ้นเกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อย่างรวดเร็วในด้านเศรษฐกิจสังคมการเมืองการปกครองและวิทยาการต่างๆ รวมถึงการค้นพบใหม่ๆ ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประเทศอังกฤษเป็นประเทศแรกในแถบประเทศตะวันตกที่กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมการค้าของประชาชนแบบเกษตรกรรมได้ถูกแทนที่ด้วยการค้าขายด้วยการผลิตสินค้าแบบโรงงาน อุตสาหกรรม ชนชั้นกลางมีความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจมากกว่าในศตวรรษที่ผ่านมาและมีอำนาจ ในทางการเมืองการปกครองด้วย การเติบโตของชนชั้นกลางเกิดขึ้นพร้อมกับการเกิดแนวความคิดที่ว่าสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่สุดคือสิ่งที่ดีที่สุด และจุดมุ่งหมายในการทำสิ่งต่างๆ ควรจะนำมาซึ่งความสุขอย่างสูงสุดแก่มวลชน ถ้าความเจริญทางวัตถุทำให้ประชาชนมีความสุขเพราะเงินทำให้เกิดมาตรฐานชีวิตที่สูงขึ้น การสาธารณสุขที่ดีขึ้น และการศึกษาที่สูงขึ้น ดังนั้นทุกคนมีสิทธิที่จะแข่งขันให้ ได้เงินซึ่งทำให้เกิดสิ่งดีเหล่านั้นโดยปราศจากการแทรกแซงใดๆ แนวความคิดนี้สนับสนุนทฤษฎีเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม (Laissez-faire) ที่รัฐบาลนำมาใช้ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ว่าธุรกิจการค้าขายจะควบคุมตัวมันเองโดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐบาล ในยุควิกตอเรียได้มีการแผ่ขยายอาณานิคมทางทะเล (overseas expansion) ออกไปอย่างมาก จนทำให้เกิดคำพูดที่ว่าพระอาทิตย์ไม่เคยตกดินภายในจักรวรรดิอังกฤษหรือ “The sun never sets on the British Empire” จากสังคม

เกษตรกรรมนำไปสู่สังคมอุตสาหกรรมชั้นนำของโลก เครื่องจักรถูกนำมาใช้ในกระบวนการผลิตมากมาย โรงงานผลิตตัวขึ้นเปรียบเหมือนการกระจายตัวของดอกเห็ด ส่งผลให้เกิดการเติบโตของชนชั้นกรรมพีและชนชั้นกรรมาชีพ การปฏิวัติคู่ (dual revolutions) ครั้งนี้ เต็มไปด้วยคุณค่าทั้งทางด้านการวางรากฐานทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจและศิลปวัฒนธรรมของยุโรปในศตวรรษที่ 19 ในช่วงเวลาแรกเริ่มการปฏิวัติอุตสาหกรรม มีเพียงชนชั้นสูงเท่านั้นที่มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งและมีสิทธิ์เป็นผู้แทนราษฎรในรัฐสภา ในช่วงต้นทศวรรษ 1830 แรงกดดันที่เพิ่มขึ้นจากชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมกรซึ่งมักเกิดความรุนแรงทำให้รัฐสภาต้อง ขยายสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรเข้าในรัฐสภาแก่ชนชั้นทั้งสอง ชนชั้นกลางใช้สถานะทาง เศรษฐกิจเพื่อความก้าวหน้าในการเมืองการปกครอง พระราชบัญญัติปฏิรูปการปกครองฉบับแรก (the First Reform Bill) ในปีคริสต์ศักราช 1832 ให้สิทธิแก่ชนชั้นกลางบางส่วนในการเป็นผู้แทนราษฎรในรัฐสภาและให้สิทธิแก่ผู้ชายชนชั้นกลางจำนวนหนึ่งแสนคนในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ต่อมาชนชั้นกลางและชนชั้นสูงได้ ร่วมกันจำกัดอำนาจในการปฏิรูปทางการเมือง การปกครองต่างๆ เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเคลื่อนไหวในช่วงปลาย ทศวรรษ 1830 ที่เรียกร้องการให้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎรเข้าในรัฐสภาแก่ทุกชนชั้น จนในที่สุดเมื่อมีการเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่ชนชั้นกรรมกร จึงได้มีการขยายการใช้สิทธิใน การเลือกตั้งแก่ชนชั้นกรรมกร ในช่วงที่ชนชั้นกลางมีบทบาทในการปกครองประเทศ การปฏิรูป จึงเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของชนชั้นกลาง สังคมจึงมีความอยุติธรรมและการคอร์รัปชันอย่างมากมายถึงแม้ว่าจะมีการออกกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งแต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับสิทธิพิเศษในเรื่องของทรัพย์สินและชาติกำเนิดของบุคคล

ช่วงเวลาของความมั่งคั่งอันเป็นผลจากการพัฒนาทางอุตสาหกรรมและการยึดครองอาณานิคมส่งผลทำให้ยุโรปกลายเป็น ศูนย์กลางทางการเงินและเศรษฐกิจของโลก ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 สิ่งสำคัญที่แสดงถึงการปฏิวัติทางอุตสาหกรรมคือการจัดนิทรรศการที่ยิ่งใหญ่ (The Great Exhibition) เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1851 ณ สวนสาธารณะไฮด์ (Hyde Park) ในนครลอนดอน งานนิทรรศการจัดขึ้น ในตึกขนาดมหึมาที่มีชื่อว่าคริสตัลพาเลซ (Crystal Palace) ซึ่งสร้างด้วยกระจกเกือบทั้งหมด ผลิตกันจากโรงงานทั้งหมดในประเทศอังกฤษที่ สร้างจากวัตถุดิบจากทั่วทุกมุมโลกที่ จัดแสดง งานนิทรรศการแสดงถึงอิทธิพลของชนชั้นกลางซึ่งเป็นผู้ออกแบบและเป็นเจ้าของโรงงานนับหลายร้อยคนที่ ร่วมกันจัดงานนิทรรศการครั้งนี้ อย่างไรก็ตามแรงบันดาลใจหลักของการจัดงานมาจากเจ้าชายอัลเบิร์ตผู้เป็นสัญลักษณ์ของชนชั้นกลางความสำเร็จของเจ้าชายอัลเบิร์ตคือการได้รับการสนับสนุนและความช่วยเหลือ จากบรรดาเจ้าของโรงงานในประเทศอังกฤษ การครอบครองอาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษนำความเจริญสมบรูณ์อย่าง มหาศาลให้แก่ชาวอังกฤษ ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จักรวรรดิอังกฤษทรงอาณาพมากที่สุดใน โลกและได้รับผลกำไรเป็นจำนวนเงินหลายล้านปอนด์จากประเทศอาณานิคมโดยการซื้อวัตถุดิบส่วนใหญ่อันได้แก่พวกอาหารและแร่ธาตุในราคาถูกลงแล้ว จำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรมแก่ประเทศอาณานิคมและสั่งห้ามประเทศเหล่านั้นไม่ให้ซื้อสินค้าจากประเทศอื่นการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศอังกฤษเกิดพร้อมกับการขยายตัวของธนาคาร ธุรกิจ และการค้าขายซึ่งดำเนินการโดยผู้จัดการชนชั้นกลางทั้งหมด ในขณะที่ชนชั้นกรรมกรต้องทนทุกข์ กับความยากจน การใช้ชีวิตที่ลำบากและการทำงานหนักพวกกรรมกรพากันหลังไหลไปทำงานใน โรงงานตามเมืองใหญ่ๆ อย่างมากจนเกินกว่าที่จะมีที่อยู่อาศัยเพียงพอ

จากความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมที่กล่าวมาข้างต้นส่งผลให้เกิดมุมมองทางความคิดใหม่ขึ้นในสังคมยุโรป แต่มุมมองทางทางเพศที่มองว่า "ผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน" ยังคงฝังรากลึก นั่นเพราะการเรียนรู้ทางจารีตและวัฒนธรรม ยังมีส่วนสำคัญในการหล่อหลอมจิตวิญญาณของผู้หญิงให้น้อมรับความต้องการของผู้ชายและยังหล่อหลอมให้ผู้หญิงน้อมรับสถานภาพของตนเองอย่างสมัครใจ รากฐานสำคัญของการหล่อหลอมทางจิตวิญญาณนี้ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดสารัตถนิยมที่บ่งบอกว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันโดยธรรมชาติ ความแตกต่างดังกล่าวทำให้การแบ่งบทบาททางเพศเป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม บุรุษเพศยังคงทะนงในความเป็นชาย ความสามารถและพลังกำลังแห่งเพศของตน ผู้ชายมีสิทธิที่จะประกอบอาชีพได้ตามชอบใจ ในขณะที่ผู้หญิงยังคงถูกจองจำกับหน้าที่ที่เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้หญิงนั้นคือความเป็นเมียและความเป็นแม่ ความสัมพันธ์ทางเพศในสังคมยุโรปจึงยังเป็นระบบ "สยบหญิง" ระบบที่ตะปบสตรีให้ไม่มีวันสยายปีกอย่างเสรีในวิถีที่เปลี่ยนไปของยุโรป การจองจำสตรีเพศยังคงเป็นสถาบันที่มีความทนทานแม้แนวคิดทางการเมืองจะเปลี่ยนไปได้ซ้ายังทรงพลังอย่างไม่เห็นทางมอดดับ

ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเป็นความสัมพันธ์ที่ผูกพันกับชีวิตส่วนตัวของมนุษย์มากที่สุด ทำให้ระบบกำลังที่มีความลุ่มลึกและเป็นธรรมชาติดูเป็นสิ่งที่คู่ควรแนวความคิดที่ว่า การดำเนินชีวิตของผู้หญิงที่สังคมนั้นมอบให้กับแนวความคิดที่ตัวเองต้องการเป็นสิ่งเดียวกัน ระบบสยบหญิงที่ยังทรงพลังอยู่ได้ไม่ใช่เพราะผู้ชายไม่ต้องการสูญเสียความได้เปรียบเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญกว่าคือการทำหน้าที่ที่ถูกกดขี่มีความต้องการที่จะเป็นทาสเองด้วย สังคมยุโรปไม่เพียงหล่อหลอมให้หญิงเป็นเพียงแค่ว่าสททางกายแต่ยังหล่อหลอมให้หญิงเป็นทาสทางใจอีกด้วย แนวคิดนี้เองจึงทำให้เธอกลายเป็นช่างเท้าหลังของสามี กฎหมายอังกฤษในครั้งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ยังห้ามหญิงที่แต่งงานแล้วครอบครองสมบัติใดๆ แม้แต่ทรัพย์สินที่ตนเองหามาได้เอง หลังจากแต่งงานภรรยาต้องสูญเสียอำนาจในการดูแลทรัพย์สินของเธอให้กับสามีทั้งหมด นอกจากนี้กฎหมายยังไม่อนุญาตให้ภรรยาฟ้องหย่าหรือขอสิทธิการเลี้ยงดูบุตรทั้งยังไม่มีสิทธิในการเลือกตั้งไม่สามารถออกไปทำงานนอกบ้านหรือร่วมกิจกรรมของสังคมอย่างแข็งขัน ดังนั้นสตรีจึงถูกมองข้ามในเรื่องของความสามารถและการมีสติปัญญาสูง และถูกจำกัดบทบาทแต่ในบ้านซึ่งถือว่าเป็นรากฐานของ "การมีชีวิตอย่างมีอารยะ"

ปัญหาและปัจจัยหลักของการพัฒนาสถานภาพของสตรีในยุโรบนั้นนั้นคงหนีไม่พ้นเรื่องของการเรียนรู้ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความรู้ในตำรา การเรียนรู้จากครอบครัว สื่อ สงคราม ความเชื่อในทางศาสนารวมถึงความเชื่ออันเป็นเป็นปัจเจก เกิดนักคิดที่ช่วยทำให้สตรีเกิดการการพัฒนาทางด้านความคิด นักคิดที่สำคัญในแนวคิดสตรีนิยมแบบวัฒนธรรมคือ มากาเร็ต ฟูลเลอร์ (Margaret Fuller) เจ้าของผลงาน สตรีในศตวรรษที่ 19 (Women in the Nineteenth Century) ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อการเคลื่อนไหวแนวโรแมนติกในยุโรป (European Romantic Movement) ที่เน้นถึงการมองความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและชาย ไม่ใช่แค่การมองเพียงแค่ความเท่าเทียมในฐานะมนุษย์ที่มีเหตุผลแบบแนวความคิดสตรีนิยมในยุคแห่งการรู้แจ้ง นักคิดอีกคนหนึ่งคือ ชาร์ลลอตต์ เพอร์กิน กิลแมน (Charlotte Perkins Gilman) ที่ได้เขียน นวนิยายเรื่อง ดินแดนของเธอ (Herland) อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการปกครองที่ดิงามในกฎของสตรี ในสงครามไครเมีย (Crimean War ค.ศ. 1853-1856) ฟลอเรนซ์ไนติงเกล (Florence Nightingale) ได้เปลี่ยนภาพลักษณ์ของผู้หญิงและทำให้พวกเธอที่สังกัดในชั้นกลางสามารถประกอบวิชาชีพพยาบาลได้ อาชีพพยาบาลกลายเป็น

ที่นับหน้าถือตา ในเยอรมนีเฮเลนา ลังเงอ (Helene Lange) กล่าวในฎีกาที่ยื่นต่อสภาผู้แทนแคว้นปรัสเซียว่า"ตราบไคท์ผู้หญิงไม่ได้รับการศึกษาในฐานะที่เป็นมนุษย์อย่างสอดคล้องตามความปรารถนาของเธอเองและโดยเฉพาะในเยอรมนี ยังคงถูกบ่มสร้างตามความต้องการของผู้ชาย ตราบนั้นจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงในการให้การศึกษาแก่สตรีเยอรมัน"ขณะที่ จอห์น สจิวท มิลล์ (John Stuart Mill) นักปรัชญาแนวเสรีนิยมและเป็นพวกประโยชน์ (Utilitarianism) ผู้แต่งThe Subjection of Woman เรียกร้องให้ปลดแอกสตรีจากค่านิยมที่เหยียดหยามศักดิ์ศรีของพวกเธอเพื่อให้เห็นคุณค่าธรรมชาติของผู้หญิง ว่าที่แท้จริงมิได้ต่ำต้อยไปกว่าผู้ชายทั้งยังสนับสนุนสิทธิทางการเมืองให้กับสตรีอีกด้วย โดยตั้งคำถามที่เป็นที่โต้เถียงในเวลาต่อมาว่า ทำไมอิสตรีถึงปกครองอังกฤษได้ แต่พวกเธอกลับนั่งในสภาไม่ได้ ข้อเขียนและข้อเรียกร้องของมิลล์นำไปสู่ขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีที่กำลังดำเนินการเรียกร้องสิทธิเลือกตั้งของสตรีและการถูกผู้ชายต่อต้านในการจัดตั้งสันนิบาต(Man' League for Opposing Woman's Suffrage) ต่อมาพวกเธอจึงจัดตั้งสมาคมนานาชาติเพื่อสิทธิการเลือกตั้งของสตรี (International Association for Woman's Suffrage) บทบาทของพวกเธอสะท้อนถึงการต่อสู้เพื่อสิทธิความเสมอภาคในสังคมและการเมืองซึ่งเป็นอุดมการณ์ของชนชั้นกลาง ทำให้สภาพของสตรีเป็นที่รับรู้ในวงสังคมและมีผู้สนใจมากขึ้น นอกจากนี้แนวคิดสตรีนิยมแบบวัฒนธรรมยังมองว่าศาสนา โดยเฉพาะศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก และสังคมเป็นสิ่งที่กดขี่สตรีเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการปลุกฝังความคิดที่ว่า ผู้หญิงย่อมเป็นผู้ที่ต่ำกว่า ต้อยกว่า มาทีหลัง และต้องถูกควบคุมโดยชาย ตั้งแต่พระคัมภีร์ไบเบิลที่กล่าวว่า ผู้หญิงคนแรกของโลกนั้นเกิดมาจากซี่โครงของชายคนแรกทุกๆที่พระเจ้าเป็นเจ้าของได้แสดงตนเป็นทั้งเพศชายและเพศหญิงในไบเบิลหรือแม้กระทั่งในคัมภีร์คาบลา ของศาสนายิว การมองภาพลักษณ์ของสตรีต่ำกว่าบุรุษในพื้นที่ทางศาสนาเช่นนี้นำไปสู่การวางสถานะของสตรีให้เป็นเพียงทรัพย์สินของบุรุษในสังคม การเรียกร้องเกี่ยวกับ ความเชื่อในอิสราภาพ อธิปไตย ความเสมอภาค และความยุติธรรมอันเป็น มโนทัศน์ที่มีรากฐานอยู่ที่อรรถประโยชน์ของเพศหญิง อันนำไปสู่ อรรถประโยชน์ของสังคมที่แท้จริงหาใช้ผลประโยชน์ของเพศชายเพียงฝ่ายเดียว แนวความคิดการจัดระเบียบความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงนี้จะนำไปสู่การให้ความเท่าเทียมและอิสรภาพทางการศึกษาและการแข่งขันในอาชีพต่างๆจะช่วยให้ได้ผู้ที่มีความสามารถอย่างแท้จริงมาทำงานในการพัฒนาสังคม

จากประเด็นสถานภาพสตรีสะท้อนให้เห็นว่า สังคมวิกตอเรียนได้กำหนดและแบ่งแยก บทบาทหน้าที่ ตลอดจนคุณลักษณะอันเป็นเฉพาะของเพศชาย และเพศหญิงไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือผู้ชายเป็นผู้ปกป้อง ผู้กระทำ ผู้สร้าง และผู้บุกเบิกค้นพบ สติปัญญาของผู้ชายมีไว้เพื่อความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ การผจญภัย การสงคราม และชัยชนะ แต่ในขณะที่ผู้หญิงมีความสามารถในการปกครอง และจัดระเบียบ สติปัญญาของผู้หญิงไม่ได้มีไว้เพื่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆแต่มีไว้เพื่อการจัดระเบียบและวางแบบแผนซึ่งงดงามเพียงเท่านั้น ดังนั้นบุรุษเพศจึงเหมาะที่จะทำงานหนักและเสี่ยงภัยกับโลกภายนอก (นอกบ้าน) อีกทั้งทำหน้าที่ปกป้องคุ้มภัยสตรีเพศให้รอดพ้นจากอันตรายคุกคามใดๆจากภายนอก (บ้าน) และในส่วนของสตรีเพศนั้นก็ทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลกิจการภายในบ้าน บ้านจึงกลายเป็นพื้นที่ของสันติภาพ (Peace) สำหรับผู้หญิง โดยมีผู้ชายเป็นผู้ปกป้อง การที่บ้านถูกมองว่าเป็นพื้นที่แห่งสันติภาพ ผู้หญิงจึงมีบทบาทและหน้าที่ผูกติดกับบ้าน ในสมัยวิกตอเรียนนี้ผู้หญิงถูกเปรียบว่าเป็น "นางฟ้าในเรือน" (The Angel in the House) คำว่า นางฟ้า (Angel) ในที่นี้หมายถึง

ผู้หญิงในฐานะของภรรยาและมารดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่ามารดานี้ ยังมีนัยยะที่บ่งบอกถึง ภาพพจน์ของพระนางวิกตอเรีย ที่เปรียบเป็น พระมารดาของแผ่นดิน (The Mother of England) พระนางวิกตอเรียทรงเป็นบุคคลหนึ่งที่ทรงอิทธิพลต่อรูปแบบและวิถีการดำรงชีวิตของสตรีอังกฤษสมัย วิกตอเรียนเพราะพระนางนั้นคือสัญลักษณ์และเป็นแบบอย่างของสตรีวิกตอเรียนในอุดมคติเหตุที่เป็น เช่นนี้ก็เพราะการอภิเษกสมรสของพระนางวิกตอเรียและเจ้าชายอัลเบิร์ต (Prince Albert) คือ สัญลักษณ์ของการครองคู่ที่สมมูล พระนางวิกตอเรียทรงรักษาความผาสุกในครอบครัวไว้ได้เป็นอย่างดี เยี่ยมที่สุด ทรานเมื่อเจ้าชายอัลเบิร์ต ทรงถึงแก่กาลสวรรคตในปี ค.ศ. ๑๘๖๑ พระนางวิกตอเรียก็ยิ่ง หันพระราชหฤทัยไปสู่ด้านการดูแลครอบครัวมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม และสิ่งนี้จึงสอดคล้องกับแนวความคิด ของ จอห์น รัสกินในข้างต้นที่กล่าวว่า พื้นที่ที่แท้จริงของสตรีคือบ้าน และวลี “นางฟ้าในเรือน” จึง กลายเป็นมายาคติที่ครอบงำความคิดและทัศนคติของชาววิกตอเรียน จนเป็นเหตุให้สตรีชาววิกตอเรียน ต้องดำเนินชีวิตตามระบอบแบบแผนที่จำกัดสิทธิ เสรีภาพ และบทบาท ตลอดจน “พื้นที่” (Place) ใน สังคมเป็นเวลายาวนานร่วมศตวรรษ นอกจากนี้ผู้หญิงจะมีพื้นที่ที่จำกัดในสังคมวิกตอเรียนแล้ว ผู้หญิง ยังถูกมองว่าด้อยกว่าผู้ชายในแง่ของสติปัญญาและองค์ประกอบของร่างกาย ผู้หญิงไม่อาจที่จะเผชิญ ชีวิตอยู่เพียงลำพังได้โดยปราศจากการปกป้องคุ้มครองจากผู้ชาย ทั้งนี้เป็นเพราะสังคมวิกตอเรียนมี ข้อจำกัดนานับประการ เกี่ยวกับการดำรงชีวิตสำหรับผู้หญิง ดังนั้นสตรีวิกตอเรียนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะสตรี จากชนชั้นกลางและชนชั้นล่างจึงมักถูกประเมินว่าเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของสามี หลังจากที่ได้แต่งงานกัน ไปแล้ว และหากเมื่อมีการหย่าร้างกันขึ้น ฝ่ายหญิงก็จะเป็นฝ่ายที่ได้รับความพินาศย่อยยับ จนนาวา ชีวิตอับปางลงไปมากที่สุด เพราะผู้หญิงที่ถูกหย่าร้างนั้นไม่อาจที่จะเลี้ยงชีพด้วยตนเองได้ อีกทั้งสังคมยัง ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิงยืนหยัดด้วยตนเองได้ ในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงก็มักถูกดูหมิ่น หยามเหยียดว่า เป็นคนไม่ดีอีกด้วย

ด้านสังคมจากข้อความที่ว่า ผู้หญิงคือนางฟ้าในเรือน (The Angel of the House) ทำให้ ทรานถึงนัยยะสำคัญประการหนึ่งของพื้นที่อันเป็นอาณาจักรส่วนตัวของสตรี บ้านคือพื้นที่แห่งเดียวที่ ผู้หญิงวิกตอเรียนสามารถมีบทบาทได้ ซึ่งบทบาทที่ว่านี้ก็คือ การเป็นภรรยาและมารดาที่ดี การหาสามี หรือคู่ครองที่เหมาะสมเพื่อความอยู่รอดของผู้หญิงในสมัยวิกตอเรียน ถือว่าเป็นหน้าที่หรืออาจเรียกได้ ว่าเป็นอาชีพหลักของผู้หญิงในวัยสาว แต่ในบางครั้ง พ่อแม่ก็มักเป็นผู้จัดการในการหาคู่สมรสที่ เหมาะสมให้แก่บุตรสาวของตน ลักษณะเช่นนี้คล้ายคลึงกับการคลุมถุงชนในสังคมตะวันออก ความรัก หนุ่มสาวไม่มีความสำคัญใดๆ เท่ากับความเหมาะสมและความเห็นชอบของพ่อแม่ ทั้งนี้ เรื่องราวของ สตรีวิกตอเรียนมักถูกสะท้อนออกมาผ่านทางวรรณกรรมร่วมสมัยนั้นๆ อาทิ วรรณกรรมเรื่อง *Pride and Prejudice* ของ Jane Austen หรือ *Jane Eyre* ของ Charlotte Brontë สองนักเขียนสตรีชื่อ ก้องบรรณพิภพสากล ผู้ผลิตวรรณกรรมชิ้นเอกหลายเรื่องที่เปรียบเสมือนประจักษ์พยานชิ้นเอกต่อ เรื่องราวของสตรีในสมัยวิกตอเรียน แต่สำหรับหญิงสาวที่ไม่ได้แต่งงานนั้นย่อมไม่อาจที่จะมีบทบาท ของศรีภรรยาและมารดา การที่จะดำรงไว้ซึ่งสวัสดิภาพและความมั่นคงของตนเองในภายบ้านที่เป็น พื้นที่แห่งเดียวของตนได้ก็คือ การเคารพและปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ชาย ประหนึ่งว่าภรรยาเชื่อฟังต่อ สามีอย่างเคร่งครัด เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะผู้หญิงไม่สามารถใช้ชีวิตและหาเลี้ยงตนเองเพียงลำพังได้ พื้นที่ ทางสังคมของสตรีนั้นถูกจำกัดไว้แต่เพียงภายในบ้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงจากชนชั้นสูง ชนชั้นกลาง หรือ

ชนชั้นล่าง ทั้งหมดนี้ก็ไม่มีสิทธิ์ใดๆในการแสดงบทบาทนอกเหนืออาณาเขตพื้นที่ของตน นั่นก็คือ “บ้าน”

ด้านเศรษฐกิจด้วยเหตุที่สตรีมีพื้นที่ทางสังคมที่จำกัดอยู่เพียงแต่ในบ้าน อีกทั้งสตรีวิศตเรียนส่วนใหญ่ยังถูกกีดกันจากการศึกษาศาสตร์สำคัญๆ ดังนั้นผู้หญิงจึงเป็นผู้ที่ขาดความรู้ทางวิชาการที่จะนำไปประกอบอาชีพสำคัญๆ โดยส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงในสังคมวิศตเรียนมักได้เรียนรู้แค่เพียงการเย็บปัก การจับจ่าย และการทำบัญชีรับ-จ่าย อย่างง่ายๆเพียงเท่านั้น การเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศส การเขียน-อ่าน วรรณกรรม และการวาดภาพอาจมีบ้างเล็กน้อยในกลุ่มของสตรีชั้นสูง ทั้งนี้เป็นเพราะสังคมวิศตเรียนต้องการควบคุมสตรีไม่ให้มีความรู้มากเกินกว่าบุรุษ และอยู่ภายใต้การครอบงำและการนำพาของบุรุษเพียงอย่างเดียว เมื่อผู้หญิงถูกจำกัดพื้นที่กอบประกับมีขาดความรู้และทักษะสำคัญในการประกอบอาชีพ ผู้หญิงวิศตเรียนจึงแทบจะไม่มีช่องทางในการทำงาน จำต้องอยู่ภายใต้การดูแลเลี้ยงดูของสามีหรือผู้นำครอบครัวที่เป็นชายในครอบครัวเพียงเท่านั้น อย่างไรก็ตามยังปรากฏว่ามีบ้างที่จ้างให้ผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงชนชั้นล่างให้ทำงานเป็น หญิงรับใช้ภายในบ้าน หรือรับฝ้ายมาปั่นที่บ้านเพื่อแลกเอาค่าแรงเล็กน้อย หรือแลกกับอาหารเป็นสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยนสำหรับผู้หญิงชนชั้นกลางนั้น ส่วนใหญ่มักทำหน้าที่เป็นครูผู้เลี้ยงเด็ก (Governess) อยู่ประจำกับครอบครัวผู้มีอันจะกิน ในปี ค.ศ. ๑๘๕๐ พบว่ามีครูผู้เลี้ยงเด็กทั่วทั้งอังกฤษ จำนวนถึง ๒๑๐๐๐ คน แต่อย่างไรก็ตามค่าจ้างของครูผู้เลี้ยงเด็กนั้นค่อนข้างน้อย และก็ไม่เพียงพอที่จะแยกตนมาอยู่เพียงลำพังได้ ไม่ว่าผู้หญิงจะประกอบอาชีพใดๆในสังคมวิศตเรียน ผู้หญิงก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงการถูกละเลยทอดทิ้ง และความรุนแรงทั้งทางกายและทางใจจากผู้ชายและสังคมโดยรอบได้ ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้จึงสามารถอนุมานได้ว่าสตรีวิศตเรียนถูกกีดกันจากการประกอบอาชีพ และจำกัดอยู่เพียงแต่ในกรอบพื้นที่ทางเศรษฐกิจแคบๆแม้ว่าสภาพโดยรวมของการปฏิวัติอุตสาหกรรมจะรุดหน้าเพียงใดก็ตามแต่ ผู้หญิงวิศตเรียนเป็นผู้ที่ขาดเสถียรภาพทางการเงิน จำต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจเงินและอำนาจปกครองของผู้ชายอยู่ เสมอๆ

ด้านการเมืองพื้นที่ทางการเมืองในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่อิทธิพลของสตรีในระบบประชาธิปไตยเพียงอย่างเดียวแต่หมายรวมถึงกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการเรียกร้องซึ่งสิทธิและเสรีภาพของสตรี เหตุที่ประเด็นเรื่องพื้นที่ทางการเมืองของสตรีเป็นที่น่าสนใจต่อการศึกษานั้นก็เพราะว่า ในสังคมวิศตเรียน สตรีไม่มีสิทธิ์ที่จะออกเสียงทางการเมือง หรือลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้แทน มีเพียงแต่ผู้ชายเท่านั้นที่มีสิทธิ์ดังกล่าว และการที่ไม่มีผู้แทนของสตรีในกระบวนการออกกฎหมายของประเทศ ผู้หญิงจึงไม่ได้รับความยุติธรรมจากสังคม และถูกมองข้ามความสำคัญไปจากสายตาของผู้ปกครอง อีกทั้งยังขาดกฎหมายที่รับรองสวัสดิภาพความเป็นอยู่ของสตรี ในสังคมวิศตเรียนนั้น พื้นที่ทางการเมืองของสตรีนั้นอาจถือได้ว่าไม่เคยปรากฏมีมาก่อน แต่เมื่อสภาพสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง แนวคิดทางด้านสิทธิสตรีได้คืบคลานสู่อังกฤษผ่านทาง การติดต่อสื่อสารจากนักคิด นักเขียน และอิทธิพลของชาวอเมริกัน สตรีอังกฤษในชนชั้นสูงและชนชั้นกลางจึงได้เริ่มตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิสตรี และได้เข้ามาบทบาทในการแสดงความสามารถของตนในกิจการด้านการสาธารณสุข การแพทย์และสาธารณสุข เพื่อสังคม ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า แท้ที่จริงแล้วผู้หญิงก็มีความสามารถไม่น้อยกว่าชาย และผู้หญิงก็ควรได้รับสิทธิ์ในการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั่นคือการได้รับสิทธิ์ในการเลือกตั้งผู้แทนของตนตามระบอบประชาธิปไตย

ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมืองของยุโรปนำไปสู่การปฏิบัติของผู้หญิงในสังคม จากการที่ผู้หญิงออกมาเรียกร้องสิทธิและโอกาสทางการศึกษารวมถึงการประกอบอาชีพนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนให้เห็นความมีตัวตนของผู้หญิงในพื้นที่สาธารณะ การศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงสามารถลืมตาอ้าปากเชื่อมั่นในสิทธิและความสามารถของตนเอง การพัฒนาการศึกษาระบบของความเชื่อที่ว่า ผู้ชายกับผู้หญิงมีความเท่าเทียมกันการหล่อหลอมให้ผู้หญิงเข้าใจในอัตลักษณ์ความเป็นตัวเองอย่างแท้จริง เปลี่ยนสถานภาพของสตรียุโรปไปสู่ความเท่าเทียมกับเพศชาย แต่ไม่ได้แยกเพศหญิงให้เป็นอิสระอย่างสิ้นเชิงเสียทีเดียว

ในปัจจุบัน สำหรับ ประเทศไทย ขณะนี้เรื่องสิทธิสตรีเป็นประเด็นใหญ่ที่สังคมทุกระดับกำลังให้ความสำคัญ เพราะเรื่องสิทธิสตรีได้ถูกนำมาพูดกันบ่อยขึ้นในวง เสวนา หรือ สัมมนา ...ด้าน การศึกษา ในมหาวิทยาลัยของซีกโลกตะวันตก ได้เปิดหลักสูตรศึกษาเกี่ยวกับสิทธิสตรีถึงระดับปริญญาเอก ส่วนในแวดวงของชาวคริสต์ได้ศึกษากันกว้างขวางทั้งในยุโรปและอเมริกาเหนือ สำหรับประเทศไทย สถาบันการศึกษาของรัฐมีไม่กี่แห่งที่เปิดสอนสตรีศึกษา[1] ถึงระดับปริญญา และสถาบันการศึกษาของชาวคริสต์ที่ผลิตผู้รับใช้พระเจ้าทั้งของโปรเตสแตนต์ และคาทอลิก วิชาเกี่ยวกับสตรีในพระคัมภีร์ของคริสตชนแทบจะไม่บรรจุไว้ในหลักสูตร การเรียนการสอน ผู้รับผิดชอบหลักสูตรมักอ้างว่า ประเด็นเกี่ยวกับสตรี จัดสอนไว้ในบางวิชาของหลักสูตรศาสนศาสตร์แล้ว

อย่างไรก็ตามปัจจุบันมีนักวิชาการไทยก็ได้ทำการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับประเด็นสิทธิสตรีมากมาย(เพื่อเสนอผลงานทางวิชาการ) ส่วน บรรดา เอ็น จี โอ กลุ่ม ต่างๆ ระดับชาติก็มีสตรีเป็นผู้ขับเคลื่อน ในเรื่องความยุติธรรมและความชอบธรรมในสังคม บรรดาสตรี เป็นผู้นำการเรียกร้อง ในประเด็นต่างๆ เช่น สิทธิของเด็ก สิทธิของสตรี สิทธิมนุษยชน สิทธิของสัตว์ สิทธิของผู้บริโภค การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น ล้วนมีพลังสตรีเป็นผู้นำการเคลื่อนไหว ด้วยความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับสตรีในประเทศไทย กลุ่มสตรีและองค์กรแกนนำกลุ่มต่างๆ ได้มีการดำเนินกิจกรรมและรณรงค์อย่างต่อเนื่องกว่า 30 ปี เพื่อนำเสนอสถานการณ์ปัญหา การถูกเอารัดเอาเปรียบของแรงงานสตรี อีกทั้งการทำงานโดยได้รับค่าจ้างและสวัสดิการอย่างไม่เป็นธรรมของสตรีที่เป็นอีกปัญหาใหญ่ ตลอดจนเรียกร้องความเสมอภาค และขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในรูปแบบต่างๆ ปัจจุบันแม้สิทธิของแรงงานสตรีและสตรีทั่วไปจะได้รับการพูดถึงและรับรอง เพิ่มมากขึ้น แต่ในสภาพความเป็นจริงแรงงานสตรีทั้งในระบบและนอกระบบยังต้องเผชิญปัญหาทั้ง การถูกเลือกปฏิบัติ ถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกเลิกจ้างอย่างไม่เป็นธรรม ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองเมื่อเจ็บป่วยจากการทำงาน สตรีถูกคุกคามเมื่อออกมาเรียกร้องสิทธิ ขณะเดียวกันสตรีทั่วไปก็ยังขาดความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิต แม้แต่สิทธิในชีวิต เนื้อตัว ร่างกาย ก็ยังถูกคุกคาม

เบื้องหลังการต่อสู้เรื่องสิทธิของสตรีไทยที่ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ครั้งแรกคือกรณีของ อำแดงจัน[2] เป็นสตรีที่ออกมาเรียกร้องสิทธิพึงมีพึงได้ของตนในฐานะที่เป็นคน นางได้เรียกร้องสิทธิที่เป็นเจ้าของร่างกายของตนมิให้ถูกขายไปเป็นทาส? อีกรายคือ อำแดงเหมือน[3] นางได้เรียกร้องสิทธิที่จะสามารถเลือกคู่ครองตามที่ตนเองต้องการ นางได้คัดค้านประเพณีการคลุมถุงชน

การต่อสู้ของสตรีไทยสองคนนี้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายลักพาเมื่อ พ.ศ. 2408 โดยให้สิทธิสตรีในการเลือกคู่ครอง รวมทั้งแก้ไขกฎหมายผู้ชายเมีย บิดา มารดาชายบุตร เมื่อปี พ.ศ.2411 โดยระบุว่า "ผู้จะชายเมียไม่ได้ถ้าเมียไม่ยินยอม" อย่างไรก็ตามปัญหาของสตรีไทยนับวันยิ่งซับซ้อนมากขึ้น แม้ว่าสตรีมีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งและสิทธิรับการเลือกตั้ง แต่ก็ยังเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะได้รับเลือกตั้ง ทุกวันนี้สตรีไทยมีสิทธิทางการศึกษาระดับสูงๆ แต่ก็ยังยากที่จะก้าวสู่ความเป็นผู้บริหารระดับสูง ถึงแม้ว่าการบังคับแต่งงาน การขายลูก ชายเมียเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่การเอาลูกเอาเมียไปซัดตอกก็ยังมียู่ ส่วนความเชื่อว่าเมียเป็นสมบัติของผัวก็ยังคงอยู่ นอกจากนี้ยังมีประเด็นปัญหาหลัก ๆ ต่อสตรีที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในสังคม ได้แก่ ความไม่เสมอภาคระหว่าง ชาย-หญิง การกำหนดค่าจ้าง และจ่ายค่าจ้างหญิงในการทำงานที่ต่ำกว่าเพศชาย การถูกเลือกปฏิบัติ ถูกเอาไรต์เอาเปรียบจากเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้บังคับบัญชา การถูกเลิกจ้างอย่างไม่เป็นธรรม ไม่ได้รับการคุ้มครองเมื่อเจ็บป่วยจากการทำงานอย่างที่เหมาะสมควรจะเป็น การถูกคุกคามทางเพศในรูปแบบต่างๆ สิทธิในการเลือกใช้นามสกุล สิทธิในการลาคลอดอย่างต่ำ 90 วัน โดยได้รับค่าจ้างเต็ม ในทางปฏิบัติยังไม่เป็นจริง? ยังขาดการส่งเสริม การให้โอกาสในการศึกษาและพัฒนาตนเองในการประกอบอาชีพ และการยังมีปฏิบัติรุนแรงต่อสตรี

หาก ดูจากประเด็นปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบันและบางครั้งเป็นเรื่องไม่ไกลตัว ซึ่งปัญหาเหล่านี้ยังคงรอการแก้ไขจากทุกฝ่ายในสังคม โดยเฉพาะตัวของเราเองทุกคนที่ต้องปรับทัศนคติต่อสตรีให้ดีขึ้น มีการคุกคามหรือเอาไรต์เอาเปรียบให้น้อยลงให้ได้มากที่สุด มีความเสมอภาคระหว่างเพศ ขณะเดียวกันสตรีเองก็ต้องทำให้เห็นถึงศักยภาพของตนเองที่เทียบเท่าเพศชาย และที่สำคัญที่สุดคือภาครัฐ ที่ต้องมาดูแลสนใจและเอาใจใส่ในการแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างจริงจัง เพื่อสังคมที่เท่าเทียมกันและสันติต่อไป เพราะเราได้เปิดมุมมองใหม่ โดยเรียนรู้ผู้ชาย และเข้าใจผู้หญิง

1. สตรี ศึกษา เป็นวิชาการฐานของการพัฒนามนุษย์และสังคมที่สำคัญ ในประเทศไทยยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย แต่ในหลายประเทศถือว่าเป็นวิชาที่สำคัญ เพราะเป็นศาสตร์ที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเรื่องมนุษย์อย่างลึกซึ้ง ปัจจุบันมหาวิทยาลัยของรัฐได้เปิดสอนวิชานี้ระดับปริญญาโท เพียง 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2. คดีอำแดงจัน: การแก้ไขหลักกฎหมาย ผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน ในปี พ.ศ. 2410 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงโปรดให้ออกประกาศพระราชบัญญัติเรื่องผู้ชายเมีย บิดามารดาชายบุตร จ.ศ. 1229 การทูลเกล้าถวายฎีกาของอำแดงจันส่งผลให้พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวต้องทรงวางหลักกฎหมายใหม่

3. คดีอำแดงเหมือน : มูลเหตุของการออกพระราชบัญญัติลักพา จ.ศ. 1227 อำแดงเหมือนได้ทูลเกล้าถวายฎีกาต่อรัชกาลที่ 4 ร้องทุกข์กรณีที่บิดามารดาบังคับให้แต่งงานการออกประกาศพระราชบัญญัติลักพา จ.ศ. 1227 (พ.ศ. 2406) เพื่อแก้ไขหลักกฎหมายโบราณซึ่งให้อำนาจอิสระแก่บิดามารดาเหนือบุตรโดยไม่มีขอบเขตจำกัด อำนาจอิสระ ให้สิทธิแก่บิดามารดาในการจำหน่ายจ่ายโอนบุตรให้แก่ผู้อื่นตามความพอใจของตน รวมทั้งการบังคับให้บุตรแต่งงานตามประเพณี การคลุมถุงชน

ข้อมูลเกี่ยวกับมิลเลนเนียล เจเนอเรชั่น

คลื่นลูกที่ 4 ของนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

หากนับปรากฏการณ์ตั้งแต่คลื่นลูกแรกในช่วงศตวรรษที่ 19 คือการเรียกร้องอิสระจากการควบคุม การเรียกร้องสิทธิในเรื่องต่างๆ คลื่นลูกที่สอง ในช่วงปี 1960s เกี่ยวเนื่องกับการแก้กฎหมาย การสร้างความเท่าเทียม ต่อด้วยการพิชิตเข้ามาของคลื่นลูกที่สามในช่วงปี 1990s ที่เป็นการสร้างความภาคภูมิใจในตัวเองความงามคืออำนาจ ให้ความสำคัญ คัญกับสิทธิสตรีและครอบคลุมไปถึงกลุ่มความหลากหลายทางเพศซึ่งมีแนวโน้มการเคลื่อนไหวเป็นไปในด้านบวกมากขึ้น ส่งต่อสู่คลื่นลูกที่สี่ ที่สร้างความเป็นไปได้ใหม่ๆ จากกลุ่มมิลเลนเนียลด้วยช่องทางดิจิทัลทั้งการโปรโมต นำ เสนอภาพ บอกเล่าความคิดเห็นการสร้าง แชนแท็กที่สามารถสร้างพลังจากเครือข่ายอันมหาศาล เอ็มมา วัตสัน (Emma Watson) นักแสดงสาวแห่งฮอลลีวูดนับเป็นคลื่นลูกใหม่ หรือเรียกได้ว่าเป็นนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล (Millennial Feminist) เธอได้รับการแต่งตั้งจากองค์การเพื่อสตรีแห่งสหประชาชาติให้เป็นทูตสันถวไมตรี และเป็นสตรีหน้าใหม่ในการเคลื่อนไหวซึ่งเริ่มต้นจากการตั้งแฮชแท็ก #HeforShe เพื่อให้กลุ่มผู้ชายเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความเท่าเทียมกัน และได้รับการสนับสนุนอย่างท่วมท้น ตั้งแต่ฮิลลารี คลินตัน (Hillary Clinton) โยโกะ โอนะ (Yoko Ono) ไปจนถึงเจ้าชายแฮร์รี (Prince Harry) ที่ประสานความร่วมมือกันภายใต้ #HeforShe โดยมีกลุ่มผู้ชายร่วมลงความเห็นทางออนไลน์กว่า 404,111 รายจากทั่วโลก และมีการใช้แฮชแท็กนี้มากกว่า 1.2 พันล้านครั้งในทวิตเตอร์ กลุ่มคลื่นลูกที่สี่ต่างใช้สารสาระเดิมในบริบทโลกใหม่ด้วยความเข้าใจเครื่องมือในการสร้างความสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็น อินสตาแกรม ทัมเบลอร์ เฟซบุ๊กทวิตเตอร์ บล็อก และการใช้แฮชแท็กนอกจากนี้ เจเนอเรชั่นใหม่อย่างกลุ่ม Instagir ได้สร้างความเสมอภาคทางเพศด้วยความกล้าเปิดเผยบางส่วนของร่างกาย เช่น ขนในที่ลับช่วงขา ขอบบิกินี พร้อมต่อต้านความสมบูรณ์แบบของการจัดวางหรือรูปแบบทั่วไป อาทิ ขาที่เรียบเนียน สิวที่สม่ำเสมอ โดยเน้นแนวทางการนำ เสนอภาพที่ตรงไปตรงมา ไม่ผ่านการรีทัช ใช้แสงธรรมชาติ เพื่อสร้างคอนเซ็ปต์ด้านความงามอีกรูปแบบ พร้อมชูเสียงที่ดังขึ้นถึงภาพแนว วาบวิว่า เป็นสิ่งปกติจากข้อห้ามที่เคยเป็นมา เช่นเดียวกับอินสตาแกรมของนักสร้างสรรค์บางกลุ่มไม่ ว่าจะเป็น @Renhangrenhang @harleyweir ที่แสดงเรือนร่างแบบเปลือยเปล่าด้วยท่าทางสวยงาม เยี่ยงงานศิลปะ ไม่เว้นแม้แต่สื่อกระแสหลักอย่างภาพยนตร์ Handmaiden ที่ดัดแปลงจากรรณกรรม อังกฤษเรื่อง Fingersmith กำกับโดยปาร์ก ชานวุก (Park Chan-wook) ที่ฉายภาพความสัมพันธ์อันเร่าร้อนระหว่างตัวละครทั้งยังเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างมากในเทศกาลหนังเมืองคานส์ ในปี 2016 อิทธิพลของสตรีหรือคลื่นลูกที่สี่ยังไม่จบอยู่เท่านั้น แบรินด์เครื่องประดับจากฝรั่งเศสในชื่อ คุวคูซูแซตต์ (Coucousuzette) ยังนำ ลักษณะพลังสตรี (GirlPower) ศิลปะแบบป๊อปอาร์ต และคิทช์ (Kitsch) มาเป็นองค์ประกอบหลักในชิ้นงานอีกด้วยหากอีกด้านพื้นที่อินเทอร์เน็ตกลับเป็น พื้นที่ที่สตรีถูกล่วงล้ำ วิพากษ์วิจารณ์อย่างไร้สาระ ถูกกระทำ รุนแรงไม่ต่างจากวัตถุ ภาพยนตร์สารคดี The F Word กำกับโดย โรเบิร์ต อัดันโต (Robert Adanto) ศิลปินร่วมสมัยที่ใช้สื่อสมัยใหม่ในการนำ เรื่องคลื่นลูกที่สี่ของสิทธิสตรีไปสู่สายตาโลกเพื่อสะท้อนให้เห็นผ่านภาพยนตร์ว่า แม้ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นอย่างไร จะมารัก เจ้าระเบียบ เป็นนักกีฬาแถวหน้า ดาราหนังโป๊ เสพติดเซลฟี เคร่งศาสนา เป็น นักทฤษฎี เซียร์ลิตเตอร์ พวกเธอก็เชื่อว่าทางเลือกเดียวสำหรับสิทธิสตรีที่แท้จริงคือ การที่ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถทำ อะไรได้อย่างเป็นอิสระสำหรับตัวเธอเอง

1. มิลเลนเนียล เจเนอเรชัน

คนอายุ 25 -30 ปี คือ กลุ่มคนทำงานในช่วงต้น ต้องผ่านช่วงผันผวนทางเศรษฐกิจ ดั้มยำกุ้ง ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และการเมือง จึงทำให้ mindset ลึกๆ ความมั่นคงไม่ค่อยมีอยู่รอบตัว ดังนั้น ต้องทำให้ตัวเองเกิดความมั่นคง ด้วยการแข่งขัน การเรียน หรือ การหารายได้ อาชีพเสริม เป็นต้น พร้อมทั้งมีความสามารถในการปรับตัวสูงมาก เปิดรับสิ่งใหม่แต่ก็เปลี่ยนใจได้ง่ายเช่นกัน

วิจัยพบว่ากลุ่ม Millennial นิยมอยู่เป็นโสด รักอิสระมากขึ้น แยกออกไปอยู่คอนโดฯ และแม้ว่าผ่านเหตุการณ์ใหญ่ๆมาแล้วแต่ยังรู้สึกตัวเองยังไม่โต ยังเป็นเด็กอยู่เสมอ ที่สำคัญเปิดกว้างรับสิ่งใหม่ แต่ขอให้จริงใจ ถ้าแบรนด์ทำให้ไม่พอใจเตรียมรื้อคอมเมนต์ หรือ กระทู้ใน Social Media ได้เลยเพื่อแสดงถึงผู้บริโภคมีอำนาจในมือ

กลุ่ม Millennial มีความคิดเป็นเอกลักษณ์ (Uniqueness) มีความเป็นตัวของตัวเอง กล้าคิด กล้าทำมากขึ้น หรือ มีอิสระทางความคิด จึงทำให้เกิดความสร้างสรรค์ถูกสะท้อนออกมาหลากหลายรูปแบบ โดยที่เห็นชัดเจน คือ มีฝันมีอยากการวางแผนทำธุรกิจส่วนตัวในอนาคต ไม่ใช่ทำงานไปวันๆรอเกษียณอายุ หรือ มีเป้าหมายในตำแหน่งสูงๆในองค์กร เหมือนคนรุ่นก่อน

สรุป คุณสมบัติ 5 ประการ ทำให้ชื่นชอบแบรนด์ (ทั้งกิจกรรมและการสื่อสาร)

1. Creative สื่อสารอย่างสร้างสรรค์
2. Confident มั่นใจ และ ชัดเจน
3. Authentic เป็นของแท้ จริงใจ
4. Simple ง่ายๆ ไม่ต้องซับซ้อน ไม่ต้องล้ำ
5. Trustworthy น่าเชื่อถือ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

CLEO(2558) “สืบเสาะอย่างเกี่ยวกับเฟมินิสต์ที่เราอยากให้ทุกคนเข้าใจ” สงสัยมานานว่า คำว่า "เฟมินิสต์" จริงๆ แล้วคืออะไร วันนี้เรามานั่งเม้าท์กับ แหมมี เพื่อนสาวที่จบป.โทมาจาก LSE (London School of Economics) ด้าน Gender Studies หรือการศึกษาเกี่ยวกับเพศ ความแตกต่างระหว่างเพศ (ที่ไม่ใช่เพศศึกษานะ)

1 เฟมินิสต์ไม่ใช่ลัทธิ "เกลียดผู้ชาย" อย่างที่หลายๆ คนเข้าใจว่าการเป็นเฟมินิสต์คือการเกลียดและแบนผู้ชาย แบบไม่ยอมอยู่ใกล้ ห้ามคุยด้วย

2 เฟมินิสต์ไม่จำเป็นต้องเป็นเลสเบียน สืบเนื่องมาจากข้อแรกที่ว่าเฟมินิสต์ต้องเกลียดผู้ชาย และสุดท้ายแล้วคบกับผู้หญิงด้วยตัวเอง

3 เฟมินิสต์เชื่อในความเท่าเทียมกันระหว่างทั้งสองเพศ อย่างเช่น การจ่ายเงินเดือน โอกาสในการทำงาน โอกาสก้าวหน้าในงาน ผลประโยชน์ทุกอย่างที่ผู้หญิงควรจะได้รับเท่ากับผู้ชาย เป็นต้น นี่แหละคือแก่นของเฟมินิสต์

4 เฟมินิสต์เป็นคนที่ไม่ค่อยอยู่ในเมนสตรีม ผู้หญิงที่เป็นเฟมินิสต์จะไม่ค่อยแต่งตัวตามกระแส เปลี่ยนสีผม เปลี่ยนทรงผมไปเรื่อยๆ เปลี่ยนชื่อตัวเองเป็นชื่อกลางๆ ที่ใช้ได้ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง เพราะพวกเขา มองว่าการตามกระแสก็คือการยอมรับวัฒนธรรมหลักที่ผู้ชายยังเป็นใหญ่อยู่

5 เฟมินิสต์ไม่ชอบหนังโป๊ เพราะมันคือการเปลี่ยนให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุระบายอารมณ์ของผู้ชายทันที และการที่ถูกกระทำแบบในหนัง มันคือการตอกย้ำว่าผู้ชายเป็นคนคุมเกมด้วย

6 ผู้ชายก็สามารถเป็นเฟมินิสต์ได้ โดยคุณสมบัติของเขาคนนั้นก็คือให้เกียรติผู้หญิงเท่าเทียมกับผู้ชายด้วยกัน เหมือนคุณคือเพื่อนในแก๊งเขาคนหนึ่ง

7 เฟมินิสต์ไม่ชอบห้องน้ำเลย เพราะห้องน้ำคือสิ่งแรกๆ ในชีวิตประจำวันของทุกคนที่แบ่งแยกเพศออกเป็นสองฝั่ง และที่รองรับสำหรับเพศที่สามด้วย

8 เฟมินิสต์สายสุดโต่งบางคนไม่ใช่ฝัอนามัยและบางคนก็ไม่ใส่ชุดชั้นในด้วย เพราะพวกเขาคิดว่าทั้งประจำเดือนและหน้าอกคือธรรมชาติของร่างกาย ไม่ใช่สิ่งที่น่าอายเพราะผู้ชายมอง

9 เฟมินิสต์ไม่ใช่คำว่า He หรือ She แทนตัวเอง แต่พวกเขาใช้คำว่า "Ze" อย่างเช่น Ze goes to the toilet เธอ/เขาไปห้องน้ำ เป็นต้น

10 เฟมินิสต์ไม่เชื่อใน "พรหมจรรย์" เพราะมันคือการตีกรอบให้กับผู้หญิง เฟมินิสต์บอกว่ามันไม่เมคเซนส์ถ้าเราต้องเก็บความเวอร์จิ้นไว้ให้กับผู้ชายที่ผ่านผู้หญิงคนอื่นมาแล้วเป็นสิบๆ คน

11 เฟมินิสต์เชื่อว่า เมื่อไหร่ที่มีความเท่าเทียมระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงแล้ว ปัญหาเรื่องการจำกัดสิทธิเสรีภาพของเพศที่สาม รวมไปถึงคนกลุ่มน้อย เช่น กลุ่มสีผิว เชื้อชาติ ฯลฯ ก็จะหมดไปด้วย เพราะนี่คือจุดเริ่มต้นที่เบสิคที่สุด

Forbes(2557)“ทำความรู้จักกับ “คนพันธุ่มิลเลนเนียล”งานวิจัยระดับโลกชี้ให้เห็นว่าคนยุคใหม่ที่เรียกว่า “คนรุ่นมิลเลนเนียล” ที่จะกลายเป็นกำลังหลักในการทำงาน มนุษย์รุ่นนี้เน้นพัฒนาตน มุ่งสู่ผู้นำแต่ไม่ยึดติดตำแหน่ง พร้อมเลือกสร้างสมดุลการงาน-ชีวิต

การศึกษาชิ้นนี้จัดทำโดย INSEAD Emerging Markets Institute, HEAD Foundation และ Universum ผ่านการตอบแบบสอบถามออนไลน์ของกลุ่มประชากรกว่า 16,000 คน ใน 24 ประเทศ ระหว่างมิถุนายนถึงกรกฎาคมของปีนี้ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับคนรุ่นมิลเลนเนียล (Millennials) ในที่ทำงานให้มากยิ่งขึ้น และเพื่อให้รู้จักกลุ่มคนที่เกิดระหว่าง 1984-1996 อย่างแท้จริง เพราะในอีกไม่นาน คนกลุ่มนี้จะกลายเป็นคนส่วนใหญ่ในที่ทำงาน

บทสรุปของงานวิจัยพบว่า คนรุ่นมิลเลนเนียลให้คุณค่ากับการพัฒนาเอง และการจัดสมดุลการงาน-ชีวิต มากกว่าเงินตราและสถานภาพทางสังคม อย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงมีความทะยานอยาก และเชื่อมั่นในศักยภาพของตน ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในอาชีพการงานได้ จากผู้ตอบแบบสอบถามทั่วโลกกว่า 16,000 ราย มีถึง 73% เลือกความสมดุลระหว่างการงาน-ชีวิต มากกว่าการเลือกรับเงินเดือนสูง และ 82% ให้คุณค่ากับการจัดสมดุลการงาน-ชีวิต ยิ่งกว่าตำแหน่งหน้าที่ในองค์กร ที่ต่างไปจากคนรุ่นก่อนก็คือ คนรุ่นมิลเลนเนียล 42% เห็นด้วยหรือเห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะตกงาน มากกว่าที่จะทำงานที่เขาไม่ชอบ ค่านิยมเช่นนี้ปรากฏแพร่หลายในประเทศชิลี เลบานอน และเปรู แม้ว่าผลการสำรวจจะให้ภาพรวมในทิศทางเดียวกัน แต่การวิจัยนั้นได้แยกแยะให้เห็นความแตกต่างในแต่ละภูมิภาคไว้ด้วย รวมไปถึงความแตกต่างระหว่างคนรุ่นมิลเลนเนียลวัยหนุ่มสาวกับวัย

ผู้ใหญ่"คน मिलเลนเนียลจะกลายเป็นคนส่วนใหญ่ของที่ทำงานภายในห้าหรือหกปีจากนี้" Petter Nylander ซีอีโอ Universum กล่าวเพิ่มเติมว่า "บริษัทที่สนองตอบต่อคนรุ่นนี้ได้ จะมีโอกาสที่จะดึงดูด คัดสรร และรักษาบุคลากรเช่นพวกเขาไว้ได้ และผลการศึกษาที่ทำให้เห็นความแตกต่างในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ช่วยยืนยันว่าการจัดการและการสื่อสารกับคนในรุ่นนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง หากต้องการประสบความสำเร็จ"

Vinika D. Rao ผู้อำนวยการบริหารของ INSEAD EMI กล่าวด้วยว่า "การศึกษาครั้งนี้จะช่วยให้เข้าใจอุปสรรคสำคัญของการทำธุรกิจในตลาดเกิดใหม่ได้อย่างไร โดยจะต้องเข้าใจถึงอิทธิพลที่มีต่อการตัดสินใจประกอบอาชีพ และพฤติกรรมของผู้นำของคนรุ่นใหม่ ที่กำลังถูกพูดถึงกันอย่างมาก"

สำหรับคนรุ่น मिलเลนเนียลแล้ว ครอบครัวยุคใหม่และมิตรสหายหาใช่ผู้ทรงอิทธิพลในการทำงานอีกต่อไป มีเพียง 5% เท่านั้นที่ยอมรับว่า เพื่อนมีอิทธิพลสูงมากในการตัดสินใจ ยกเว้นเพียงภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเท่านั้น ที่ยังให้คุณค่ากับทัศนคติจากเพื่อนๆ สำหรับคนรุ่น मिलเลนเนียลที่เกิดประมาณปี 1996 ลงมา ทัศนคติต่อมิตรสหายนั้นมีความสำคัญลดน้อยลงกว่าคนรุ่น मिलเลนเนียลที่เกิดก่อน และมีผู้ตอบแบบสอบถามเพียง 10% เท่านั้น ที่ยังเชื่อว่าความคิดเห็นของพ่อแม่เป็นเรื่องสำคัญ แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นนี้มีอิสระทางความคิดมากกว่าที่คนทั่วไปเข้าใจ

ความเป็นผู้นำหรือเป็นผู้บริหารยังคงเป็นแรงจูงใจในการประกอบอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามถึง 41% ยอมรับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับตน โดยพบว่าแรงกระตุ้นรั้าให้พยายามในเรื่องนี้คือ เงิน (35%) อิทธิพล (31%) และโอกาสที่จะแสดงบทบาทเชิงยุทธศาสตร์ (31%) สำหรับคนยุค मिलเลนเนียลแล้ว แรงกระตุ้นให้บรรลุถึงความเป็นผู้นำเกิดจากสิ่งที่อยู่เบื้องลึกข้างในใจ มิใช่บทบาทความเป็นผู้นำตามแบบแผนเดิมๆ ที่ต้องบริหารงานหรือควบคุมกำกับพนักงานอื่นๆ แต่ประเด็นนี้อาจยกเว้นในประเทศไนจีเรียและแอฟริกาใต้

ขณะที่ความเป็นผู้นำคือเป้าหมายหลัก แต่ความสำคัญของตำแหน่งหน้าที่กลับแปรผันกันไปตามภูมิภาค โดยในแอฟริกา เอเชียแปซิฟิก ตะวันออกกลาง และละตินอเมริกา ยังมีความสำคัญอย่างมาก แต่ในยุโรปตะวันออกและกลางกลับไม่สำคัญ และไม่อยู่ในสายตาของคนรุ่น मिलเลนเนียลในอเมริกาเหนือและยุโรปตะวันตกเลย นอกจากนี้แล้วยังพบว่า คน मिलเลนเนียลที่อายุน้อยเริ่มไม่ยึดติดกับตำแหน่ง ต่างไปจากคน मिलเลนเนียลที่เกิดก่อนปี 1984

แต่มีเพียง 24% เท่านั้นที่มุ่งมั่นอย่างแรงกล้ากับการมุ่งสู่จุดหมายอย่างรวดเร็ว โดยต้องการการเลื่อนตำแหน่งอย่างต่อเนื่อง ทว่ามีถึง 45% มุ่งเน้นไปที่การเติบโตพร้อมกับเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ซึ่งเป็นคุณค่าที่เป็นเป้าหมายชีวิตอันดับสองรองจากการสมตูลการงาน-ชีวิต ความวิตกกังวลที่สุดของคนรุ่นนี้จากทั่วโลกก็คือ การต้องจมอยู่ในงานที่ไร้โอกาสในการพัฒนาตัวเอง

"ในเร็วๆ นี้ คนยุค मिलเลนเนียลจะยึดครองตำแหน่งผู้นำในทุกระดับไปทั่วโลก ไม่ว่าจะในแวดวงธุรกิจ วิชาการ ภาครัฐ หรือในองค์กรไม่แสวงหากำไร คำถามตามมามีคือ เขาพร้อมที่จะนำหรือไม่ หากพร้อม เขาจะนำอย่างไร การจะตอบคำถามเหล่านี้ได้ ต้องขึ้นกับบริบทเฉพาะพื้นที่และเฉพาะภูมิภาค" Henrik Bresman ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ HEAD Foundation และรองศาสตราจารย์ประจำ Organisational Behavior ของ INSEAD ให้ความเห็น

ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงในแต่ละภูมิภาคนั้นก็คือ ภาพลักษณ์ของผู้บริหารสูงสุดในสายตาคนรุ่นมิลเลนเนียล ผู้บริหารในอเมริกาเหนือ ยุโรปตะวันตก และแอฟริกาใต้ ต้องแสดงพลังศักยภาพ ขณะที่ความเป็นธรรมและความเชี่ยวชาญเป็นหัวใจของผู้นำในยุโรปกลางและตะวันออก คนมิลเลนเนียลในละตินอเมริกาให้ราคากับผู้แสดงบทบาทผู้ให้คำแนะนำ และในตะวันออกกลาง ผู้บริหารควรต้องตอบคำถามได้ทุกข้อ สำหรับผู้ที่อายุน้อยและผู้หญิงคาดหวังอย่างยิ่งว่า ผู้บริหารต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี

คนรุ่นมิลเลนเนียลมองโลกอย่างดงาม ซึ่งแตกต่างอย่างมากกับคนยุค Gen Xer และ Baby Boomer โดยผู้ตอบแบบสอบถาม 64% เห็นว่า มิตรภาพเป็นเกณฑ์สำคัญที่สุดสำหรับนายจ้างในอนาคต และนิยมในความหลากหลายก็คือความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม (85%) ท้ายสุดแล้ว มีเพียง 8% ที่กลัวจะขาดโอกาสที่สมควรได้ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางเพศของเขาเอง ยิ่งในผู้ที่อายุน้อยแล้วกังวลเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น

"การเก็บตัวอย่างจากคนจำนวนมากในภาวะเศรษฐกิจที่แปรผันไปมาเช่นนี้ ทำให้การศึกษาแสดงข้อเปรียบเทียบที่น่าสนใจระหว่างคนมิลเลนเนียลในประเทศพัฒนา กับประเทศกำลังพัฒนา และยังได้บอกว่า การเหมารวมหรือประเมินคนกลุ่มนี้อย่างกว้างๆ อาจอันตรายต่อตัวองค์กรและผู้กำหนดนโยบายได้ เพราะมันได้ลบเลือนความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับพวกเขาทั้งหมด" Rao ทิ้งท้าย

ทั้งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เรียกว่า Millennials หรือ Millennial Generation นั้น เป็นคำกว้างๆ ใช้เรียกคนที่เกิดและเติบโตในช่วงเปลี่ยนผ่านสหัสวรรษ ตั้งแต่ช่วงต้นยุค 1980s จนถึงต้น 2000s คนรุ่นนี้ยังมีชื่อเรียกที่คุ้นเคยกันมาก่อนว่าคนรุ่น Generation Y

Mgronline(2561) “เจเนอเรชันกรีน ยุคมิลเลนเนียล ชี้ความยั่งยืนคือปัจจัยหลักการชอปปิง”

ประชากรในยุคมิลเลนเนียลไม่ได้มีความสำคัญต่อโลกในการเป็นตัวขับเคลื่อนอนาคตของโลกด้านสังคมเท่านั้น หากแต่ยังเริ่มมีบทบาทต่อการพัฒนาด้านกรีน จนเกิดคำศัพท์ใหม่ที่เรียกว่า Green Generation ขึ้นมาตั้งแต่ปี 2015

เมื่อยุค 100 ปีที่ผ่านมา ประชากรยุคมิลเลนเนียลได้ผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความยากลำบากทางเศรษฐกิจมากกว่าความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ กระนั้นก็ตาม การศึกษาผ่านช่องทางแบบสอบถามออนไลน์ของบริษัทเนี่ยลเช่น ก่อนหน้านี้พบว่า ประชากรในรุ่นมิลเลนเนียล 3 จาก 4 คน ที่ตอบแบบสอบถามระบุว่ามีความยินดีและเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มขึ้นเพื่อให้มีส่วนร่วมในการเข้าถึงเป้าหมายความยั่งยืนของสังคมและโลก และเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นจากผลการสำรวจในอดีตก่อนหน้านี้

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ว่าเป็นกลุ่มเยาวชนที่เรียกว่า Generation Z หรือคนที่มียายุ 15-20 ปี ที่ระบุว่าตนเต็มใจจะจ่ายเงินเพิ่มเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์และบริการที่มาจากบริษัทที่มีความมุ่งมั่น และนโยบายที่จะผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม จากราว 55% ในการสำรวจก่อนหน้านี้ เป็น 77% ซึ่งผลการสำรวจดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า

ประการที่ 1 การปลูกฝังการรับรู้ให้กลุ่มเป้าหมายดังกล่าวมีความมั่นใจต่อชื่อเสียงของแบรนด์ในด้านการเป็นกรีน ย่อมมีผลต่อเยาวชนในอนาคตอย่างแน่นอน และน่าจะคุ้มค่าต่อการลงทุน

ประการที่ 2 ไม่ใช่แต่เฉพาะกลุ่มมิลเลนเนียลเท่านั้นที่เป็น Green Generation หากแต่กลุ่ม เบบี้บูม ที่มีอายุระหว่าง 50-64 ปี ก็ให้ความสนใจต่อการบริโภคกรีน และเป็น Green Consumer ได้เหมือนกัน และกิจการต่างๆ จึงควรใส่ใจกับกลุ่มนี้และไม่ควรจะละทิ้งกลุ่มคนสูงวัยพวกนี้ไปอย่างสิ้นเชิง เพียงเข้าใจว่าควรลงทุนกับเด็กรุ่นใหม่เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น

ประการที่ 3 กลุ่ม Green Generation ที่ว่านี้ไม่ได้จำกัดหรือกระจุกตัวในบางพื้นที่เท่านั้น หากแต่กระจายออกไปยังภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก และมีแนวโน้มเพิ่มสัดส่วนขึ้นในทุกภูมิภาคของโลกด้วย แสดงว่าการรับรู้เกี่ยวกับคุณค่าของสังคมและสิ่งแวดล้อมได้แพร่กระจายออกไปทั่วโลกในช่วงเวลาเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ

- กิจการที่ดำเนินงานอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- กิจการที่มีความมุ่งมั่น มีนโยบายในการส่งเสริมคุณค่าทางสังคม
- ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากวัตถุดิบและส่วนผสมจากธรรมชาติ ออร์แกนิก

ประการที่ 4 หากต้องแลกกันระหว่างคุณค่าของกรีน กับความสะดวกสบายส่วนบุคคล Green Generation ระบุว่าตนให้คุณค่ากับเรื่องของสังคมมากกว่าความสะดวกสบายส่วนบุคคล และยินดีแลกกัน

ประการที่ 5 ตัวขับเคลื่อนการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการที่เน้นความยั่งยืน จากกลุ่มที่ตอบแบบสอบถามมาจาก 7 ปัจจัยสำคัญ ได้แก่

ตัวขับเคลื่อนสำคัญที่สุด คือ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตนั้นมาจากแบรนด์หรือบริษัทที่ผู้ซื้อเชื่อมั่นไว้วางใจ

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับสอง คือ ผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงในด้านประโยชน์ต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิต

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับสาม คือ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากส่วนผสม ส่วนประกอบธรรมชาติ ออร์แกนิก

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับสี่ คือ ผลิตภัณฑ์จากบริษัทที่มีชื่อเสียงว่าเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับห้า คือ ผลิตภัณฑ์จากบริษัทที่มีชื่อเสียงว่ามีนโยบาย มุ่งมั่นต่อคุณค่าทางสังคม

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับหก คือ มีหีบห่อผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวขับเคลื่อนสำคัญอันดับเจ็ด คือ ผลิตภัณฑ์จากบริษัทที่มีความมุ่งมั่นกรีนที่มีผลต่อสังคมของตน

women.mthai(2561)“ยิ่งเป็นชาย ยิ่งต้องเป็น ‘เฟมินิสต์’”บทความดังกล่าวไม่ใช่การเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ แต่เป็นเพียงการ ‘เล่าเรื่อง’ ความไม่เท่าเทียมทางเพศ โดยเฉพาะกับ ‘เพศหญิง’ ที่เกิดขึ้นบ่อยจนชินตา แต่ทว่ายังมีคนอีกจำนวนมากที่ยังไม่สังเกตเห็น และถึงเวลาแล้วที่เราจะเหลียวมองปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจังไม่ว่าคุณนั้นจะเป็นเพศอะไร

เมื่อประมาณปลายปี 2558 ผมและพี่สาวยืนปรับทุกข์กันอยู่ริมถนน โดยกล่าวถึงบุคคลที่สาม (ที่แถวบ้านเรียกว่า ‘นินทา’) โดยมีผมเป็นผู้เล่าและพี่สาวเป็นคนฟัง ผมเล่าให้เธอฟังถึงปัญหาเพื่อนชายล้นในกลุ่มกำลังแตกคอกัน เนื่องจากเพื่อนคนหนึ่งชอบเอาคนนั้นคนนี้ไปพูดในทางเสียหายหนักเข้าๆ ก็ตั้งกลุ่มนินทา ก่อนที่ผมจะปิดท้ายการสนทนาว่า “ผมไม่ชอบเลยจริงๆ พวกผู้ชายที่ชอบทำนิสัยแบบผู้หญิง”

ในขณะที่ผมส่ายหัวถอนหายใจ แต่นัยน์ตาของพี่สาวของผมกลับเบิกกว้าง เธอถามกลับว่า “นิสัยผู้หญิงคืออะไร” ผมมองเธออย่างงงสงสัย พร้อมกับบอกว่า “ก็นิสัยชอบนินทา ซี้เข้าที่ใจ นิสัยที่พวกผู้หญิงชอบทำ” พี่สาวของผมเธอทำสีหน้าไม่พอใจอีกครั้ง และตั้งคำถามต่อวิถีคิดของผมว่า “นี่กำลังเหมารวมหรือเปล่า มันเป็นเรื่องบุคคลหรือเป็นเรื่องลักษณะนิสัยที่ติดมากับเพศ?”

ผมและพี่สาวเรามีเวลาไม่มากนักที่จะต่อบทสนทนาที่ริมถนน แล้วรีบไปกรดและเดินทางไปที่อื่นๆ โดยทิ้งคำถามปลายเปิดนั้นไว้ และยังไม่มีการมาช่วยผมหาคำตอบ

‘การเหมารวม’ เป็นบันไดขั้นแรกของความเข้าใจผิด และเมื่อคนเราเข้าใจผิดก็ย่อมมีผลต่อการแสดงออก และผลลัพธ์ของการแสดงออกที่อยู่บนฐานความเข้าใจที่ผิด ย่อมมีผู้ได้รับผลกระทบในเชิงลบตามมา ไม่มากก็น้อย

เวลาผ่านไปเร็วอย่างน่าใจหาย เผลอแป็บเดียว ก็เป็นช่วงต้นปี 2560 เสียแล้ว ในปีนี้หัวหน้าผมมีของฝากเป็นหนังสือบางๆ หนึ่งเล่ม แต่ผมไม่ได้สนใจเปิดอ่านมัน และเมื่อเวลาผ่านไปหนังสือก็ยังวางอยู่ที่เดิมแต่ที่เพิ่มเติมคือกองงานและหนังสือที่ผมเอามาวางทับหนังสือเล่มเก่าที่หัวหน้าผมวางไว้แทน

จะด้วยความบังเอิญหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ เมื่อผมกำลังจัดโต๊ะที่แสนจะรกให้เรียบร้อย เจ้าหนังสือที่หน้าปกเต็มไปด้วยรอยขีดลิสติกก็หล่นลงมาจากโต๊ะ ผมก้มลงไปหยิบขึ้นมา พร้อมกับเห็นประโยคภาษาอังกฤษเขียนที่หน้าของหนังสือว่า ‘WE SHOULD ALL BE FEMINISTS’ หรือที่แปลว่า ‘เราทุกคนควรเป็นเฟมินิสต์’ ซึ่งเขียนโดย ซิมามานดา เอ็นโกซี อาโดซี นักเขียนนวนิยายชื่อดังชาวไนจีเรีย ไม่รู้เพราะเหตุใด ภาพที่ผมกำลังยืมเอียงกับพี่สาวของผมหมุนวนมาอีกครั้ง และผมได้แต่เข้าใจว่า นี่ต้องเป็นหนังสือแบบที่พี่สาวของผมอ่าน และเธอก็กำลังปฏิบัติการณ์ตามหนังสือที่ขึ้น่าอะไรบางอย่างให้กับเธอ แน่نونผมเคยได้ยินคำว่า ‘เฟมินิสต์’ หรือแนวคิดสตรีนิยมที่เรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศ แต่ทว่า ทำไมทุกคนควรเป็นเฟมินิสต์คือคำถามที่ผมต้องการหาคำตอบมาเนิ่นนานแล้ว

ผมอ่านหนังสือไปไม่ถึง 20 หน้า ผู้เขียนอย่างซิมามานดา ก็ปล่อยหมัดแสบเข้าที่หน้าของผม โดยที่ผมเองยังไม่ทันได้ตั้งการ์ด เธอเกิดในประเทศไนจีเรียที่ภูมิศาสตร์ความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศจะเชิดชูความเป็น ‘ชาย’ มากกว่า ‘หญิง’ อันจะเห็นได้ในเรื่องเล่าวัยเด็กของเธอ ที่คุณครูของเธอเคยวางกฎว่าใครก็ตามที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้เป็นหัวหน้าห้อง และแน่นอน ซิมามานดาก็คือคนที่ได้คะแนน

สูงสุดของห้อง แต่คุณครูกลับบอกว่า “หัวหน้าห้องต้องเป็นผู้ชาย” และทำให้ตำแหน่งหัวหน้าห้องตกเป็นของเด็กผู้ชายซึ่งได้คะแนนเป็นลำดับที่สอง แทนที่จะเป็นเธอ

หลังจากหมดแรกที่แย็บเข้าใบหน้า ผมสัมผัสได้ว่า ผมมีอาการทางจิตอ่อนๆ เพราะผมยังอยากอ่านต่อและอยากให้เธอชุกหรืออัปเปอร์คัตปลายคางผมสักครั้ง ด้วยเรื่องราวที่เธอแบกรับอยู่

เธอไม่ปล่อยให้ผมรอนาน เธอเล่าถึงประสบการณ์เมื่อครั้งเธอโตเป็นสาวว่า มีอยู่วันหนึ่งที่เธอและเพื่อนต้องออกไปร้านอาหาร และที่ไนจีเรียมีความยุ่งยากในเรื่องที่จอดรถ แต่ถึงอย่างนั้นก็จะมีเด็กหนุ่มคอยให้บริการตามหาที่จอดรถและสัญญาว่าจะ ‘ดูแล’ รถของคุณเป็นอย่างดี

ในวันนั้นเอง ที่เด็กหนุ่มซึ่งคอยดูแลรถให้เธอและเพื่อน ทำงานได้อย่างน่าประทับใจ เธอจึงตัดสินใจตอบแทนเด็กหนุ่มด้วยเงินเล็กๆ น้อยๆ แต่ในวินาทีที่เธอหยิบเงินออกจากกระเป๋าและยื่นให้เด็กหนุ่มคนนั้นรับเงินไปและมองข้ามชิมามาตาพร้อมกับกล่าวขอบคุณ ‘ผู้ชายคนข้างๆ’ ของชิมามาตาซึ่งเป็นเพื่อนของเธอ ทั้งที่เธอเป็นคนควักเงินของตัวเองเพื่อจ่ายไป

เท่านั้นยังไม่พอ ชิมามาตายังต้องหัวเสียกับโรงแรมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในไนจีเรีย เพราะเธอถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยขวางและตั้งคำถามอย่างน่ารำคาญใจ ไม่ว่าจะเป็นแขกที่เธอมาหาเป็นใคร พักอยู่ห้องไหน หรือเธอสามารถแสดงศักยภาพเพื่อพิสูจน์ว่าเธอเป็นเจ้าของห้องจริงๆ ได้หรือเปล่า โดยความยุ่งยากดังกล่าวมาจากฐานความเชื่อที่ว่า “ผู้หญิงไนจีเรียไม่สามารถที่จะจ่ายค่าห้องโรงแรมได้” หรือไม่ก็เข้ามาเพื่อขายบริการทางเพศแต่เพียงอย่างเดียว

สิ่งหนึ่งที่ผมชอบมากๆ ในหนังสือที่เธอเขียนก็คือ เธอไม่ได้พยายามตำหนิเพศตรงข้ามของเธอ แต่เธอพยายามเชื่อเชิญให้สังคมปรับมุมมอง รวมทั้งสะท้อนผลกระทบต่อแต่ละเพศควบคู่ไปด้วย

เธอเล่าว่า สำหรับผู้ชายไนจีเรียมักจะถูกคาดหวังมากกว่าผู้หญิง ให้ต้องเป็นคนจ่ายเงินสำหรับทุกอย่างเพื่อแสดงความเป็นชาย หรือแสดงถึงความเข้มแข็งที่มีมากกว่า ซึ่งเธอมองว่า เรื่องดังกล่าวเป็นดาบสองคม เพราะในขณะที่สังคมบีบบังคับให้ผู้ชายต้องแข็งแกร่งเท่าไร อีโก้ของเขาก็จะยิ่งเปราะบางมากเท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ‘ผู้หญิง’ เป็นผู้ได้รับผลกระทบหนักสุดจากเรื่องนี้

ชิมามาตาเล่าให้ฟังถึงปัญหาในชีวิตคู่ในประเทศไนจีเรียที่สั่งสอนให้พวกเธอมีความทะเยอทะยานได้ แต่ห้ามมีมากเกินไป หรือเธอควรจะสามารถประสบความสำเร็จได้ แต่ไม่ควรมากเกินไป เพราะมันจะไปคุกคามเพศชาย และเธอรู้จักผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องยอมขายบ้านตัวเองทิ้ง เพราะไม่ต้องการชมผู้ชายที่ขอเธอแต่งงาน

และอีกสิ่งหนึ่งที่ผมชอบมากที่สุดหนังสือเล่มนี้ก็คือ เธอเน้นผู้ชายเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสมการการแก้ปัญหา มากกว่าจะบอกว่าเราเป็นตัวปัญหาแต่เพียงลำพัง โดยเธอเสนออยู่ประเด็นหนึ่งว่า

“ผู้ชายบางคนรู้สึกถูกคุกคามจากแนวคิดสตรีนิยม ฉันคิดว่าปัญหานี้มาจากความรู้สึกไม่ปลอดภัยที่ปะทุมาจากการอบรมเลี้ยงดูเด็กผู้ชายนั่นเอง มาจากการที่พวกเขาารู้สึกว่า คุณค่าของตัวเอง

จะลดลงถ้าไม่ได้เป็นผู้นำตามธรรมชาติในฐานะผู้ชาย ผู้ชายคนอื่นอาจตอบกลับด้วยการกล่าวว่า โอเค เรื่องนี้น่าสนใจนะ แต่ผมไม่ได้คิดแบบนั้น ผมไม่ได้คิดเรื่องเพศสภาพเลยด้วยซ้ำ และนั่นแหละที่เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา ปัญหาที่ว่าผู้ชายจำนวนมากไม่ได้ใส่ใจคิดหรือสังเกตเรื่องเพศสภาพ ปัญหาที่ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะพูดเหมือนหลุยส์เพื่อนของฉันว่า เรื่องนี้อาจจะเคยเลวร้ายมาก่อน แต่ตอนนี้ทุกอย่างราบรื่นดีแล้ว และปัญหาที่ว่าพวกเขาจะไม่ทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงมัน ถ้าคุณเป็นผู้ชายเข้าไปในร้านอาหารแล้วพนักงานเสิร์ฟทักทายคุณคนเดียว คุณคิดจะถามพนักงานใหม่ว่า ทำไมไม่ทักทายเธอด้วยล่ะ ผู้ชายจำเป็นจะต้องตอบโต้ต่อเรื่องเล็กๆ ที่แสนจะโจ่งแจ้งแบบนี้”

ทั้งนี้ ในหนังสือยังมีตัวอย่างและเรื่องเล่าอีกมากที่อยากให้ผู้อ่านไปสัมผัสเรื่องราวในหนังสือของ ‘ซิมามานดา’ ด้วยตัวเอง แต่อยากจะโน้ตไว้สักเล็กน้อยถึงมุมมองของเธอซึ่งน่าสนใจมาก เธอเขียนว่า

“ว่ากันตามตรง ผู้ชายครองโลกจริงๆ เป็นเรื่องที่ฟังขึ้นเมื่อหลายพันปีก่อน เพราะมนุษย์ในตอนนั้นอาศัยอยู่ในโลกที่ความแข็งแกร่งเชิงกายภาพคือคุณลักษณะสำคัญที่สุดในการอยู่รอด ผู้ที่แข็งแกร่งกว่ามีโอกาสสูงกว่าในการเป็นผู้นำ และโดยปกติแล้วผู้ชายมีลักษณะทางกายภาพที่แข็งแกร่งกว่า (แน่นอนว่าต้องมีข้อยกเว้นอยู่มากมาย) แต่ในปัจจุบันเราอยู่ในโลกที่แตกต่างจากอดีตโดยสิ้นเชิง คนที่มีคุณสมบัติเป็นผู้นำไม่ใช่ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงกว่าอีกต่อไป แต่เป็นผู้ที่เฉลียวฉลาดกว่า มีความรู้มากกว่า มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มากกว่า และฮอร์โมนก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะเหล่านั้น ผู้ชายและผู้หญิงต่างก็มีความเฉลียวฉลาดมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เท่าเทียมกัน พวกเราพัฒนาแล้วก็จริง แต่ความคิดเรื่องเพศสภาพของเรากลับยังไม่พัฒนามากนัก”

อย่างไรก็ดี ‘เฟมินิสต์’ เป็นคำที่ยาก และยิ่งยากสำหรับคนทั่วไปที่ไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้มาก่อน แต่ผมชอบนิยามที่ซิมามานดาเขียนไว้ว่า “นิยามคำว่า เฟมินิสต์ ของฉัน คือชายหรือหญิงคนใดก็ตามที่พูดว่า ใช่ ในปัจจุบันนี้เรามีปัญหาเรื่องเพศสภาพ และเราควรจะทำอะไร เราต้องทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม ‘เราทุกคน’ ไม่ว่าชายหรือหญิงต้องทำให้มันดีขึ้นกว่าเดิม”

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดที่ผู้วิจัยสนใจและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์และจำแนกข้อมูล เพื่อให้ได้มาซึ่งกระบวนการออกแบบผลงาน โดยผลงานที่ออกมานั้น จะต้องนำเสนอถึงความเข้มแข็ง ความมีเสน่ห์ของนักสิทธิในรูปแบบใหม่ที่มีความร่วมสมัยเข้ากันได้กับยุคปัจจุบัน กลุ่มนักสิทธิสตรีในยุคปัจจุบันเริ่มมีการเคลื่อนไหวขึ้นอีกครั้งซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในมิลเลนเนียลเจเนอเรชั่นซึ่งต้องการเครื่องแต่งกายที่ตอบสนองต่อลักษณะการใช้ชีวิตที่สะดวกสบาย แต่ต้องเป็นเอกลักษณ์และคำต้องคำนึงถึงการสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทั้งยังสามารถปรับเปลี่ยนขนาดและลักษณะการสวมใส่ได้ตามต้องการ

ผลงานการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงรูปแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลอง และทราบถึงเรื่องราวของนักสิทธิสตรี อีกทั้งยังทราบถึงเรื่องราวของมิลเลนเนียลเจเนอเรชั่น จึงเกิดเป็นโครงการวิจัยการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล ตอบสนองความต้องการของนักสิทธิสตรีรุ่นใหม่ที่มีการใช้ชีวิตแบบสังคมเมือง สร้างความเท่าเทียมระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ความภูมิใจในสิ่งที่ตนเองมี แสดงถึงความสร้างสรรค์ผ่านทางเครื่องแต่งกาย ทั้งยังสนับสนุนให้กลุ่มสิทธิสตรีเป็นที่รู้จักมากขึ้น ผลงานการออกแบบจึงเน้นให้เครื่องแต่งกายสามารถใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน และสามารถสร้างความน่าสนใจให้กับผู้บริโภคเป็นอย่างดี

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

1. กำหนดประชากรและกลุ่มเป้าหมาย
2. ศึกษาเอกสารและเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ระเบียบวิจัย
3. การออกแบบและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล
4. สรุปผลงานและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียลมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายดังนี้

เพศ	: หญิง
อายุ	: 25-30 ปี
รายได้	: 30,000 บาท/เดือนขึ้นไป

วิถีการดำเนินชีวิต : Millennial Generation คนกลุ่มนี้มีอิสระในตัวเองค่อนข้างสูง มีแนวทางเป็นของตัวเองชัดเจน ไม่ชอบเป็นลูกจ้างไม่เหมือนใคร และไม่ยอมให้ใครเหมือน มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่หลากหลาย มีความโดดเด่นเฉพาะตัวและค่อนข้างจะมีพฤติกรรมกราบิโรคที่ซับซ้อน เป็นกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีค่อนข้างสูง และชอบความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต สนใจในเรื่องแฟชั่นแสวงหาสิ่งที่จะทำให้ตัวเองดูดีมีระดับในสายตาคนรอบข้างอยู่เสมอ Millennial Generation มักมีส่วนร่วมกับการรณรงค์ต่างๆที่เกี่ยวกับการขับเคลื่อนสังคมให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นและมักเป็นสมาชิกของกลุ่มอนุรักษ์ต่างๆ กลุ่ม Millennial Generation เป็นผู้นำแฟชั่นและรวมถึงเป็นผู้ตามแฟชั่นอันดับแรกๆโดยจะไม่ยอมตกเทรนด์เกี่ยวกับสิ่งใหม่ และความความสะดวกสบายต้องมาพร้อมกับความสวยงามด้วย

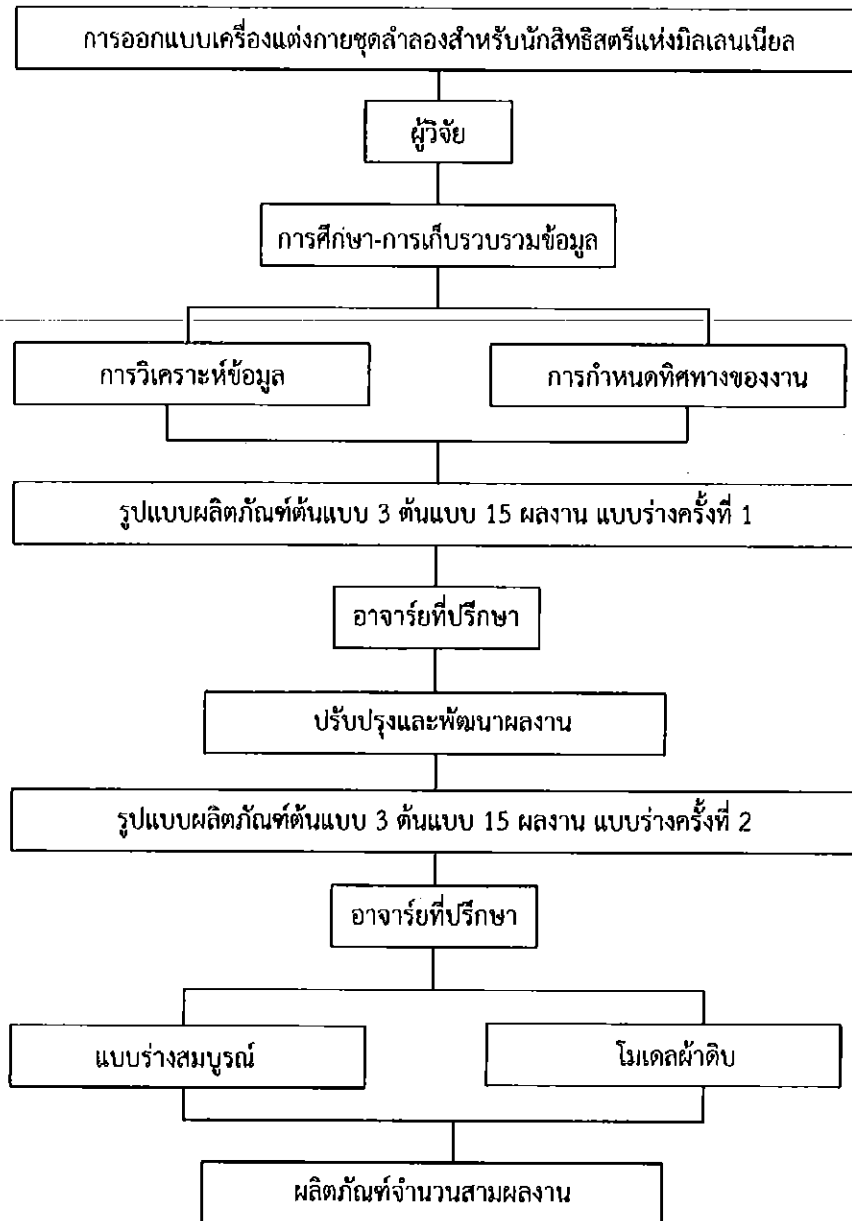
ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารและเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ระเบียบวิจัย

1. ศึกษาแนวคิดหลักการออกแบบและรูปแบบเครื่องแต่งกาย
2. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลแรงบันดาลใจของการออกแบบ เช่น ศึกษาการออกแบบเครื่องแต่งกาย ศึกษาประวัติของนักสิทธิสตรี เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี
3. ศึกษาพฤติกรรมของมิลเลนเนียลเจนเนอเรชัน เช่น การใช้ชีวิต การแต่งตัว เป็นต้น
4. ศึกษาความเป็นมาของนักสิทธิสตรี ของอดีตและในปัจจุบัน

ขั้นตอนที่ 3 การออกแบบและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายชุดลำลองของนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

เครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล ซึ่งดึงเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายแต่ละยุคสมัยที่สอดคล้องกับปีต่างๆที่สำคัญของนักสิทธิสตรี ด้วยจุดเด่นของชุดที่เน้นความสะดวกสบายและทันสมัยซึ่งสามารถปรับขนาดตามส่วนต่างๆให้เข้ากับขนาดร่างกายของเราในแต่ละช่วงเวลาได้ ให้สอดคล้องและลงตัวมากที่สุดเพื่อเป็นข้อมูลและการวางแผนในการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

แผนผังแสดงขั้นตอนการออกแบบชุดราตรีจากเศษผ้าเหลือใช้ตามแนวคิดนิเวศเศรษฐกิจ

แผนผังที่ 2 แสดงขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักศึกษิตตรีแห่งมิลเลนเนียล

ขั้นตอนที่ 4 สรุปผลงานและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล โดยมุ่งเน้นทางด้านการออกแบบโครงสร้างของเครื่องแต่งกายให้มีความสวยงามทันสมัย สะดวกสบาย สามารถขยายขนาดตามส่วนต่างๆ เพื่อให้เข้ากับรูปร่างของผู้ที่สวมใส่ได้ โครงสร้างของชุดได้รับการดัดแปลงผสมผสานกัน ระหว่าง เสื้อผ้าผู้ชาย และเสื้อผ้าผู้หญิงเข้าด้วยกัน มีสไตล์ที่แตกต่างจากกฎระเบียบทั่วไป เหมาะกับกลุ่มเป้าหมายที่ชอบการแต่งกายที่ไม่ซ้ำใคร แปลก สดใหม่ และน่าสนใจ รวมถึงส่วนประกอบเล็กๆน้อยๆของชุด-ทุกจุด-ทุกดีเทลบนเสื้อผ้า ล้วนสื่อและมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ ได้นำข้อมูลองค์รวมเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล รวมถึงขั้นตอนการวิจัยที่ครบถ้วนโดยละเอียดมาเพื่อเรียบเรียง เพื่อให้ผู้ที่สนใจในด้านแฟชั่นหรือบุคคลทั่วไปได้ศึกษาค้นคว้าต่อยอดทางความคิดและการพัฒนาด้านแฟชั่นสิ่งทอต่อไป

สรุปแผนการดำเนินงานตลอดโครงการ (4เดือน)

ขั้นตอนการดำเนินงาน	2560			
	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.
1. รวบรวมข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	↔			
2. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการออกแบบชุดราตรีจากเศษผ้าเหลือใช้ตามแนวคิดนิเวศเศรษฐกิจ		↔		
3. ออกแบบชุดราตรีจากเศษผ้าเหลือใช้ตามแนวคิดนิเวศเศรษฐกิจ			↔	
4. พัฒนาแบบชุดราตรีจากเศษผ้าเหลือใช้ตามแนวคิดนิเวศเศรษฐกิจ				↔
5. สรุปผลและรายงานผลการออกแบบชุดราตรีจากเศษผ้าเหลือใช้ตามแนวคิดนิเวศเศรษฐกิจ				↔

ตารางที่ 2 แสดงแผนการดำเนินงานตลอดระยะเวลา 4 เดือน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลของสภาพทั่วไปของเครื่องแต่งกายชุดลำลอง รวมถึงแนวคิดแรงบันดาลใจของนักสิทธิสตรี ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในศิลปนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว นำผลวิเคราะห์มาเป็นแนวทางในการออกแบบ-ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเครื่องแต่งกายในปัจจุบัน

ในยุคที่ทุกอย่างต้อง 4.0 ไม่เว้นแม้แต่เสื้อผ้าแฟชั่น สมัยนี้ต้องดีใจทยุโรปสไตล์คนยุคนี้ให้แตก ตั้งแต่ ใช้ชีวิตเร่งรีบ เวลาค้นหา ต้องการผ้าที่มีคุณสมบัติพิเศษและประสิทธิภาพสูง นั่นคือเหตุผลที่จะใช้ผ้าเบสิกๆ มาผลิตไม่ได้ ทว่าต้องศึกษา ค้นคว้า พัฒนากันตั้งแต่ เส้นด้าย ไปจนถึงโครงสร้างการทอ การย้อม การถนอมเส้นด้าย เพื่อให้มีคุณสมบัติพิเศษ พร้อมถักทอเป็นโครงสร้างผ้าที่ดี เอื้อต่อการออกใช้ชีวิต และสอดคล้องวิถีชีวิตที่เร่งรีบ

จากการวิเคราะห์แฟชั่นปัจจุบันเปิดกว้างและถูกยอมรับมากขึ้น อีกทั้งยังมีวัสดุและเทคโนโลยีใหม่ๆ เกิดขึ้นทุกวัน ทั้งการนำเทคโนโลยีมาผสมผสานกับเครื่องแต่งกาย อีกทั้งระดับราคาและเสื้อผ้าจะเป็นตัวบ่งบอกและแสดงออกถึงรสนิยมของผู้สวมใส่ และแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของตัวตนออกมาได้อย่างชัดเจน

2. วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายผู้หญิงมิลเลนเนียลเจนเอเรชั่น วัย 25-30 ปี

Millennial คือ กลุ่มคนที่มีอายุตั้งแต่ 25-30 ปี หรือ เกิดอยู่ในช่วงค.ศ. 1980-1996 โดยในประเทศไทยมีจำนวน 20.6 ล้านคน หรือ คิดเป็น 30% ของประชากรทั่วโลกซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของนักการตลาดหรือแบรนด์ แต่เป็นกลุ่มที่เข้าถึงได้ยากมาก เนื่องจากเติบโตพร้อมกับการพัฒนาของออนไลน์และเทคโนโลยี คนอายุ 25 -30 ปี คือ กลุ่มคนทำงานในช่วงต้น ต้องผ่านช่วงผันผวนทางเศรษฐกิจ ดั้มยำกุ้ง ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และการเมือง จึงทำให้ mindset ลึกๆ ความมั่นคงไม่ค่อยมีอยู่รอบตัว ดังนั้นต้องทำให้ตัวเองเกิดความมั่นคง ด้วยการแข่งขัน การเรียน หรือ การหารายได้ อาชีพเสริม เป็นต้น พร้อมทั้งมีความสามารถในการปรับตัวสูงมาก เปิดรับสิ่งใหม่แต่ก็เปลี่ยนใจได้ง่ายเช่นกัน

3. วิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มนักสิทธิสตรี

พจนานุกรมออนไลน์ เมอร์เรียม-เวบสเตอร์ (Merriam-Webster) ส่งท้ายปี 2017 ด้วยการประกาศว่า การค้นหาศัพท์คำว่า 'เฟมินิสม์ (Feminism)' เพิ่มสูงถึง 70 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเทียบกับปี 2016 โดยการค้นหามีจำนวนเพิ่มมากขึ้นหลังจากการเดินขบวนของผู้หญิง (Women's March) ในกรุงวอชิงตัน ดีซี และเมืองอื่น ๆ ทั่วสหรัฐ เมื่อวันที่ 21 มกราคม หลังจากที่ โดนัลด์ ทรัมป์ เข้าพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งผู้นำสหรัฐฯ ได้เพียงหนึ่งวันซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่า ในปัจจุบันผู้คนให้ความสนใจ

กับกลุ่มนักสิทธิสตรีมากขึ้น ทั้งยังถูกยกย่องว่าปี 2017 เป็นปีที่คลื่นลูกที่สี่ของเฟมินิสต์ประสบความสำเร็จมากที่สุด ส่วนหนึ่งมาจากเจเนอเรชั่นใหม่อย่างกลุ่ม Instagirl ได้สร้างความเสมอภาคทางเพศด้วยความกล้า เปิดเผยบางส่วนของร่างกาย เช่น ขนในที่ลับ ช่งขา ขอบบิกินี พร้อมต่อต้านความสมบูรณ์แบบ ของการจัดวางหรือรูปแบบทั่วไป อาทิ ขาที่เรียบ เนียน สีผิวที่สม่ำเสมอ โดยเน้นแนวทางการนำ เสนอ ภาพที่ตรงไปตรงมา ไม่ผ่านการรีทัช ใช้แสง ธรรมชาติ เพื่อสร้างคอนเซ็ปต์ด้านความงามอีก รูปแบบ พร้อมชูเสียงที่ตั้งขึ้นถึงภาพแนววาบหวิว ว่าเป็นสิ่งปกติจากข้อห้ามที่เคยเป็นมา เช่นเดียว กับอินสตาแกรมของนักสร้างสรรค์บางกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็น @Renhangrenhang @harleyweir ที่แสดงเรือนร่างแบบเปลือยเปล่าด้วยท่าทาง สวยงามเยี่ยงงานศิลปะ ไม่เว้นแม้แต่สื่อกระแสหลัก

จากการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มนักสิทธิสตรีเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล ทั้งจากทางกลุ่มนักสิทธิสตรีรุ่นใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีเป็นทางเลือกในการโฆษณาให้ผู้คนเข้าถึงและรับรู้ข่าวสารจากนักสิทธิสตรีมากขึ้น ทั้งยังมีการณรงค์ต่างๆ เพื่อเพิ่มผู้คนที่ต้องการจะสนับสนุนสิทธิสตรีให้เท่าเทียมกันทั่วโลก จำนวนของนักสิทธิสตรีจึงเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้วิจัยจึงสังเกตเห็นโอกาสในการทำให้สิทธิสตรีเป็นที่รู้จักมากขึ้น

MOOD AND TONE INSPIRATION BORD

คลื่นลูกที่สองของกลุ่มนักสิทธิสตรี เกิดในช่วงปี 1960s
ผู้หญิงในยุคนี้นิยมตัดผมสั้นคล้ายผู้ชาย ใส่กระโปรงสั้น
สีสั้นเข้าคู่กันทั้งชุด สิวุดอาด ดุงเท้ายาว รองเท้าบูทยาว
มีการัดแปลงนำชุดผู้ชาย มาประ-ยุกต์ให้เข้ากับผู้หญิง

ภาพที่ 59 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีในปี 1960

MOOD AND TONE INSPIRATION BORD

คลื่นลูกที่สามของกลุ่มนักสตรีตริส เกิดในช่วงปี 1990s
 บู้หญิงในบูคนี้เริ่มสวมใส่กางเกงมากขึ้น และแบรนด์เสื้อผ้า
 ดังอย่างชานเนลได้ถ่าย AD โฆษณาโดยบู้หญิงเล่นกีฬาเหมือน
 บู้ชาย ใส่เสื้อยีนส์ตัวโคลง ใส่แว้ม และมีลูกที่บวบมากขึ้น

ภาพที่ 60 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสตรีตริสในปี 1990

MOOD AND TONE INSPIRATION BORD

คลื่นลูกที่สี่ของกลุ่มนักสตรีตริส ที่เกิดขึ้นในปี 2017
 บู้หญิงใส่เสื้อผ้าผู้ชายกันอย่างแพร่หลาย สร้างความ
 เสมอภาคทางเพศด้วยความกล้าเปิดแบบบางส่วนของร่างกาย

ภาพที่ 61 ภาพแสดงการประกอบแรงบันดาลใจชุดลำลองสำหรับนักสตรีตริสในปี 2017

TECHNIQUE DESIGN

resilient
wide - long

flexible

short - tall

ภาพที่ 62 ภาพแสดงการประกอบร่างบนดาดใจชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรี

Technique Design

TARGET GROUP HOUSING

ภาพที่ 63 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

TARGET GROUP LIFESTYLE

ภาพที่ 64 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับ นักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

MOOD AND TONE INSPIRATION BORD

ภาพที่ 65 แสดงภาพข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับ นักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

จากข้อมูลหลักที่นำมาใช้ประกอบการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับนักสิทธิสตรีแห่ง
มิลเลนเนียล แบ่งออกดังนี้

Look 1 : โครงสร้างและลักษณะเด่นของปี 1960s

Look 2 : โครงสร้างและลักษณะเด่นของปี 1990s

Look 3 : โครงสร้างและลักษณะเด่นของปี 2017

4. ดำเนินการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

จำนวน 1 ชุด (Collection) มีดังนี้

4.1 ชุดทำงานปาร์ตี้ (Formal-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อสูท (Suits)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
4.2 ชุดลำลองลำลอง (Casual- Casual)	2	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
กระโปรง(Skirt)	1	ตัว
4.3 ชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เดรสเชิ้ต(Dress Shirt)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เข็มขัด(Belt)	1	ตัว
รวมทั้งหมด	8	โครงสร้าง

แต่สำหรับการตัดเย็บเพื่อสำหรับการนำเสนอผู้วิจัยคัดเลือกมาอย่างละ 1 โครงสร้าง
ทั้งหมด 3 โครงสร้าง

จากการศึกษาเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีจึงได้แนวคิดทางการ ออกแบบเป็น 3 แบบ คือ

1. เกิลล์พาวเวอร์ (Girl Power)
2. เก็ทอิทเกิลล์ (Get it Girl)
3. ไวลด์เฟมินิสต์ (Wild Feminist)

โดยทำการออกแบบโดยผสมข้อมูลที่วิเคราะห์จากตารางจากนั้นแบ่งการออกแบบเป็น ทั้งหมดสาม 3 แนวทาง แนวทางละ 5 แบบ รวมทั้งหมด 15 แบบ โดยกำหนดรูปแบบต่างๆ ดังนี้ แผนภาพแสดงแรงบันดาลใจในการออกแบบ ดังนี้

1. แนวความคิดที่ 1-เกิลล์พาวเวอร์(Girl Power)ได้จาก 1960s + 1990s + 2017
2. แนวความคิดที่ 2 เก็ทอิทเกิลล์(Get it Girl)ได้จาก 1990s + 2017
3. แนวความคิดที่ 3 ไวลด์เฟมินิสต์(Wild Feminist)ได้จาก 1960s + 1990s

1. แนวความคิดที่ 1 เกิลล์พาวเวอร์ (Girl Power)

อธิบายความคิด : ได้มากจากการรวมกันของทั้งสามยุคที่มีการเคลื่อนไหวมากที่สุดของ กลุ่มนักสิทธิสตรี โดยรวมเอาแฟชั่นที่กำลังเป็นที่นิยมในยุคนั้นๆ ในปี 1960s ผู้หญิงในยุคนี้เริ่มต้นผสม สั้นกันมากขึ้น สวมชุดที่สีเข้ากันทั้งชุดเป็นสีเดียวกันทั้งตัว ใส่เสื้อผ้าสีสดใสฉูดฉาด นิยมใส่รองเท้าบูทยาว และถุงเท้ายาว ชอบใส่กระโปรง และในปี 1990s ผู้หญิงยุคนี้เริ่มใส่กางเกงกันมากขึ้น นิยมสวมเสื้อตัว โคร่ง ใส่เอี๊ยมผู้ชาย ใส่สูท สวมเสื้อเชิ้ต นิยมใส่เข็มขัดใหญ่ มีลูกที่บอຍมากขึ้น ส่วนในปี 2017 เทรนด์ สีที่กำลังมาแรงในปีนี้เป็นสีแดงสดกับสีชมพูโอรส และเทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้าทั้งการนำเชือกมาร้อย การเจาะเสื้อผ้า การผูกและการมัดกำลังเป็นที่นิยมในปีนี้เป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงนำทั้งสามยุคของ แฟชั่นมารวมกัน โดยออกแบบให้เข้ากับยุคสมัย และใส่เทคนิคแปลกๆสร้างความน่าสนใจให้กับเสื้อผ้า จึงได้เป็นชุดที่แสดงออกถึงพลังของผู้หญิงที่พร้อมจะส่งให้ผู้หญิงทุกคนมีความกล้าที่จะเรียกร้องในสิทธิ และในเสียงของตัวเอง

MOOD AND TONE

ภาพที่ 69 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดเกิลล์พาวเวอร์

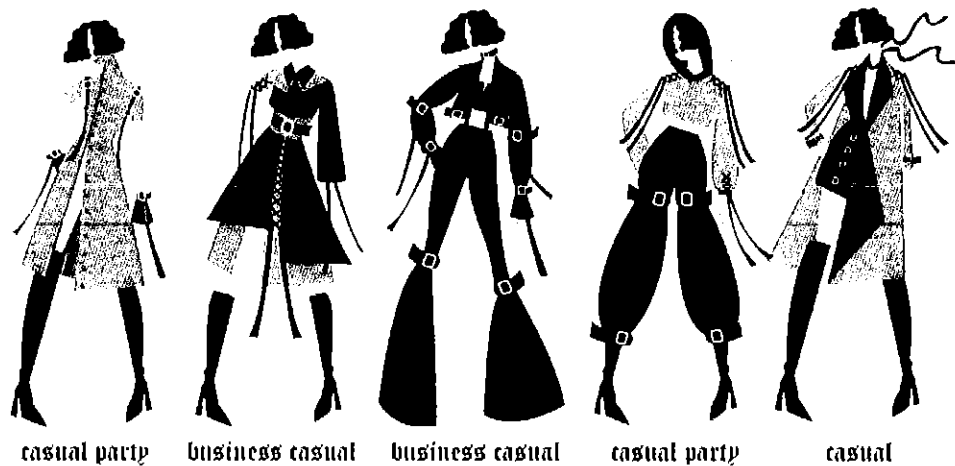
CONCEPT-1 GIRLS POWER

งานศิลปะชุดสูทลำลองโครงสร้างและกราฟิก

อารมณ์ ความรู้สึก รูปแบบ

แนวคิด [concept]	พลัง [power]	กลุ่มผู้หญิง [girls]
อารมณ์และสี [mood and tone]	แข็งเกร็ง [strong]	เข้าชวน/มีเสน่ห์ [seductive/charming]
ส่วนประกอบ [elements]	สี/โครงสร้าง [color/structure]	ฟังก์ชัน/วัสดุ [function/material]

ภาพที่ 66 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดเกิร์ลพาวเวอร์

concept 1 : girl power

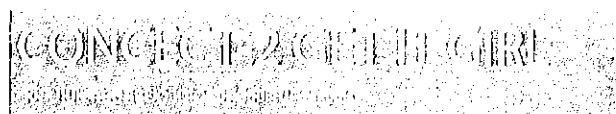
รูปที่ 67 แสดงภาพงานออกแบบของแนวคิดเกิร์ลพาวเวอร์

2. แนวความคิดที่ 2 เก็ทอิทเกิลส์ (Get it Girl)

อธิบายความคิด : ได้มาจากการรวมกันของยุค 1990s + 2017 เพราะนอกจากลูกบอยที่ฮิตในช่วงปี 1990s แล้ว ยังมีลูกสาวเท่ปนวานอยู่ด้วย โดยยุคนั้นนิยมใส่ผ้าชีฟองพริ้วๆบางๆ และนิยมใส่เสื้อคอติดและมีระบายอยู่รอบๆ ใส่กระโปรงสั้น นิยมสีสันท่หวานแหวโทนพาสเทล นิยมความแววของเมทาลิคผสมกับเฟอร์รชนสัตว์ต่างๆ เมื่อบวกเข้ากับแฟชั่นในปี 2017 ที่เน้นโชว์เรือนร่างมากขึ้น เปิดเผยผิวและร่างกายบางส่วนของผู้หญิงเพื่อแสดงออกถึงความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย จึงออกแบบให้ชุดมีทั้งความน่ารักแบบผู้หญิงแต่ก็ซ่อนความเซ็กซี่ความชุกชุนของผู้หญิงเอาไว้ด้วย ชุดนี้จึงทำมาเพื่อให้คนอื่นได้เข้าใจผู้หญิงมากขึ้นว่าผู้หญิงเรานั้นไม่ได้มีเพียงแค่ด้านอ่อนหวานเท่านั้น ผู้หญิงนั้นยังมีอีกหลายด้านที่ต้องการแสดงออกและต้องการให้เข้าใจ จึงสื่อสารผ่านด้วยชุดคอลเลคชั่นนี้

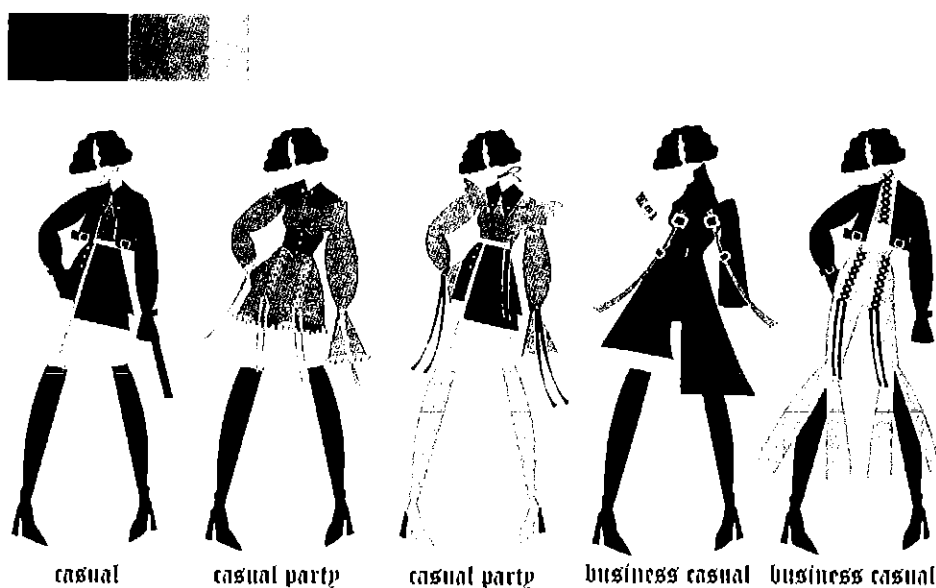
รูปที่ 68 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดเก็ทอิทเกิลส์

ภาพที่ 68 แนวคิด : ความรู้สึก - SUMO

แนวคิด [concept]	ได้ใจ [get it]	ดูดี [yui]
อารมณ์/เสียง [mood-and-tone]	สนุก [funny]	ดึงดูด/ชวน [attract/tempt]
ส่วนประกอบ [elements]	ฟังก์ชัน/วัสดุ [function/material]	สี/โครงสร้าง [color/structure]

ภาพที่ 69 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดเก๋ทอิทเกิลส์

concept 2 : get it girl

ภาพที่ 70 แสดงภาพงานออกแบบของแนวคิดเก๋ทอิทเกิลส์

3. แนวความคิดที่ 3 ไวลด์เฟมินิสต์ (Wild Feminist)

อธิบายความคิด : ได้มาจากการรวมกันของยุค 1960s +1990s สองยุคนี้มีความคล้ายคลึงกันทางด้านโครงสร้างของเครื่องแต่งกาย จึงได้นำจุดเด่นของทั้งสองยุคมารวมเข้าด้วยกัน พร้อมกับเพิ่มความน่าสนใจด้วยลายทางเข้าไปด้วย และมีสีน้ำเงินและแดงเป็นสีคู่ตรงข้ามนำมาใส่ในคอลเลคชั่นให้แสดงออกถึงความแฉะที่พของชาวมิลเลนเนียลเฟมินิสต์ มีลวดลายที่สนุกสนาน สดใส ไม่จำเจ แปลกใหม่และใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน จุดเด่นของคอลเลคชั่นนี้ อยู่ที่การแสดงออกของลายเส้นต่างๆหรือแม้กระทั่งสีเส้น ที่เป็นตัวบ่งบอกเอกลักษณ์ประจำตัวชาวมิลเลนเนียลเจเนอเรชันได้เป็นอย่างดี แสดงออกถึงความปราดเปรียว ความคล่องแคล่วของนักสิทธิสตรี ความเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นในอุดมการณ์ไม่ยอมแพ้ต่อความไม่เสมอภาคของผู้ชายและผู้หญิง ช่วยเสริมสร้างลูกให้ดูน่าเชื่อถือและสวยงามในคราวเดียวกัน

MOOD AND TONE

ภาพที่ 71 แสดงภาพตัวอย่างของแนวคิดไวลด์เฟมินิสต์

CONCEPT-3 WILD FEMINIST

ผ้าม่านและชีวจีสรูปถ่ายโครงสร้างและกราฟิก

อารมณ์ ความรู้สึก รูปแบบ

แนวคิด [concept]	ปราดเปรียว [wild]	ผู้หญิงที่สนับสนุนผู้หญิง [feminist]
อารมณ์และสี [mood and tone]	เคลื่อนไหว [active]	มีชีวิตชีวา/เน้น [playful/perfectly]
ส่วนประกอบ [elements]	ฟังก์ชัน/วัสดุ [function/material]	สี/โครงสร้าง [color/structure]

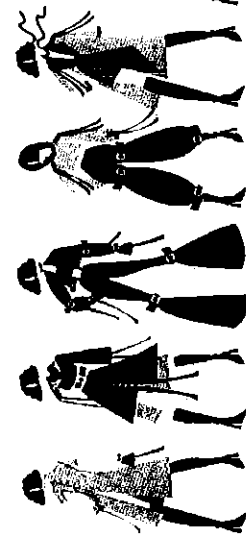
ภาพที่ 72 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดไวด์เฟมินิสต์

concept 3 : wild feminist

ภาพที่ 73 แสดงภาพอารมณ์ ความรู้สึกและรูปแบบของแนวคิดไวด์เฟมินิสต์

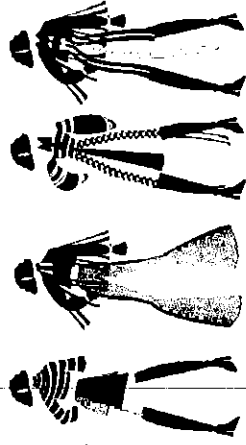
concept 1 : girl pobwer

concept 2 : get it girl

concept 3 : wild feminist

ภาพที่ 74 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดทั้ง 3 แนวความคิด

นำแนวความคิดที่ 1 เกิร์ลพาวเวอร์ (Girl Power) มาพัฒนาต่อ 5 ชุดได้ดังนี้

COLLECTION DESIGN

girl power

ภาพที่ 75 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดเกิร์ลพาวเวอร์ (พัฒนาครั้งที่ 1)

girl power collection |

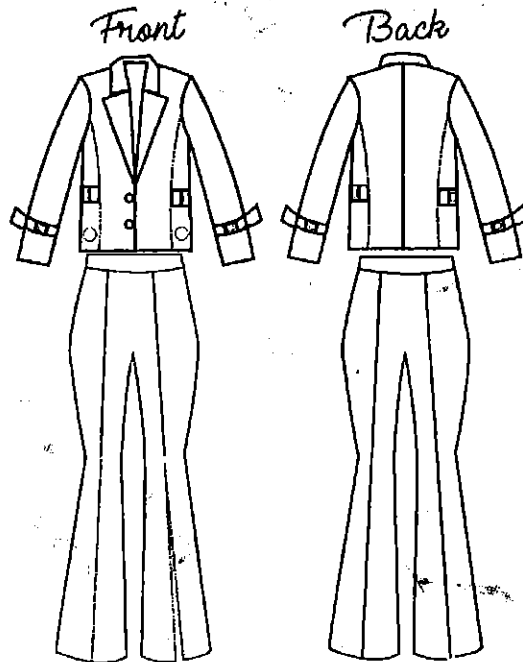
ภาพที่ 76 แสดงภาพผลงานการออกแบบแนวความคิดเกิร์ลพาวเวอร์ (พัฒนาครั้งที่ 2)
นำแบบพัฒนาครั้งที่ 2 เกิร์ลพาวเวอร์ (Girl Power) มาพัฒนาต่อ 3 ชุด ได้ดังนี้

collection

ภาพที่ 77 แสดงภาพการออกแบบแนวความคิดเกิลส์พาวเวอร์ (ครั้งที่ 3)

collection design

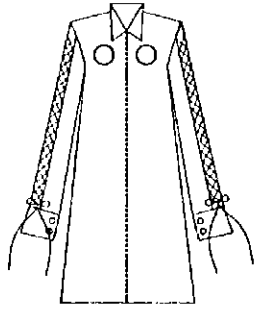

ภาพที่ 78 แสดงภาพรายละเอียดของชุดลำลองลำลอง (Casual-Casual)

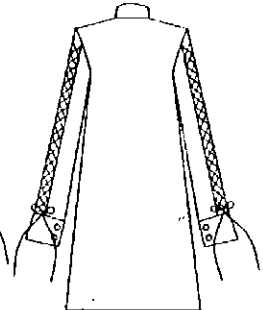
collection design

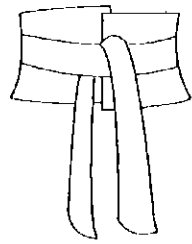
Front

Back

Belt

ภาพที่ 79 แสดงภาพรายละเอียดของชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party)

บทที่ 5

บทสรุป

การดำเนินการศึกษาศิลปนิพนธ์ในหัวข้อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล เพื่อเป็นการส่งเสริมและช่วยสนับสนุนกลุ่มนักสิทธิให้เป็นที่รู้จักและเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้น ทำให้ได้ผลงานที่ร่วมสมัยและใช้สวมใส่ได้จริง โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่ง มิลเลนเนียล
2. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล
3. เพื่อสำรวจและวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มนักสิทธิสตรี ต่อรูปแบบของเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล

ขอบเขตด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับกลุ่มนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล จำนวน 1 ชุด (Collection) มีดังนี้

1. ชุดทำงานปาร์ตี้ (Formal-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อสูท (Suits)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
2. ชุดลำลองลำลอง (Casual- Casual)	2	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เสื้อตัวสั้น(Crop Top)	1	ตัว
กระโปรง(Skirt)	1	ตัว
3. ชุดลำลองปาร์ตี้ (Casual-Party)	3	โครงสร้าง
ประกอบด้วย		
เดรสเชิ้ต(Dress Shirt)	1	ตัว
กางเกง(Pants)	1	ตัว
เข็มขัด(Belt)	1	ตัว
รวมทั้งหมด	8	โครงสร้าง

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับลำดับช่วงเวลาพัฒนาการของการออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นระยะเวลา 4 เดือนเริ่มตั้งแต่ สิงหาคม พ.ศ. 2560 – ธันวาคม พ.ศ. 2560

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. ประวัติความเป็นมาของเครื่องแต่งกาย
2. ประวัติความเป็นมาของนักสัทธิสตรี
3. กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายสุภาพสตรี
4. กระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลอง

ขอบเขตด้านการประชากร

ประชากร

เพศ : หญิง

อายุ : 25-30 ปี

รายได้ : 30,000 บาท/เดือนขึ้นไป

วิถีการดำเนินชีวิต : Millennial Generation คนกลุ่มนี้มีอิสระในตัวเองค่อนข้างสูง มีแนวทางเป็นของตัวเองชัดเจน ไม่ชอบเป็นลูกจ้าง ไม่เหมือนใคร และไม่ยอมให้ใครเหมือน มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่หลากหลาย มีความโดดเด่นเฉพาะตัวและค่อนข้างจะมีพฤติกรรมการบริโภคที่ซับซ้อน เป็นกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีค่อนข้างสูง และชอบความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต สนใจในเรื่องแฟชั่นแสวงหาสิ่งที่จะทำให้ตัวเองดูดีมีระดับในสายตาคนรอบข้างอยู่เสมอ Millennial Generation มักมีส่วนร่วมกับการรณรงค์ต่างๆที่เกี่ยวกับการขับเคลื่อนสังคมให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นและมักเป็นสมาชิกของกลุ่มอนุรักษ์ต่างๆ กลุ่ม Millennial Generation เป็นผู้นำแฟชั่นและรวมถึงเป็นผู้ตามแฟชั่นอันดับแรกๆโดยจะไม่ยอมตกเทรนด์เกี่ยวกับสิ่งใหม่ และความความสะดวกสบาย ต้องมาพร้อมกับความสวยงามด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

วิเคราะห์จากรูปแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล จากขั้นตอนในการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยสามารถสรุปผลวิจัยได้ดังนี้

1. เครื่องแต่งกายชุดลำลองเป็นที่นิยมอย่างมากในปัจจุบัน เพราะง่ายต่อการสวมใส่ และยังมีให้เลือกหลายโอกาสในการแต่งกาย เป็นการออกแบบที่เข้ากับสังคมในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก ถือว่ากำลังเป็นกระแสในฤดูกาลนี้และยังคงเป็นที่นิยมสำหรับผู้บริโภค

2. จากการวิเคราะห์ข้างต้น การศึกษาเรื่องราวรายละเอียดของนักสิทธิสตรีและกลุ่มมิลเลนเนียลเจนเนอเรชันไปด้วยกัน ทำให้เห็นถึงความสำคัญของการออกแบบที่ต้องตอบสนองลักษณะการใช้ชีวิตของกลุ่มเป้าหมาย ให้บรรลุให้มากที่สุด การเลือกใช้ รูปแบบ โครงสร้าง สีและวัสดุในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้ออกมาดีที่สุดในแล้วจึงนำแบบร่างไปเสนอ

3. ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล โดยมุ่งเน้นทางด้านโครงสร้างของเครื่องแต่งกายและการออกแบบให้ปรับขนาดตามร่างกายของผู้สวมใส่ได้ พร้อมผสมผสานแนวคิดจากทุกช่วงเวลาที่สำคัญต่อกลุ่มนักสิทธิสตรีเข้าไปในชุดด้วย ทำให้ผลงานที่ออกแบบมา ดูมีสไตล์และตอบโจทย์ความต้องการของกลุ่มเป้าหมายและทั้งตัวผู้วิจัยเองอีกด้วย พร้อมทั้งยังสามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะ

1. การดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ในหัวข้อการออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายชุดลำลองสำหรับนักสิทธิสตรีแห่งมิลเลนเนียล ซึ่งพบปัญหาในการวิจัย คือ การค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายชุดลำลอง และข้อมูลเกี่ยวกับนักสิทธิสตรีที่เป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากหนังสือและข้อมูลค่อนข้างหาได้ยากเพราะด้วยสถานที่มหาวิทยาลัยอยู่ไกลจากแหล่งข้อมูลที่มี ข้อมูลที่ได้ส่วนใหญ่ต้องแปลและเรียบเรียงใหม่ จึงต้องวิเคราะห์และรวบรวมโดยใช้เวลานาน ทั้งนี้ด้วยความช่วยเหลือจากคนรู้จักและความตั้งใจในการทำวิจัย ทำให้การศึกษานี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2. ขั้นตอนกระบวนการตัดเย็บที่ต้องใช้ระยะเวลาในการขึ้นแบบโครงสร้าง พร้อมกับการสื่อสารระหว่างช่างตัดเย็บและผู้วิจัยเป็นไปได้ค่อนข้างลำบาก เพราะตัวช่างและผู้วิจัยอยู่คนละที่กัน การสื่อสารและทำความเข้าใจแพทเทิร์นของชุดทั้งหมดจึงมีความสำคัญมาก เพราะกระบวนการตัดเย็บเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและยาก ควรมีการวางแผนระยะเวลาให้ดีเพราะงานอาจล่าช้าไม่ทันเป้าหมายที่ตั้งวางไว้

3. การเลือกวัสดุในการออกแบบถือเป็นเรื่องที่ต้องคิดและพิจารณา เพราะวัสดุบางชิ้นอาจไม่สามารถทำได้โดยง่ายด้วยตนเอง จำเป็นต้องหาช่างเฉพาะทางเพราะจะทำให้งานออกมาสมบูรณ์แบบตามที่ตั้งเป้าไว้ เช่น การเจาะตาไก่แบบทวงใหญ่ ต้องใช้ช่างเฉพาะทางที่เชี่ยวชาญในการเจาะผ้ามานเท่านั้น หากซื้อมาเจาะเองงานอาจเกิดความผิดพลาดได้ในเปอร์เซ็นต์ที่สูงมาก เพราะฉะนั้นควรหาช่างที่มีอาชีพและวางแผนในการทำงานให้เรียบร้อย

4. การดำเนินงานวิจัย ในเรื่องการตัดสินใจในการออกแบบ ควรใช้เหตุผลและข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเป็นหลัก พยายามรวบรวมข้อมูลจากที่ต่างๆให้ได้มากที่สุดแล้วนำมาสรุปผลรวมอีกครั้งเพื่อความแม่นยำของเนื้อหา ควรใช้ข้อมูลที่เราศึกษารวบรวมมาทั้งหมดนั้นมาประกอบการตัดสินใจมากกว่าการใช้ความรู้สึกของตนเอง

5. การตัดสินใจในการทำงานวิจัย ควรถามตัวเองและปรึกษาครอบครัวว่าเราพร้อมที่จะลงมือทำงานวิจัยนี้หรือไม่ และครอบครัวพร้อมจะสนับสนุนเราในการทำวิจัยในครั้งนี้หรือไม่ มิฉะนั้นถ้าเริ่มลงมือทำแล้วทั้งเรื่อง งบประมาณ ระยะเวลา และอุปสรรคต่างๆมากมายที่เราต้องพบเจอแน่นอนระหว่างทำงานวิจัยอาจทำให้ตัวเราเกิดความรู้สึกหมกมุ่นกำลังในการทำและท้อกับงานวิจัยในครั้งนี้ได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

Sanook Team (2560) ส่องแฟชั่นจาก The Great Gatsby ถึง Mean Girl คุณเป็นสาวยุคไหน สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <https://www.sanook.com/women/63281/>

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา สโรบล ที่มาของแฟชั่น สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก [http://www.human.cmu.ac.th/home/hc/ebook/006213/006213-](http://www.human.cmu.ac.th/home/hc/ebook/006213/006213-01.pdf)

01.pdf

รงค์ จารุพันธ์ เขาวนต์ดี หลักศิลปะในชีวิตประจำวัน สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <http://www.human.cmu.ac.th/home/hc/ebook/006103/lesson8/05.htm>

กนกลักษณ์ ตูการณ การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป สำคัญ.. ต้องขายได้ สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <http://www.thaipattern.com/page1.php?id=78>

อ้วน อารีวรรณ (2553) ประวัติศาสตร์การต่อสู้ของสตรีอเมริกา สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <http://www.manager.co.th/CelebOnline/ViewNews.aspx?NewsID=9530000096256>

Wikipedia (2555) คตินิยมสิทธิสตรี สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/คตินิยมสิทธิสตรี>

สุนิษา คำสตารี่ (2560) 7 ผู้หญิงตัวอย่างขับเคลื่อนพลังสิทธิสตรี สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก <http://forbesthailand.com/news-detail.php?did=1473>

ณัฐพล กิจจาธนากร (2554) สังคมและวัฒนธรรมยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 19 มองสถานภาพของสตรี สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก [http://natsukij.blogspot.com/2011/07/19-ereb-2-eurasia-](http://natsukij.blogspot.com/2011/07/19-ereb-2-eurasia-19.html)

19.htmlTCDC (2560) เจาะเทรนด์โลก 2017 สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

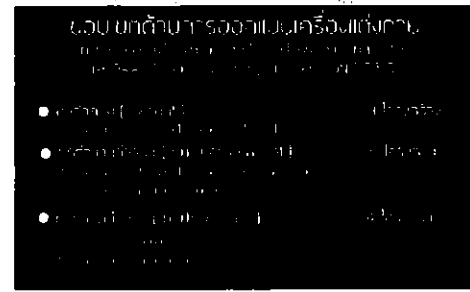
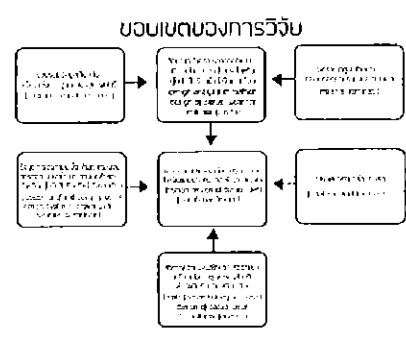
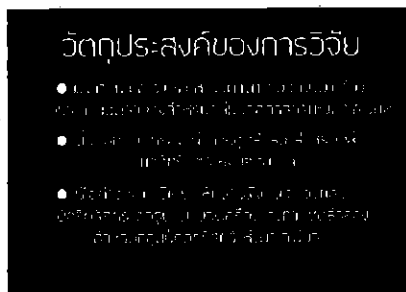
จาก http://www.tcdc.or.th/upload/downloads/tcdc_trend2017_

final_app.pdf

BrandBuffet Team. (2558). เจาะลึกกลุ่ม Millennials ผู้บริโภคสายพันธุ์จริงใจ แต่
“ไร้ Loyalty” สืบค้นเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560

จาก [https://www.brandbuffet.in.th/2014/12/
millennials-consumer-insights/](https://www.brandbuffet.in.th/2014/12/millennials-consumer-insights/)

ภาคผนวก

ภาพที่ 80 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 1 (ภาพ 1)

TARGET GROUP

MILLENNIALS GENERATION

girl power
girl power

Shutterstock Branding/Getty Images

TARGET GROUP

MILLENNIALS GENERATION

นางสาว A อายุ 18-24 ปี เธอชอบชมและดู
ยูทูปเกี่ยวกับวีรกรรม 2016 ได้รับ
Prize 30% ของเงินรางวัล

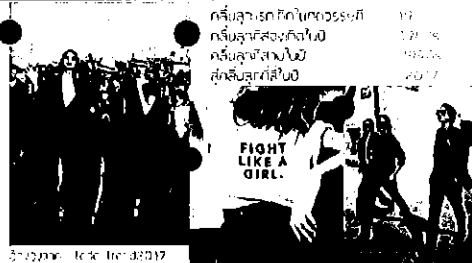

Shutterstock Branding/Getty Images

TARGET GROUP

MILLENNIALS FEMINIST

กลิ่นลูกครึ่งในมอเสสก็
กลิ่นลูกครึ่งในมอเสสก็
กลิ่นลูกครึ่งในมอเสสก็
กลิ่นลูกครึ่งในมอเสสก็

Shutterstock Branding/Getty Images

TARGET GROUP

MILLENNIALS FEMINIST

" we need to live in
culture that values and
respects and look up to
and idolizes women as
much as men "

นี่คือสิ่งที่เราต้องการในวัฒนธรรม
ที่เคารพและยกย่องผู้หญิงมาก
เช่นเดียวกับผู้ชาย

Shutterstock Branding/Getty Images

MOOD AND TONE

INSPIRATION BORD

1990s
1990s

กลิ่นลูกครึ่งของกลิ่นเด็กวัยรุ่น ที่เกิดขึ้นเมื่อ 1990s
ที่มาจากในยุคที่เริ่มละทิ้งการยกย่องผู้หญิงและยอมรับกลิ่น
ถึงงานบ้านและใช้กัน AD ในขนาดใหญ่มากจนทำให้การแต่ง
ชุดนั้น ไม่ได้รับเลือกโดยนักแฟชั่น และถูกทิ้งจนหมดสิ้น

MOOD AND TONE

INSPIRATION BORD

กลิ่นลูกครึ่งของกลิ่นเด็กวัยรุ่น ที่เกิดขึ้นเมื่อ 1990s
ที่มาจากในยุคที่เริ่มละทิ้งการยกย่องผู้หญิงและยอมรับกลิ่น
ถึงงานบ้านและใช้กัน AD ในขนาดใหญ่มากจนทำให้การแต่ง
ชุดนั้น ไม่ได้รับเลือกโดยนักแฟชั่น และถูกทิ้งจนหมดสิ้น

MOOD AND TONE

INSPIRATION BORD

กลิ่นลูกครึ่งของกลิ่นเด็กวัยรุ่น ที่เกิดขึ้นเมื่อ 2017
ที่มาจากในยุคที่เริ่มละทิ้งการยกย่องผู้หญิงและยอมรับกลิ่น
ถึงงานบ้านและใช้กัน AD ในขนาดใหญ่มากจนทำให้การแต่ง
ชุดนั้น ไม่ได้รับเลือกโดยนักแฟชั่น และถูกทิ้งจนหมดสิ้น

2017s
2017s

TECHNIQUE DESIGN

rebilient
wide - long

flexible
short - tail

ภาพที่ 81 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 1 (ภาพ 2)

TARGET GROUP
MELLENNIALS GENERATION

MOOD AND TONE
INSPIRATION BORD

มีภาพที่ดูทันสมัยและดูดีมีค่า
ดูแล้วรู้สึกดีใจและภูมิใจในตัวเอง
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

MOOD AND TONE
INSPIRATION BORD

มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

TARGET GROUP
MELLENNIAL'S GENERATION

มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

คอนเซ็ปต์ภาพประกอบที่ดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
มีภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

- ภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
- ภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า
- ภาพที่ดูดีมีค่าและดูดีมีค่า

MOOD AND TONE

MOOD AND TONE

MOOD AND TONE

ภาพที่ 82 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 2 (ภาพ 1)

CONCEPT-1 GIRLS POWER

ออร่าดี คอนเซ็ปต์ ชุดจบ

ชื่อ [concept]	ชื่อ [brand]	คำขวัญ [slogan]
จุดขาย [unique selling point]	กลุ่ม target	คู่แข่ง [competitor]
สีหลัก [color]	วัสดุหลัก [material]	สไตล์ [style]

DESIGN BRIEF

ชื่อ [concept]	ชื่อ [brand]	คำขวัญ [slogan]
จุดขาย [unique selling point]	กลุ่ม target	คู่แข่ง [competitor]
สีหลัก [color]	วัสดุหลัก [material]	สไตล์ [style]

CONCEPT-3 WILD FEMINIST

ออร่าดี คอนเซ็ปต์ ชุดจบ

ชื่อ [concept]	ชื่อ [brand]	คำขวัญ [slogan]
จุดขาย [unique selling point]	กลุ่ม target	คู่แข่ง [competitor]
สีหลัก [color]	วัสดุหลัก [material]	สไตล์ [style]

DESIGN BRIEF

ออร่าดี คอนเซ็ปต์ ชุดจบ

S [color]	W [material]	O [style]	T [style]
<ul style="list-style-type: none"> ■ สีหลัก ■ สีรอง ■ สีเสริม ■ สีตัด ■ สีพื้น ■ สีลาย 	<ul style="list-style-type: none"> ■ วัสดุหลัก ■ วัสดุรอง ■ วัสดุเสริม ■ วัสดุตัด ■ วัสดุพื้น ■ วัสดุลาย 	<ul style="list-style-type: none"> ■ สไตล์หลัก ■ สไตล์รอง ■ สไตล์เสริม ■ สไตล์ตัด ■ สไตล์พื้น ■ สไตล์ลาย 	<ul style="list-style-type: none"> ■ สไตล์หลัก ■ สไตล์รอง ■ สไตล์เสริม ■ สไตล์ตัด ■ สไตล์พื้น ■ สไตล์ลาย

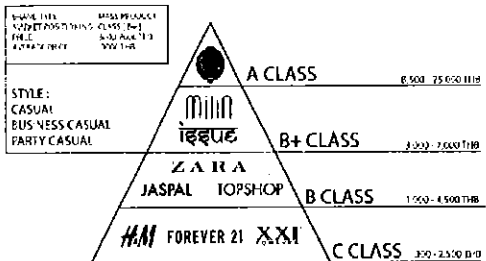
DESIGN BRIEF

กลยุทธ์การนำเสนอภาพประกอบด้วยใจรัก P4

P1 [concept]	P2 [concept]	P3 [concept]	P4 [concept]
จุดขาย [unique selling point]	จุดขาย [unique selling point]	จุดขาย [unique selling point]	จุดขาย [unique selling point]

DESIGN BRIEF

BRAND POSITIONING

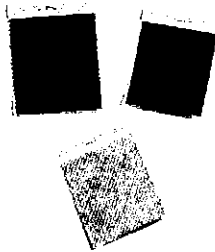
TREND ANALYSIS

MILLENNIAL FEMINIST

STYLE & FASHION	COLORS	MATERIAL
<ul style="list-style-type: none"> ● Street ● Casual ● Sport ● Minimalist ● Bohemian ● Vintage 	<ul style="list-style-type: none"> ● Pastel ● Neutral ● Bold ● Monochrome ● Earthy 	<ul style="list-style-type: none"> ● Cotton ● Linen ● Denim ● Silk ● Wool ● Leather

ภาพที่ 83 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 2 (ภาพที่ 2)

TREND ANALYSIS
ABOUT SPRING 2018

Color Palette for New York

Color Palette for London

Color by PANTONE

TREND ANALYSIS
ABOUT SPRING 2018

- OFFICE WEAR
- WORKING GIRL
- METRIX
- THINK PINK

© 2017 Pantone, Inc. All rights reserved.
www.pantone.com

COLLECTION DETAIL
A MUST COLOR

COLLECTION DETAIL

SILHOUETTES

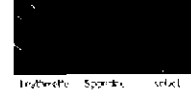
A MUST DETAIL

A MUST FUNCTION

A MUST FABRIC

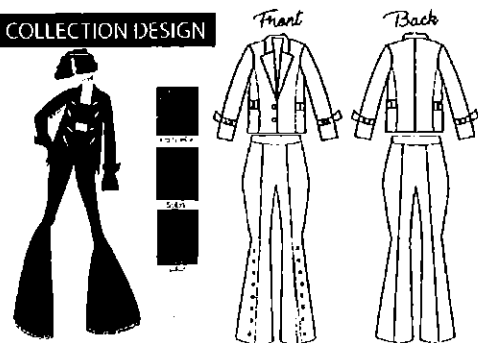
leatherette sporty silk

COLLECTION DESIGN

COLLECTION DESIGN

ภาพที่ 84 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 3 (ภาพ 1)

ภาพที่ 85 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 3 (ภาพ 2)

ภาพที่ 86 การนำเสนอความคืบหน้าครั้งที่ 4 (ภาพ 1)

girl power collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKPAYOON

ภาพที่ 88 ผลงานการออกแบบที่เสร็จสมบูรณ์

girl power

collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKPAYOON

girl power

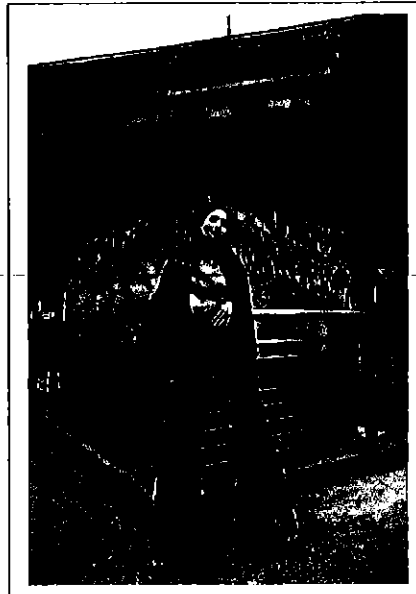
collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKPAYOON

girl power

collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKPAYOON

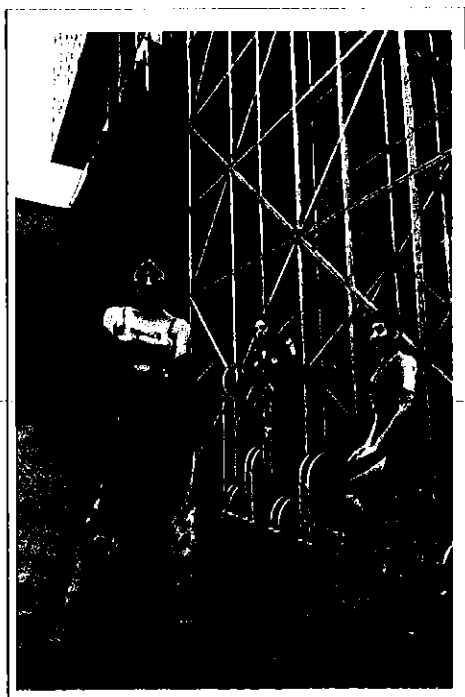
girl power

collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKPAYOON

ภาพที่ 90 ผลงานการถ่ายแบบ

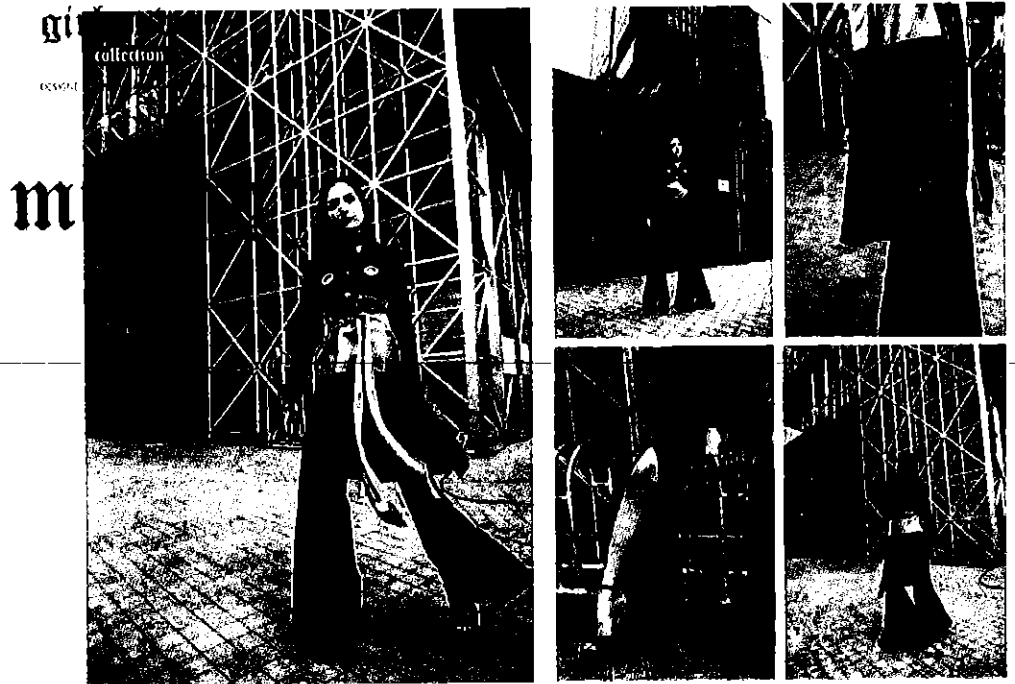
girl power
collection

DESIGNED BY NATCHARIDA MAKIPAYOON

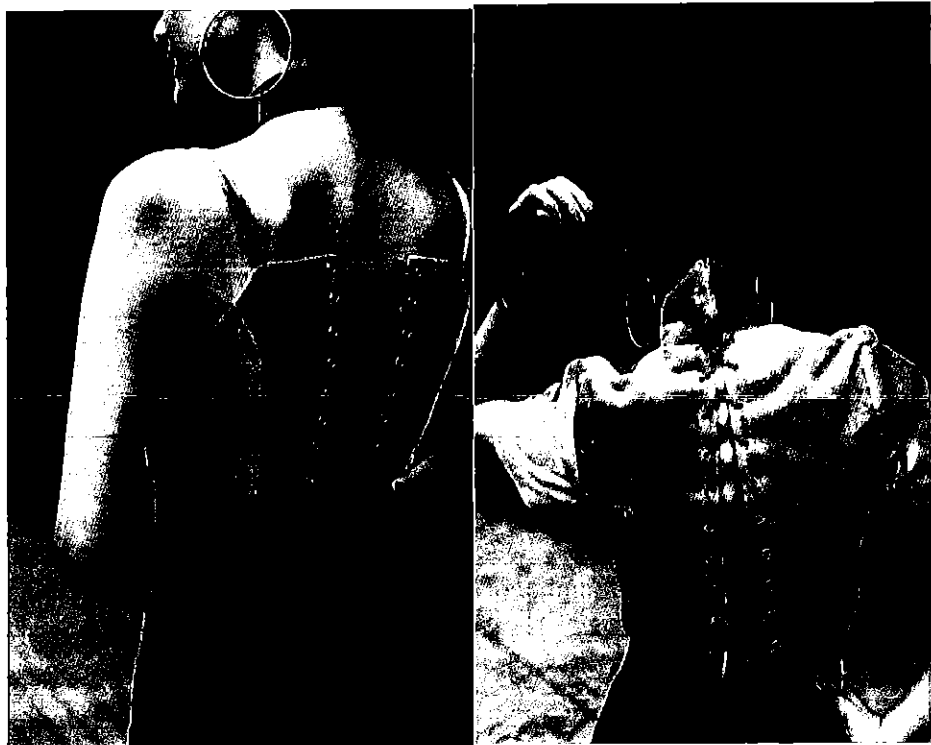
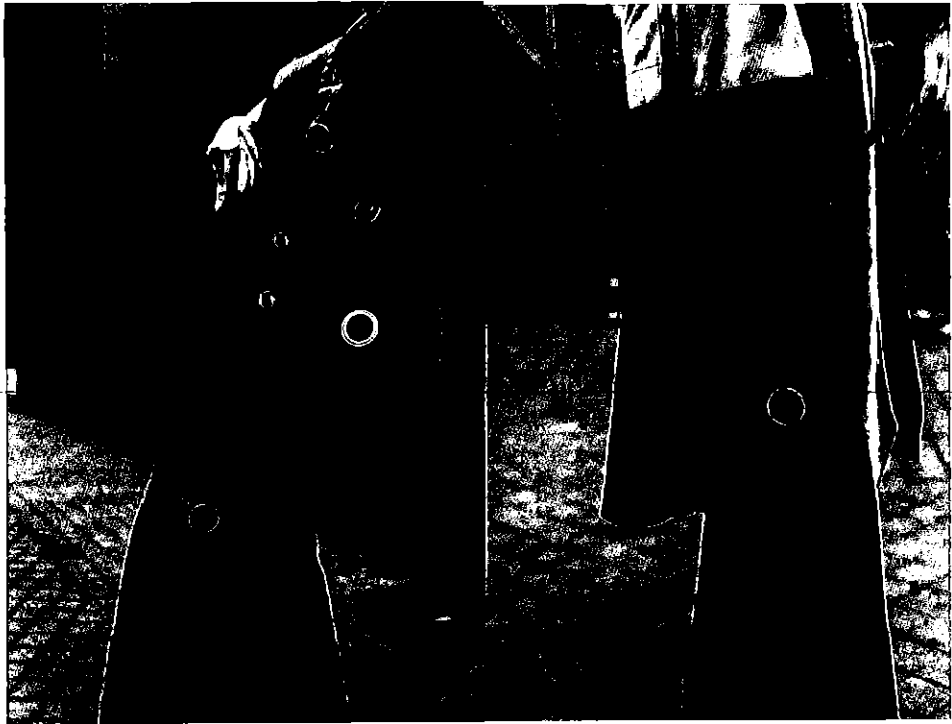
mixing

ภาพที่ 91 ผลงานการถ่ายแบบ

ภาพที่ 92 ผลงานการถ่ายแบบ

ภาพที่ 93 ผลงานการถ่ายแบบรายละเอียดศิลปะของเสื้อผ้า

ภาพที่ 94 ผลงานการถ่ายแบบ